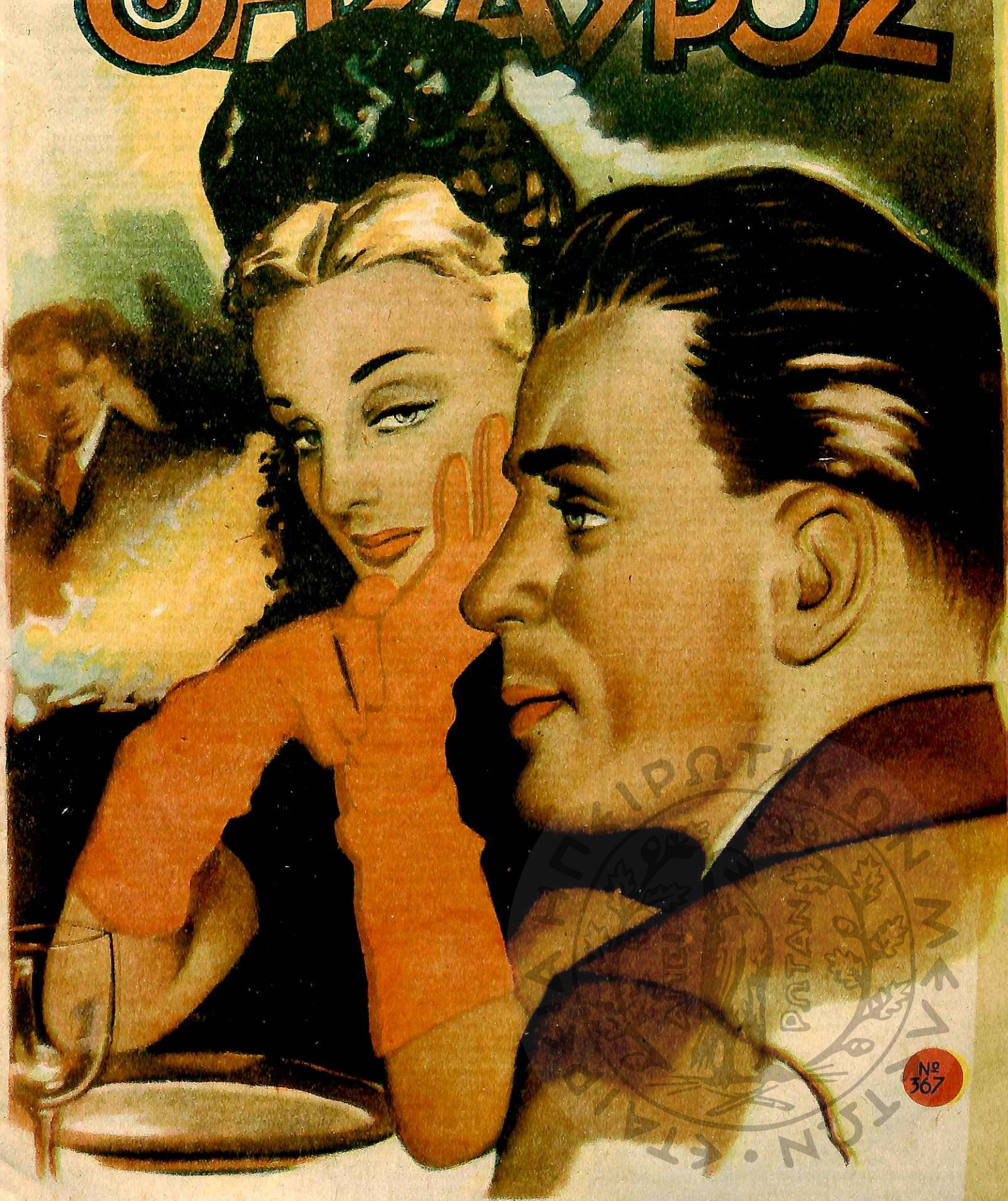

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Η άπατη δύο πιλότων ΤΗΣ ΛΟΥΦΤΒΑΦΕ

Εμφανίζοντο σάν 'Αργεντινοί φοιτηταί

Από μια τυχαία σύμπτωση, η παρουσία άστνομοία εορμείων των τελευταίων καιρό μια σημαντική επιτυχία, ανακαλύπτοντας τα ίχνη δύο αθένητων Ναζι πιλότων της Λουτβάφφε, που ό ένας ζούσε με-γαλοπρεπέστατα στο μέγαρο ενός Γάλλου κόμη-τος, στην οδόν 'Αγίου Δομενίκου και ό άλλος έ-κανε περιοδείες στις διάφορες στρατιωτικές μονά-δες, μαζί μ' ένα συμμαχικό θίασο! Πρόκειται για τους αδελφούς Χέρμαν και Θράντς Κούλμαν, που, όταν είδαν πως ή κατάρρευσις ήταν αναπόφευκτη, βρήκαν πως ήταν προτιμώτερο να περάσουν στο στρατόπεδο των... νικητών, χρησιμοποιώντας ένα εξεζητο τέχνησμα, για να εξαπατήσουν τις συμμα-χικές αρχές.

Ο πρώτος από αυτούς, ο Χέρμαν Κούλμαν, που συνελήφθη από σπύτι του παρισινού κόμητος — αξί-ζει να σημειωθεί ότι ο Γάλλος αυτός εὐπατριδής ανήκε στην εθνική αντίστασις και ότι οι τρεις γυιοι του είχαν λάβει μέρος ως έθελονταί στον πόλεμο εναντίον της 'Ιαπωνίας — απεκάλυψε με αρκετό κυνισμό το μυστικό αυτής της άπατης και οι απο-καλύψεις του εξοθήσαν στην άνευρεσι και τη σύλ-ληψι και του αδελφού του.

(Μια βδομάδα πριν από την ένατάλειψι της γαλ-λικής πρωτεύουσας, είπες, βρισκόμαστε μαζί με τον αδελφό μου σ' ένα νεοκονικό αεροδρόμιο και από τις απροσμενικές διατάξεις που μας έδωσαν καταλά-βαμε ότι τα πράγματα δεν γίνανταν καθόλου καλά. Μια ιδέα πέρασε τότε από το μυαλό μου και την είπα αμέσως στο Θράντς. Είχαμε ζήσει άλλοτε με-ρικά χρόνια στην 'Αργεντινή και εγνωρίσαμε θου-μιάσια τη γλώσσα και τα έθιμα του τόπου. Ίσως αυτό θα μπορούσε να μας χρησιμεύσει σε κάτι.

»Την άλλη μέρα, κατωρθώσαμε να βρούμε δυο πολιτικές ενδιμοσίες και αλλάξαμε μ' αυτές τις στρατιωτικές μας στολές. Έπειτα φύγαμε κρυφά από το αεροδρόμιο και κρυφθήκαμε σε μια μισοε-ρειπωμένη καλύβα, στο βάθος ενός μεγάλου δά-σους. Εκεί μέσα ζήσαμε ένδεκα ήμερες, τρεφόμε-νοι με τα ελάχιστα πράγματα που είχαμε πάρει από την καντίνα του στρατόπεδου.

»Όταν εφάγαμε και το τελευταίο μας μπισκότο, άποφορέσαμε να βγούμε από το καταφύγιό μας. Δεν διακρίναμε πουνθενά ίχνοσ Γερμανών. Όλα, λοι-πόν, είχαν τελειώσει... Χωρίς να διατάσαμε τότε διευθυνθήκαμε προς το Παρίσι, όπου εφθάσαμε κα-τάκοποι και πεθισμένοι από την πείνα. Στην κατα-στασι αυτή έπιπάγαμε να κτυπήσαμε την πόρτα της 'Αργεντινής πρεσείας.

»Εκεί, μās δέχθηκε ένας γραμματέας. Ο Θράντς δεν μπορούσε να μιλήσει και σωριάστηκε μισολιπο-θυμένος στο έδαφος. Όλο το βάρος έπεσε, λοιπόν, σέ μένα. Έξήγησα τότε στο συνμηλητή μου ότι ήμασταν 'Αργεντινοί φοιτηταί, που είχαμε ύποπτη τα πάνδεινα κατά την διάρκεια της κατο-χής και είχαμε βρεθεί χωρίς χρήματα και χωρίς κα-μιά έπαυση με τους δικούς μας. Καί, για να ενι-σχυώ τα λεγόμενά μου, του ανέφερα χίλιες δυο λεπτομέρειες για τη ζωή μας στην 'Αργεντινή, για τις οικογένειές μας, για τον πόθο μας να ξανα-γυρίσουμε στην πατρίδα μας και για ένα σωρό άλλα πράγματα, έτσι που, στο τέλος, κατώρθωσα να κε-ρίσω την εμπιστοσύνη του και να τον κάμω να συ-κινηθεί. Ο άνθρωπος αυτός μās αγκάλιασε και μās έφίλησε, ενώ δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια του. Φυσικά, εκάμαμε κι' έμεις το καθέκον μας κι' έ-καθαμε όσο μās ήταν δυνατόν.

»Εκείνη την ήμερα, εφάγαμε κι' έκοιμηθήκαμε στην πρεσεία. Την άλλη μέρα, μās έδωκαν δυο ταυτότητες, θεωρημένες από την άστνομια, μερι-κά χρήματα και μια συστατική έπιστολή για ένα Γάλλο κόμητα.

»Όταν παρουσιάσθηκαν εκεί, μās δέχθηκαν με μεγάλη ευγένεια και προθυμία. Καινούργια συγκι-νήσεις, καινούργια δάκρυα... Ο κόμης αυτός ήταν ένας θαυμασός άνθρωπος.

»Λίγο καιρό αργότερα, ο αδελφός μου Θράντς έγκατέλειψε το μέγαρο. Είχε θυμηθεί πως προτού να καταταχθεί στην Λουτβάφφε, έκανε τον ταχυδα-κτυλογρό σε διαφόρους θιάσους. Ακριβώς την έ-ποχή αυτή, είχαν έλθει στο Παρίσι ένας συμμαχικός θίασος που θα έδινε παραστάσεις στους στρατιώ-τες. Ο Θράντς έδειξε ότι ικανότητες του και κα-τώρθωσε να προσληφθεί. Όσο για μένα, δεν είχα κανένα λόγο για να φύγω από το σπύτι του κό-μητος...)

Πραγματικά, ο Θράντς συνελήφθη λίγο καιρό α-ργότερα στην Αυστρία, όπου βρισκόταν μαζί με το

Οι δυο Γερμανοί αξιωματικοί, έπειτα από την πρᾶ-ξι τους αυτή, εοτερήθηκαν της στρατιωτικής των ιδιότητος και θα δικασθούν τώρα ως ένοχοι άπα-της και κατασκοπείας εις βάρος των συμμαχικών αρχών. Γιατί οι γαλλικές αρχές πιστεύουν ότι τα πράγματα δεν είναι πόσον απλά όσο έθλησε να τα παραστήσι ο Χέρμαν Κούλμαν και ύποπτευονται ότι οι δυο αδελφοί ανήκουν ίσως σε κάποιο μυστική ναζιστική οργάνωσι, απ' αυτές που βρίσκονται ά-κόμη στην Γερμανία και που συνεχίζουν με ύπουλα μέσα τον αγώνα εναντίον των Συμμάχων.

Ένα έρωτικό σκάνδαλο

Ιστορικό διήγημα

Βρισκόμαστε στην εποχή της Δευτέ-ρας Αυτοκρατορίας. Αυτοκράτωρ της Γαλλίας ήταν ο Ναπολέων ο Γ'.

Στο γραφείο του ύπουργού των Έ-σωτερικών κ. Περισινύ μπήκε ένα από-γευμα ο διευθυντής της 'Αστνομίας.

— Τι νέα μου φέρνεις; ρώτησε ο ύ-πουργός μόλις τον είδε.

Ο διευθυντής κ. Μπουατέλ διάτασε μια στιγμή ν' απαντήσει.

Ο ύπουργός του έδωσε την άδεια να καθήσει και κατόπιν ξαναρώτησε:

— Λοιπόν, τί συμβαίνει; Η ώρα αυ-τή της επισκέψέας σας με κάνει να ύπο-ψιάζομαι πολλά.

Παρουσιάστηκε μια σοβαρή ύπόθε-σις, είπες ο διευθυντής της άστνομίας. Τα όργανα μου έπιασαν προχθές στο σπύτι του, τον κόμητα ντε Μπουανιέ, αρχηγό των αντιδραστικών, που είχε εξοριστεί στην Καγιέν.

Όπως γνωρίζε-τε ο Μπουανιέ είναι επικούριος και ά-σπονδος έχθρος μας. Μπορούσε να ξε-σηκώσει έλασηλο το Παρίσι κατά του Αυτοκράτορος. Τώρα όμως, εξοχώτατε, τον κρατούμε πάλι στο χέριμα μας. Δεν τον ώφέλησε σε τίποτε η δραπέτευσίς του από την Καγιέν, γιατί δεν πρό-φθασε να συνανήσει τους σπαδούς του και να συναμοτήσει έκ νέου. Τον έ-κλεισε αμέσως στη φυλακή του Σέρσ-Μιντι.

— Τα συγκατητήριά μου, κύριε Μπου-ατέλ! τού απάντησε ο ύπουργός κ. Πε-ρισινύ. Αύριο κίβλας θα ύπογράψω τη δι-σταγή να εξοριστεί πάλι στην Καγιέν. Έτσι θα ήσυχάσουμε πάλι, μια για πάν-τα απ' αυτόν τον ταραξία, αν δεν κα-τορθώση να μās τ' ενασκήσει.

Ο Μπουατέλ τού εξήγησε ότι είχε λάβει αούτηπρά μέτρα και ότι ο κόμης ντε Μπουανιέ ήταν αδύνατον να δρα-πέτευσι από τη φυλακή του. Σηκώθη-κε κατόπιν να φύγει. Μά διάτασε πάλι για μια στιγμή.

— Τι συμβαίνει, φίλε μου; ρώτησε με άπορία ο ύπουργός.

Ο διευθυντής της 'Αστνομίας άνοι-ξε το χαρτοφυλάκιό του, έβγαλε από μέσα ένα τσαλακωμένο γράμμα και το έδωσε στον Περισινύ.

— Οι άνδρες μου, είπες, που έρευνή-σαν τον κόμητα Μπουανιέ αμέσως ύ-στερ' από τη σύλληψι του, βρήκαν έ-πάνω του αυτό το γράμμα. Περιττόν είναι να σάς αναφέρω, κ. 'Υπουργέ, ότι δεν το διάβασε κανείς.

Ο ύπουργός των Έσωτερικών πήρε το γράμμα κι' έφίρε μια περίεργη μα-τιά. Αμέσως όμως γλίσκισε και στη-ρήχτηκε στην άκρη του γραφείου του. Είχε αναγνωρίσει το γραφικό χαρα-κτήρα.

— Κύριε Μπουατέλ, είπες συγκινήμε-νος, άφήστε μου, σάς παρακαλώ, αυτό το γράμμα. Θα το διαβάσω αργότερα.

Ο διευθυντής χαίρετσε τον παρα-γμένο ύπουργό και βγήκε σοβαρός απ' το γραφείο του.

Μόλις έμεινε μονάχος ο ύπουργός Περισινύ στήριξε τα γυαλιά του και διά-βασε την έπιστολή, η όποια περιείχε τα εξής:

«Πόσο είμαι εύτυχισμένη, αγάπη μου, που έαναγνώρισα στο Παρίσι! Από την ήμερα που σ' εξώρισαν στην Καγιέν δεν έπαυα να σε σκέπτοιμαι ούτε μια στιγμή. Θάρθω αύριο στις 5, στο σπύτι σου, για να πέσω πάλι στην άγκαλιά σου, ύστερ' από τόσον καιρό...

Η αγαπημένη σου Μάρθα»

Νευρικός, έξαλλος, τσαλακώσε το γράμμα μέσα στη φοχλα του και το πέταξε κάτω τρίτοντας τα δόντια απ' τη λύσσα του. Έπειτα άρχισε να βη-ματίζει, σάν τρελλός μες στο γρα-φείο του.

— Αν γίνη γνωστή αυτή η ύπόθεσις, θα με καταστρέψη... ψιθύρισε. Κα-νείς, με κανείς δεν πρέπει να μάθι τί-ποτε.

Αναστένανε και πρόσθεσε με πόνο:

— Θεέ μου, γιατί να την παντρευτώ; Κατόπιν έσπυψε, πήρε πάλι το τσα-λακωμένο γράμμα και το έβωσε στην τσέπη του. Κυτάχτηκε στον καθρέφτη

μια στιγμή, τακτοποίησε τη γραβάτα και καί βγήκε από το γραφείο του, για ν' ανέβη στο επάνω πάτωμα που ήταν το σπύτι του. Μπήκε στην κάμαρη της γυναίκας του.

Η Μάρθα Περισινύ, καθόταν μπροστά στην τουαλέτα της. Την κύταζε με πίκρα και χωρίς να της πη τίποτε, της έδειξε απότομα το γράμμα.

Έκείνη μόλις το αντίκρυσε, ανατρί-χισε.

— Ήξερα πως με άπατούσατε, κυρία, της είπες, μά δεν μπορούσα να μάθω με ποιόν. Τώρα το έμαθα! Τρυφερός σας φίλος είναι ο πιο άσπονδος έχθρος μου! Α, δεν φανταζόμουν ποτέ πως είστε τόσο άναίδης!

Έκείνη δεν είπε τίποτε. Ο Περισινύ συνέχισε άγρια, άπειλητικά:

— Γιατί το έκανες αυτό, Μάρθα; Πώς είναι δυνατόν, έσύ η έγγονή του στρα-τάρχου Νέυ να έχει για φίλο τον από-γονο εκείνων που τρυφείαν τον πα-πού σου;

Η Μάρθα με μια λάμψι παράξενη στα ώρια της μάτιας τού φώναξε:

— Τον άναπα!

Κι' αμέσως, έπειτα, σάν να θέλε να δικαιολογήσει κάπως την άπιστία της, εξήγησε στο σύζυγό της, ότι ο Μπου-ανιέ δεν ήξερε ποιά ήταν.

— Γι' αυτόν είμαι η κ. Ζωρζ, σύζυ-γος βασιλοπούλου κοσμηματοπώλη, είπες.

Ο Περισινύ ανακουβίστηκε κάπως. Ήξερε πως αν έεσποισε το σκάνδαλο, ο Αυτοκράτωρ δεν θα διάταζε να ζη-τήση την παραίτησή του. Έπρεπε λοι-πόν με κάθε τρόπο να καταπνίγει το σκάνδαλο. Πλησίασε κοντά τη γυναίκα του, κάθισε πλάι της και της είπες άρ-γά, λυπημένα:

— Έ, βέβαια, είσαι νέα, όμορφη και έλκυστική... Κι' εγώ είμαι σχεδόν γερός!...

Κι' ύστερ' από ένα βαθύ άναστεναγ-μό πρόσθεσε:

— Ο κ. Μπουανιέ που δραπέτευσε απ' την Καγιέν βρίσκεται σήμερα στη φυλακή του Σέρσ-Μιντι. Άν δεν ύ-πηρεζε αυτό το γράμμα, θα τον εξόριζα πάλι εκεί κάτω. Μά τώρα δεν μπορώ πιά να το κάμω. Θα παρώ ότι θέλω να ικανοποιήσω μια προσωπική έκδίκησι κι' όχι ότι έκτελώ το καθέκον μου ως ύπουργός. Θα τού δώσω λοιπόν γαρύ. Μά θέλω να τα μάθω, ναί, να τα μάθω... να τα μάθω όλα...

Η Μάρθα που κατάλαβε αμέσως ότι μια τέτοια αποκάλυψις θα τη χωρίε για πάντα απ' τον αγαπημένο της, τον παρσκάλεσε να βρη μια άλλη λύσι... Μά ο Περισινύ ήταν ανένδοτος.

— Πρέπει να μάθι την αλήθεια! της έτόνισε. Κατόπιν θα τον άφήσω έλεύ-θερο... Καί τότε, αν η άπελαίσις του είναι πολύ μεγάλη, θα κάνη καλά να καταφύγει στο έξωτερικό για να ξε-χάση...

Κατόπιν ο ύπουργός των Έσωτερι-κών σπκήθηκε και με αούτηρή φωνή πρόσθεσε:

— Αούτη η ύπόθεσις πρέπει να μείνη μεταξύ μας. Τρεις άνθρωποι την έρ-ρουν: εγώ, έσύ, κι' εκείνος. Γι' αυτό πρέπει να πās έσύ να τού πης την αλή-θεια...

Εν τώ μεταξύ όμως υπό επιτήρησιν. Είπε τόσο άπρόνοητα τα παιδιά...

Η επιτήρησις ήταν ίδιος έντονότερη από την οικογένεια της κοπέλας. Την πα-ρακολουθούσαν, τη συνώδεαν όπου κι' αν πήγαινε. Έλεγχος στις κινήσεις της. Οι συνανήσεις είχαν γίνει πολύ δύ-σκολες. Με δυσκολία άντηλάσαν και τα γραμματικά τους και χρειάζονταν οι μεσοαδήςσεις κοινών φίλων για τις αόδες τους επισκοινώσεις.

Ός πότε αυτό το μαυρίσιο; Έτό-νανε εκείνος τις μελέτες του για να μη χάση κανένα χρόνο. Γιατί — πρέπει να το ποθιμε — εκείνος ήταν ο περισσότερο έρωτευμένος. Τα έμπόδια, αντί να ψυ-χράνουν, εθέρηναν την αγάπη τους.

Ήταν άποφασισμένος: Ο τι και να συ-νέβαινε από την έπαρση, θάανει να ήταν σταθερή εκείνη. Η δέ σταθερότης δεν της έλειπε.

Να μη σάς τα πολυλογώ. Τα χρόνια των παιδιών εκόλυσαν. Με το διπλωμά-τος και με τη θέσι του ήταν έτοιμος ο νέος. Έτοιμο και το κορίτσι. Τα σπύ-τια δεν άρνήθηκαν τη συγκατάθεσί τους και το είδωλλο έπισφραγίσθηκε με τη σφραγίδα της νομιμότητος.

Απ' έδώ άρχίζει το πάθημα. Πάθημα για το σύζυγο. Όχι για τη γυναίκα. Έκείνη μόλις εκάμωθηκαν τα έμπόδια κι' έόρεσε το νυφικό πέπλο, έγαλινε-ψε. Είπε τόσο πύ πρακτικές οι γυναί-κες από τους άντρες... Τον άντρα που άγαπούσε τον πήρε. Και ο άντρας αού-τος της ήταν άφοσιωμένος και πιστός. Τι άλλο ήθελε;

Οι ίδιες προϋποθέσεις συντρέχουν και για το σύζυγο. Κι' αούτος πήρε την κο-πέλλα που άγάπησε. Και τού είναι πι-στέη κι' άφοσιωμένη. Εύτυχισμένος όμως αούτος δεν είναι. Γιατί αούτος και μετά τó γάμο εξακολουθεί ν' άναπα τη γυ-

Εκείνη έσπυψε το κεφάλι του και ψιθύρισε:

— Μάλιστα, κ. ύπουργέ, εγώ.

— Γιατί το έκαμες αυτό;

— Είχα διαβάσει την έπιστολή. Έπ-πρεπε να σκεπαστή το σκάνδαλο. Συγ-χωρήστε με άν.

— Φτάνει, φτάνει... ψιθύρισε ο ύ-πουργός. Μπορείς να φύγης. Σ' εύχα-ριστώ, Μπουατέλ.

Και πέφτοντας στο κάθισμά του άνα-στένανε:

— Καταραμένη η μέρα που παντρεύ-τηκα μια Σειρήνα, καταραμένη!...

ΠΙΕΡ ΣΑΝΛΑΙΝ

Οπιδευρός

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 • ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 29.967 • ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 200

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ένός συζύγου

Ξέρω. Θα σάς παρασύρη ο τίτλος και θα πεί ο νους σας στο κακό. Θάχα-νε άδικο. Άν έχετε την ύπομνη να προχωρήσετε και πέραν από τον τίτλο, θα ήθετε ότι το συζυγικό αυτό πάθημα δεν είναι από εκείνα που ώδήγησαν τους προγόνους μας στην Τροία. Κάθε άλλο μάλιστα.

Ας πάρουμε όμως τα πράγματα με την ιστορική σειρά τους. Ο έρωτας, φυσικά, το έσκηκιμα. Έρωτας ήφαι-στεϊώδης. Φωτιά και μπορσσί. Από-μικρά παιδιά. Με την ποδιά της σχολής καλογυαίνον εκείνη. Με τη σάκκα του φοιτητή εκείνος. Δε θα τους έμενε μυα-λό στο κεφάλι για τις μελέτες τους, άν δεν έτοποθετούσαν στο τέμμα των σπου-δών τους την πραγματοποίηση του ό-νειρου του. Και ποιο άλλο όνειρο από το γάμο; Με τα μούτρα λοιπόν στο διάβασμα. Νά τελειώσουν μια ώρα άρ-χίτερα για να παρβούν. Για ν' απο-κτήσουν το χαρτί τους κι' οι δυο, να μπουνε σε μια δουλειά, να εξασφαλί-σουν την οικονομική τους άσφάλεια, να μη έχουν ανάγκη από κανένα και να συνδεθούν για πάντα.

Γι' αυτό. Αυτό ήταν ο πόθος τους. Οι βασιστικές συναντήσεις τους δεν τους ικανοποιούσαν. Νά τελειώση πιά το μαρτυρικό αυτό στάδιο που βλέπονταν κλεφτά και φοβισμένα. Νά μην έχουν τότε έλεγχο των σπιτιών τους.

Αχ, αυτά τα σπύτια... Πας τα κα-τάφραν ν' ανακαλύψουν το μυστικό της καρδιάς τους; Ποιος καλοδελήτης τους έπληροφόρησε; Δεν τα πήραν, ευ-τυχώς, τα πράγματα και πολύ στα συ-δάρα. Απέδωκαν τις σχέσεις σε παι-δική έπιπολασότητα. Ένας σύνδεσμος που θα διαλυόταν με τον καιρό. Άλλά κι' άν δεν διαλυόταν δεν ήταν μεγάλο το δυστύχημα. Καλές οι οικογένειες και των δυο παιδιών, καλά και τα δυο παιδιά. Δεν ύπηρεζε κανένα έμπόδιο για να προωθηθί σε γάμο το αίσθημά τους.

Εν τώ μεταξύ όμως υπό επιτήρησιν. Είπε τόσο άπρόνοητα τα παιδιά... Η επιτήρησις ήταν ίδιος έντονότερη από την οικογένεια της κοπέλας. Την πα-ρακολουθούσαν, τη συνώδεαν όπου κι' αν πήγαινε. Έλεγχος στις κινήσεις της. Οι συνανήσεις είχαν γίνει πολύ δύ-σκολες. Με δυσκολία άντηλάσαν και τα γραμματικά τους και χρειάζονταν οι μεσοαδήςσεις κοινών φίλων για τις αόδες τους επισκοινώσεις.

Ός πότε αυτό το μαυρίσιο; Έτό-νανε εκείνος τις μελέτες του για να μη χάση κανένα χρόνο. Γιατί — πρέπει να το ποθιμε — εκείνος ήταν ο περισσότερο έρωτευμένος. Τα έμπόδια, αντί να ψυ-χράνουν, εθέρηναν την αγάπη τους. Ήταν άποφασισμένος: Ο τι και να συ-νέβαινε από την έπαρση, θάανει να ήταν σταθερή εκείνη. Η δέ σταθερότης δεν της έλειπε.

Να μη σάς τα πολυλογώ. Τα χρόνια των παιδιών εκόλυσαν. Με το διπλωμά-τος και με τη θέσι του ήταν έτοιμος ο νέος. Έτοιμο και το κορίτσι. Τα σπύ-τια δεν άρνήθηκαν τη συγκατάθεσί τους και το είδωλλο έπισφραγίσθηκε με τη σφραγίδα της νομιμότητος.

Απ' έδώ άρχίζει το πάθημα. Πάθημα για το σύζυγο. Όχι για τη γυναίκα. Έκείνη μόλις εκάμωθηκαν τα έμπόδια κι' έόρεσε το νυφικό πέπλο, έγαλινε-ψε. Είπε τόσο πύ πρακτικές οι γυναί-κες από τους άντρες... Τον άντρα που άγαπούσε τον πήρε. Και ο άντρας αού-τος της ήταν άφοσιωμένος και πιστός. Τι άλλο ήθελε;

Οι ίδιες προϋποθέσεις συντρέχουν και για το σύζυγο. Κι' αούτος πήρε την κο-πέλλα που άγάπησε. Και τού είναι πι-στέη κι' άφοσιωμένη. Εύτυχισμένος όμως αούτος δεν είναι. Γιατί αούτος και μετά τó γάμο εξακολουθεί ν' άναπα τη γυ-

ναίκα του. Άμοιεία ή αγάπη τους. Η δική του όμως έχει τη μορφή που είχε πριν παντρευτούν. Μορφή μαρτυρική. Δεν είναι ή γαλήνια αγάπη του συζύ-γου στη σύζυγο της ζωής του. Δεν είναι ή ικανοποίησης που αισθάνεται κα-νείς όταν ύστερα από μακροχρόνιες έ-ρωτικές θυέλλες αποκτά επί τέλους τη γυναίκα που αγωνίσθηκε να κάνει δι-κή του. Αούτος — να το πάθημά του — είναι έρωτευμένος με τη γυναίκα του. Άποφέρει, άνησυχεί, δυσκολεύεται να συνηθίση στην ιδέα ότι είναι δική του. Ζή με τον έφιπλά των περασμένων. Σά να μην πιστεύη ότι τα περασμένα δεν ύπόχουν πιά και ότι έχει σταθεροποιη-θή μια νόμιμη και μόνιμη κατάστασης κάτω από την έρωτική του στέγη. Ο κόσμος παντρεύεται για να ληυχή. Αούτος παντρεύτηκε και άνησυχεί. Οι μέρες του είναι μέρες έρωτευμένου. Μια συνεχής αγωνία. Όταν λείπη από το σπύτι για τις επαγγελματικές του άπα-σχολήσεις, πέραν τις ώρες του με το τηλέφωνο στο χέρι. Έπινοεί κάθε τόσο και μια άφορη για να επικοινωνήση με τη γυναίκα του και για ν' άκούση τη φωνή της.

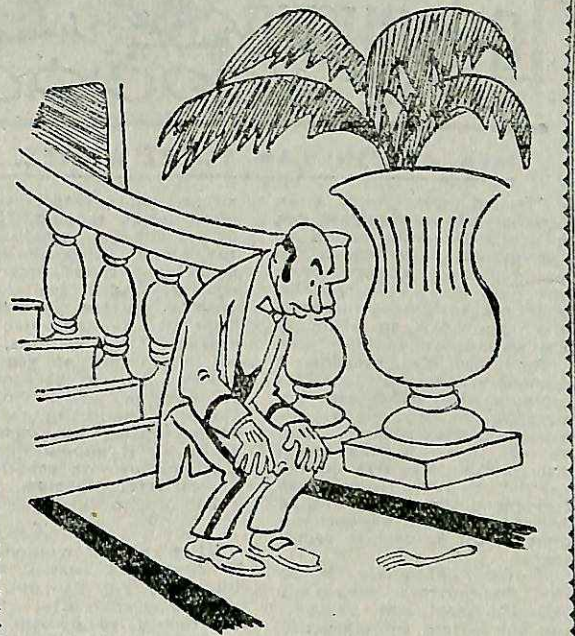
Άλλά μόνο άρα γε για ν' άκούση τη φωνή της; Θέλουν να πούνε πως και ή ζήλεια έχει βαλμένο το χεράκι της. Ύπηρεχε και πριν από το γάμο ή ζή-λεια. Όχι πού του έδωσε ποτέ το κο-ρίτσι την παραμικρή άφορη. Άλλά ό-παρχε τάχα λογική στη ζήλεια; Όταν έχη κανείς μέσα του το μικρόβίο της, ζήλεις χωρίς άφορη, όπως ακριβώς, όταν το μικρόβιο άπουσιάζει, μένει άπα-θέστατος άκόμα και στις περιπτώσεις που όλα τα δευόμενα θα δικαιολογού-σαν την πιο έντονη ζήλεια.

Έρωτεύεται και ζήλεις. Παρουσιάζ-ει όλα τα συμπτώματα του έρωτευμέ-νου. Άσπρημάδα, άνορεξίες, άθυμία, μελαγχολία, χλωμόδες. Έρωτευμένος των παλιών καιρών. Ο γάμος σε τί-ποτα δεν έχει μεταβάλει την κατάστα-σι. Ίσως και να την έχειροτέρωσε. Για-τί τώρα, στις άλλες άνησυχίες του έχει προστεθή και η αγωνία μήπως δεν είναι ικανός να κάνει τη γυναίκα του αρκετά εύτυχισμένη. Την κυτάζει στα μάτια. Προσπαθεί να παραλάβη τις έπιθυμίες της και κάθε τόσο τη ρωτά άν είναι εύχαριστημένη.

Νομίζετε όμως ότι και ή άπόλυτη ι-κανοποίησις της τον εύχαρίζει; Τη βλέ-πει χαρούμενη και του πέραν από το νοή ότι πιθανόν όχι αούτος αλλά κάποιος άλλος παράγων, έξω από τη συζυγική στέγη τους, να είναι ή πηγή της χαράς της. Τη βλέπει λυπημένη — κάθε άν-θρωπος έχει και τις ώρες της λύπης του — και κατηγορεί τον αούτο του ότι αού-τος είναι ύπερβυος της λύπης της.

Όπως ήταν ριγμένος με τα μούτρα στο διάβασμα κατά τα φοιτητικά του χρόνια και τα τελειώση και να παν-τρευτή, έτσι είναι τώρα ριγμένος στη δουλειά του, όχι γιατί τον ενδιαφέρει ή δουλειά — τίποτα δεν τον ενδιαφέρει πέραν από τη γυναίκα του — αλλά για να κερδίση περισσότερα χρήματα και να τα διαθέση για τις εύχαριστήσεις της. Όσα κι' άν κάνει γι' αυτήν τοφ φαίνονται λίγα. Και κάνει περισσότερο από πολλά. Το βλέπει εκείνη κι' ένο-χλείται από μια τέτοια κατάσταση. Η ό-περβολική του άφοσίωσις άρχισε να της γίνεται δυσάρεστη. Άλλά ποιος μπορεί να τον σταματήσει; Ο έρωτας τού έγι-νε πάθος. Όλα τα στοιχεία της συζυ-γικής εύδοκμίας που είναι με το μέρος του, γίνονται στα χέρια του στοιχεία δοκιμασίας. Παντρεύτηκε για να ήσυχάση και άποφέρει χειρότερα. Ένας έ-ρωτας βασανιστής τον καταδικάζει στον έλεύθερο και στον έγνομο βίο του. Ός πότε;

Δε θα γνωρίσει κάποτε κι' αούτος τη μακαριότητα του ανθρώπου που έπραγ-ματοποίησε τους σκοπούς του; Δε θ' άπαλλαγί από το μαυρίσιο του; Δε θ' αποουσιώθ ή τυραννικός του έρωτας, στη γαλήνια αγάπη, που άποκαμύνει τις άγωνίες και μεταφέρει τους βασα-νισμένους από την κόλσις στον παρά-δεισο; Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

— Νάτα πάλι! Κάποιος από τους καλεσμένους είχε τρύπια τσέπη!...

ΕΜΜΕΤΡΕΣ ΦΛΥΑΡΙΕΣ

Καλλονή

»Α! δεσποινίς! Τι να σάς πώ... Κι' άν είσαοτε ώ- (ραία, πολύ ώρα, ασφαλώς, δεν το άμφισβητώ. Αυτό είναι μια σύμπτωση τυχαία και μοιραία κι' έσείς είσατε προσωπικώς άνευθυνη γι' αούτα. Χωρίς να το ζήτησετε, ή φύσι σας έπρોકίσε με τόσο κάλλη ζηλεύτα και τόση όμορφιά ενών γυναικές άπειρες ή ίδια τις αόικπες γιατί όταν τις έφτανε θάχε κακοκεία.

Και είσαοτε μια καλλονή εξαιρετη και σπάνια έχετε πρόσωπο γλυκό κι' ύπερόχο αλήθεια. Την καλλονή σας φέρετε γεμάτη ύπερηφάνεια, και όλα τάχτες εκτός από καρδιά στο στήθος. Άφες μπρος στον καθρέφτη σας άπέλειωτες ποζά- (ρετε

— όπως συχνά μου έτυχε να σάς καλοπροέξω — και μελετάτε ευφρόνως τις πόδες που θα πάρτε όταν θά βγίτε έξω.

Όροντίδες εξαιρετικές για τα φορέματά σας πρόδες και πρόδες διαρκώς μ' ύπομνη μεγάλη μελέτη φιλοσοφική για τα καλλονικά σας ώστε πιο μεγαλοπρεπής να φαίνεσται οτά κάλλη. Και όταν έξω βγαίνετε, είσαοτε σαν βασίλισσα και θάθελα με σεβασμό ποιν να σάς μιλήσω. Μά πάντοτε τ' άνεβάλλα. Κι' ως τώρα άν δεν σάς (μιλήσα

ήρθ' ή στιγμή να σάς τα πώ. Καί ως έξής θ' άρχισω.

Όραιοτάτη δεσποινίς, λυπάμαι έόσως, την κατοχο μιας τέτοιας καλλονής που τόσο αὐτοθαυμάζεται και τόσο νορκισσέεται αλλά δεν έρωτεύεται.

Τη γυναίκα όμορπή ή φύσι την χαρίζει, όχι προς άγρων θαυμασμού εις τας όδους να τρέχη αλλά να κάνει ευτυχείς — γι' αούτο την προορίζει — κι' εκείνον που την χαίρεται και κένην που την (έχει.

Τι ώφελούν τα κείλη σας;— αούτα τ' άριστουργήματα που έχουν τόσο θύματα — μ' αούτη την κόκκινη φωτιά που τόσους πυρπολεί άφωφ δεν άσολήθηκαν ποτέ με το φιλί.

Τι ώφελούν τα μάγουλα με τ' αλικό τους χρώμα — που είναι το καθένα τους σαν ρόδινο υπομυγκί— άν δεν χαϊδεύονται απαλά, πολύ απαλά, κι' άκόμα έάν σε μια στιγμή θυμού δεν πάν κι' ένα καστούκι; Όλες αούτες οι όμορφίες που ύπερηφάνως φέρετε και που θαυμάνετε μ' αούτες και γέρονα και παιδιά ει' ένα βάρος περίττο και πρέπει να το ζέρετε, σαν λείπη ένα εξάρτημα που λέγεται καρδιά.

Μά είναι κρίμα αληθινό, άκούστε με και μένα τόσες σπουδαίες όμορφίες να πάνε οτά χαμένα. Φάεστε στο περιβάλλον σας που είναι διαλεκτό να βρήτε έναν άνθρωπο, έναν κοινό θνητό την εύτυχία να νοιώσετε, και δεν θά μετανοήσετε...

Ας είναι όποιο

ΛΑΘΗΝΑΙΟΥ

7ον

Κι' άμέσως πήρε μέσα του την έξυπνη:

—Θ' αναγκάσθηκαν οι δυστυχισμένες γυναίκες να νοικιάσουν κανένα δωμάτιο, κι' ίσως να τρώει μαζί τους ο ένοικιάσιτός τους.

—Α, τόν θυμήθηκα ποιος είναι! σκέφθηκε έπειτα. Είναι ο Πάνος ο Πανόπουλος. Παράξενο! Παράξενο! Αυτός κατοικούσε απέναντί, στην πολυκατοικία. Τι δουλειά έχει εδώ;

Μέσα έτρωγαν σιωπηλά στην άρχη. Σαφικά φώναζε η Σοφία με γέλια:

—Πάνο! Θά με σκάσει! Αποφεύγετε τρία πιάτα. Δεν βαστώ άλλο.

—Θέλω να σέ πακύνω, φώναξε εϋθυμια ο Πάνος, να γίνης σαν τού σουρουνόπουλο. Να μη λέρη η αδελφή σου πώς γελώστικε κι' αυτή, μαζί μου.

Οι παντρεύτηκε η Σόφη! σκέφθηκε ο 'Αλέξης. Φαντάσου να πάρη τόν Πάνο τόν Πανόπουλο. Μπράβο της! Σπουδαία πύχη. Αυτός είναι πλουσιώτατος, και καλό παιδί.

—Πάνο, είπε τότε η Μάρθα σοβαρά, αν η ευτυχία του ανθρώπου κρεμάται από κλειστά πόδια, τού φαγνιτό, έπρεπε να είμαι η πιο δυστυχισμένη γυναίκα τού κόσμου αυτό τόν καιρό.

—Και τώρα δεν είσαι; της αποκρίθηκε αίσχυρα αυτός. Κάτι σου λείπει, ακάριστο πλάσμα. Τι σου λείπει;

—Ο Πάνος σπώκωθηκε. Είχαν τελειώσει πιά τού φαγνιτό τους. Πήνε πώς από τήν καρδιά της Μάρθας, της ένευρε βίαια τού κεφάλι, έσκυψε άπάνω της και τή φίλισε δυνατά, με θάρρος.

—Τι σου λείπει; της ξαναείπε... Έσύ έπρεπε να χορεύεις και να τραγουδάς όλη τήν ημέρα.

Η Μάρθα τού χαμογέλασε και τόν έσπρωξε μαλακά.

Ο 'Αλέξης τραβήχτηκε από τού παράθυρο, κι' άκούμπησε στόν τοίχο.

Έμεινε κάμποσο ώρα έτσι, άκίνητος. Έπειτα, έτρεψε τού μάτια του, με τού δυό τόν χέρια, γιατί νόμιζε πως άνειρεύεται. Μέσα στη βολυμυρία του σκέψι, οι ιδέες τού χόρευαν τρέλλη.

«Δέν είναι λοιπόν άντρας της Σόφης; Δέν είναι ένοικιάσιτος; Πείνε λοιπόν; Συγγενής τους, δέν είναι, τού ξέρω. Είναι ένας ξένος, ο Πάνος Πανόπουλος, ο γείτονας. Πριν φύγω, δέν είχαμε καλά-καλά ούτε καλημέρα. Τώρα, πώς έγινε τόσο οικείος; Πώς τόλμησε και φίλισε τή γυναίκα μου;»

Ενωίωσε μια τρεμούλα σ' όλο του τού κορμί.

Η πρώτη του σκέψη ήταν να πάρη να κτυπήσει τού κουδούνι, να μπει μέσα, και με τού δικαίωμα τού συζύγου, να ρωτήσει. Μα σταμάτησε.

—Στάσου, ψιθύρισε με σφισμένα δόντια. Πόσον καιρό λείπω; Τέσσερα χρόνια. Σχεδόν τέσσερα χρόνια. Πόσα μπορούσε να γίνουν μέσα στα τέσσερα αυτά χρόνια; Με τού δικαίωμα τού συζύγου; Μα τού έχω πιά αυτό τού δικαίωμα;

Μήπως κι' αυτός δέν άρραβωνιάστηκε με άλλη στην ξενιτειά; Α, τι τραγωδία, τι τραγωδία!

Τραβήχτηκε στη σκιά, και στάθηκε πολ-λή ώρα, ώσπου να μωρέσει να συνομι-λογήσει τις σκέψεις του.

Κι' άξαφνα, δάγκωσε τού δακτυλό του με λύσσα, γιά να μη ξεφύγουν.

Μία σκέψη φρικτή πέρασε απ' τού μυαλό του:

—Αν ξέπεσε; Αυτό είναι! Θά ξέπεσε, 'Ο Πανόπουλος θά της έκανε τού γλυκά μυσία. Είναι πλούσιος, θά τήν αγοράσει με

τú κρέμα του. Έπεσε μέσα τού δυστυχισ-τόν τόπο αυτό τού χρόνι! Αυτό είναι! Θά δυστυχίσει η Μάρθα!

Έπιασε τού κεφάλι του με τού δυό του χέρια. Νόμιζε πως τού μυαλό του σάλευε. Πριν λίγα λεπτά της ώρας είχε πείσει: Πριν λίγα λεπτά της ώρας σκέπτεται: Δέν από τού αναπημένο αυτό σπύτι εύτυ-χίας; Ένα μονάχα φοβόταν, τού ά-κισμένους.

—Ενός, έλεγε τή γυναίκα του με τή μάτρη της, όταν τήν άδελφή της στο δω-μάτιο, ήταν γιά μια στιγμή ο πιο εύτυχι-σμένος άνθρωπος τού κόσμου.

Έξω από σκεδόν και τήν τόσο γλυκειά Ντινά.

Τώρα δλη τού η ύπαρξη κλονιζόταν. Όλο τού οικοδόμημα της έλπίδας και τόν άνειρων πού είχε στήσει αυτά τού τέσσερα έλκυσμένα χρόνια, σωριάζονταν σ' έρείπια.

Βγήκε άόρυστα, σαν σκιά από τόν κή-πο. Και μέσα στο σκοτάδι τού δρόμου, στάθηκε και σκέφθηκε ακόμα ώρα πολλή.

ΕΝΑ ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑ

—Έπρεπε να μάθω. Αυτή τή στιγμή κιό-λας έπρεπε να μάθω, αλλιώς θα τρέλ-λαινόταν. Έπρεπε να μάθω, πριν άνοιξη τήν πόρτα τού σπιτιού του, πριν παρου-σιασθί στη γυναίκα του. Μα πώς;

Θά μπορούσε να κτυπήσει τήν πόρτα μιας γειτονίσσας και να ρωτήσει. Μα όλες θά τού ελεγον της Μάρθας ότι τόν είδαν.

Και στην πολυκατοικία μπορούσε να πάρη και να ρωτήσει. Αλλά κι' εκεί τόν ή-ξεραν. 'Ο θυρωρός τόν γνώριζε, κι' αυτό έβγαζε.

Πώς να μάθω; Πώς να μάθω, γιά να μη πεθάνω από άγνωση;

—Άξαφνα βόηκε μια άπλουστάτη λύσι. Γρήγορα, γρήγορα, τρέκοντας, σαν κυ-νηγιμένος, πήγε σ' ένα φαρμακείο πού διανυκτέρευε. Πήρε τού θυρωρού της πολ-λυκατοικίας πού κατοικούσε άλλοτε ο Πα-νόπουλος.

—Σας παρακαλώ, είπε, προσπαθώντας να δώρη έναν τόνο αδιαφορο στην φωνή του, μπορείτε να είδοποιήσετε τόν κύριο Πα-νόπουλο; Αυτού κατοικεί;

—Οχι, άποκρίθηκε ο θυρωρός. Δεν κα-τοικεί πιά εδώ.

—Πώς; Έφυγε; Μήπως ξέρετε ποδ είναι η κατοικία του;

—Απέναντί. Στο 24.

—Πώς; Μα εκεί απέναντί δέν κατοικεί κάποια οικογένεια Πρινά;

—Μάλιστα, εκεί ακριβώς κατοικεί κι' ο κύριος Πανόπουλος από τόν καιρό πού παντρεύτηκε.

—Παντρεύτηκε; ρώτησε ο 'Αλέξης ά-κνά. Παντρεύτηκε; έπιασε;

—Πώς; Δέν τού ξέρετε; Πάει ένας χρό-νος τώρα.

—Α! έκανε ο 'Αλέξης όσο πιδ αδιάφορα μπορούσε. Και με ποιά; Ξέρετε;

—Με τή κήρα τού Πρινά, τήν κυρία Μάρ-θα.

Εκλεισε ο 'Αλέξης τού τηλεφώνου. Βγήκε από τού φαρμακείο, και πήγε σε κάποιο σκαλοπάτι και καθόσε στο σκοτάδι. 'Α-κούμπησε τού κεφάλι του μέσα στις δυό τόν παλάμες, κι' ενώ τού μέτωπό του έ-καινε, κι' ο λαιμός του ήταν στεγνός από

τήν άγνωση, άρχισε να σκέπτεται, να με-νολογι:

—Εδώ κι' ένα χρόνο... Δέν με περιμε-νε λοιπόν... Είναι φυσικό, άπελπίστηκε. Πιά. Θα τής ειπαν πως είμαι περασμένος. Δέν φταίει αυτή. Μου είχε δώσει τού λόγο της να με περιμένει όσο θά είχε ζωη και τήν παραμικρή έλπίδα. Μα δέν θά είχε πιά καμμία έλπίδα. Θά τήν άπελπίσαν, νι' αυτό παντρεύτηκε. Εδώ κι' ένα χρόνο...

—Δέν φταίει γι' αυτό η Μάρθα. Μήπως κι' εγώ δέν έκανα κάτι παρόμοιο σκεδόν;

Α, τι φρικη, τι φρικη!

Μέσα τού κατ' βουλήσει. Είχε τήν εντύ-πωση ότι κατέβαινε, κατέβαινε, και βρι-σκόταν στο βυθό. 'Ετσι, σαν να βουλήσει μέσα σ' ένα μαύρο νερό. Και τού νερό έ-κλεινε από πάνω του και τόν έπνιγε.

—Τώρα;

Κύτταξε τού σπύτι του, πού διακρινόταν άμυδρά από μακριά, με τού φάτα πού έ-φευγαν απ' τού κλειστά παντζούρια.

—Τώρα;

Τέσσερα χρόνια! Είχε ίβη άπειρες φο-ρές τού χρόνο με τού μάτια του. Στην 'Αλ-δανία, στον πόλεμο, πόσες φορές ένθ' βούϊκαν γύρω του οι βόμβες και τού άε-ροπλάνα περνούσαν χαμηλά, σκορπώντας τού θάνατο, δέν είχε παρακαλέσει θεμό, να τόν άξιώση ο θεός να ίβη πάλι τού σπύτι του;

—Έπειτα, στην ύποχωρησι, όταν βρέθηκε αυτός μαζί μ' ένα καμένο μπουλούκι σε μια παραλία, και τότε παρέλασε η γούλλη βενζινακάτος, πόσο είχε ποθήσει να γινό-ταν ένα θαύμα, και να μπορούσε να πε-ταχθί να ίβη μια στιγμή τή γυναίκα τού!...

Πόσα είχε περάσει έπειτα τού ναυάγιου, τή καροτάλμα μέσα στα κώματα με τά γεωμετρικά άεροπλάνα, πού λυσούσαν ά-πό πάνω! Έπειτα η άδυσσο από καρδιά, σε καρδιά. Κι' έπειτα, τού θαύμα, να βρεθί σ' άεροπλάνο πού πήγαινε ίσια στην 'Α-μερική.

Πώς είχε κατορθώσει να πάρη ζωντανός ός τή χώρα πού θά ήταν τού νεαρού του σε κάθε άλλη στιγμή, και τώρα τού φαίνεται άληθινή έξορία, έπειδή τόν χώριζε άψυ-σώπιτο από τού σπύτι του;

—Τά θαύματα όλα ο 'Αλέξης, και τά θα-κρυά άρχίζουν να κυλάνε καυτά στα μά-γουλά του.

Πόσο άγνωστικε να βρι μέσα να έπι-κοινωνήσει με τή Μάρθα όλα αυτά τά χρό-νια, πόσο άγνωστικε! Πείνασε τόσες φο-ρές, έπειδή άντλ να τρέχη γιά τή δου-λειά του, έτρεχε γιά να βρή μέσον να μάθω νέα της, να της στείλη είδησεις του.

Κι' όταν πιδ άπελπίστηκε, όταν πιστεψε πως η άγαπημένη του γυναίκα δέν ζούσε πεία τήν έκλαψε πικρά, άρρώστισε απ' τόν πόνο του και βρήκε παρηγοριά σε μια άλλη άνγκαλιά, στην άγγελική Ντινά.

Οι σκέψεις αυτές τόν συνεφεραν κά-πως. Μήπως δέν είχε κάμει κι' αυτός τού ίβιο όλέριο λάθος;

Και τώρα; Τι έπρεπε να κάνει τώρα; Να φύγη, να χαθί, να έξαγναρψη στην ξενιτειά; Πώς όμως; Τό πράγμα δέν ήταν εύκολο.

Να παρουσιάσθί στη Μάρθα; Άλλοίμα-νο!... Η Μάρθα ήταν πεία γυναίκα ενός άλλου.

—Θέέ μου, ψιθύρισε, γιατί να μίν σκο-τωθώ στην 'Αλδανία!...

Δικαιολενοόσε τώρα μέσα του τή Μάρ-θα. Μάντεψε τή είχε σμύβη. Τού τού είχαν πη' άλλωστε τού τηλεφώνου: Η Μάρθα τόν θεωρούσε νεκρό. Και αναγκάσθηκε να έ-ξαπαντρεύτ.

—Θα τήν άφάνισα ή στήκειά τού φρικτά αυτά χρόνι! συλλογιόθηκε. 'Ο θεός ξέρει τή δυστυχία τήν έζωσε κι' αναγκάσθηκε να έξαπαντρεύτ.

—Αναστένανε και πρόσθεσε:

—Κι' όμως μου είχε ύποσχεθί ότι θά με περιμενε ό,τι κι' αν έφταναν, όσες δυσάρεστες φήμες κι' αν έφταναν σ' αυ-τιά της. Α, Μάρθα, Μάρθα, γιατί να φε-ρήθε έτσι;

Συνχρόνως όμως σκεφτόταν και τή δική του πράξι και καλυμρίζε.

—Ηταν γραστό απ' τή μοίρα να γίνη έτσι, συλλογιόθηκε. Και τώρα;... Τώρα;... Τι πρέπει να κάμω; Άγοστή τή Μάρθα...

Σφίγγεται η καρδιά μου όταν σκέπτομαι τήν καλόκαρδη, τήν άγγελική Ντινά. Μα άντκα στη γυναίκα μου, δέν μπορώ να ζήσω χωρίς αυτή. Κι' είμαι βέβαιος ότι κι' η Μάρθα μ' αγαπά... Τι πρέπει να γίνη;

Οι σκέψεις αυτές τόν βασάνιζαν επί άρ-κετ ή ώρα.

Θά μπορούσε να πάρη σπύτι του. Να κτυ-πήσει τήν πόρτα του, σαν να μίν ήξερε τάχα τίποτε. Και να παρουσιάσθί μπροστά της. Η Μάρθα θά λιποθυμούσε ίσως από τρόμο, από ταραχή. Μα θά μάβαινε πως είχε δυό άντρες και θά μπορούσε να διαλέξη.

—Οχι, ψιθύρισε με δόντια σφιχτά ο 'Α-λέξης. Αυτό είναι σκληρό. Δέν πρέπει να τού κάνω. Μπορώ να της γράψω. Να της πώ

ότι βρίσκομαι τάχα κάπου μακριά. Να της πώ ότι περιμένω γραμμά της. Αυτό είναι πιδ μολακό. Έχει καιρό να συνηθίση στην ιδέα. Ίσως άποφασίση να τόν άφήση αυ-τόν τόν καινούργιο άντρα. Δέν μπορεί νόν τόν άναπαύ. Έμένα θ' άναπαύ. Θά τόν άφήση άκείνον. Και θά έξαγορεύουμε μαζί τή ζωή μας. Έγώ είμαι ο άληθινός άντρας της.

Η σκέψη αυτή τού άρεσε, κι' έμεινε σ' αυτήν κάμποσο ώρα.

Έπειτα όμως, μωμυρούρισε πάλι πιδ σκοτεινός:

—'Οχι! Ποιος μου λέει πως δέν τόν ά-ναπαύει τόν Πάνο; Ποιος μου λέει πως δέν τόν άναπαύει διπλά απ' ό,τι είχε αγα-πήσει έμένα; Ποιος μου λέει πως δέν είναι εύτυχισμένος; Η Σόφη μιλούσε τόσο χα-ρούμενη. Ποιος μου λέει πως κι' η Μάρ-θα δέν είναι τρισευτυχισμένη;

Σκούπισε τού μάτια του, και έμεινε στο σκοτάδι πολλή ώρα. Όταν σπκώθηκε, σε λίγο, είχε πάρει τή μεγάλη άποφασί.

Δέν πρέπει να φανερωθώ, ψιθύρισε. Πρέπει να έξαφανισθί από τή ζωή της. Πρέπει. Αν τήν αγαπά άληθινά, πρέπει να συλλογισθί τή δική της ευτυχία, κι' όχι τή δική μου. Ποιά είναι η δική της ευ-τυχία; Τώρα είναι αυτός ο άντρας της. Κι' ενώ;... Έγώ θά γυρίσω κοντά στη Ντινά. Έτσι τού θέλησε ο θεός. Η Μάρθα έχει χαρίσει τώρα στον Πάνο τή ζωή της. Ποιος ξέρει τή δνείρα έπιασε μ' αυτόν πάλι. Ποιος ξέρει πόσο θά μ' έκλαψε έ-μένα. Θά μ' έκλαψε πολύ. Θά σπάρει η καρδιά της γιά τού χαμό μου. Δυσκόλο θά παρηγορηθώ. Μονάχα ένα χρόνο είναι παντρεμένη. Ποιος ξέρει πως τ' άποφά-σισε... Ίσως έμένα να μ' άναπαύσε κιάλας ποτέ βαθεία. Τόσο τού χειρότερο. Μπορεί τού νέο της άνδρα να τόν αγα-πά. Τώρα δέν είναι παιδί όπωρ τότε. Τώρα είναι μεωμένη γυναίκα. Τώρα κατα-λαβαίνει π' θά π' άγάπη. Αυτόν τόν άνδρα θά τόν άγαπάσει. Κι' έμένα θά μ' έκλαψε και θά με ξέλασε. Αν τής παρουσιάσθί τώρα στη ζωή της δέν θά της φέρω ύ-ποτυχία; Δέν θά τή φέρω μπροστά σ' ένα τρομακτικό δίλημμα; Τι θά κάνη τότε; Προέπει να διαλέξη. Να! Μα πώς θά δια-λέξη; 'Οχι, όχι, τού μορτίο, η ψυχική πάλι. Αυτόν ίσως θά τόν άγαπά. Έμένα θά με λυπάται. Αν τής πώ πόσο τήν ά-γαπά, θά τήν κάνω δυστυχισμένη. Μα πάλι να τής παρουσιάσθί κρύος, άδιάφορος, δε-μπορώ. Να πείσω τού πόλο, πως τήν ξέκα-σα, είναι άνωτερο τόν δυνατόν μου. Τό μόνο πού μπορώ να κάνω είναι να χαθώ γιά πάντα από τή ζωή της.

Ανατρίχιασε σύγκορμος σ' αυτή τή σκέψη.

Η νύχτα ήταν άστροφυτισμένη, μα λίγο φνυχρ. Νόμισε πως βρισκόταν μέσα στην καρδιά τού Γενάρη.

Άρχισε να προχωρή στην τύχη, μέσα στο σκοτάδι.

Οι δρόμοι ήταν έρημοι. Πού και πού ά-κούγονταν κανέναν πυρεδολιμού. Η κα-τάστασι ήταν καώδη. Ο Γερμανοί διαδι-δονταν πως όλο και έτοιμάζονταν να φύ-γουν. Κάπου είχαν άποδιδώθηκε άγγελικά στρατεύματα. Και μες σ' αυτό τού χάος, οι κάτοικοι της 'Αθήνας φοβόνταν, και κλεινόταν νωρίς-νωρίς στα σπύτια τους.

Ο 'Αλέξης γυρίζε μέσα στη νεκρή πό-λεια, σαν χαμένη ψυχή.

Τι να κάνη; Πού να πάν να έξαφανι-σθί; Όπου και να κρυφόνταν μέσα στην 'Αθήνα υπήρχε κίνδυνος να τόν συναντή-σει τυχαία η Μάρθα ή κανέναν γνωστό. Και τότε εκείνο πού ήθελε ν' άποφύγη με τή θυσία του, θά γινόταν. Θά τής άναστή-τωση τή ζωή της. Έπρεπε να φύγη από τήν 'Αθήνα. Από τήν 'Ελλάδα καλλίτερα. Να μπορούσε να γυρίση πίσω στην 'Αμε-ρική! Αλλά πώς; Αυτό ήταν άδύνατο πρός τού παρόν. Τότε τί έπρεπε να κάνη;

—Να πάω στα βουνά, να γίνω άντάρ-της, συλλογιόθηκε. Είναι η πείδ πρόχειρη λύσι γιά τήν ώρα. Η πείδ εύκολη. Κι' έ-πειτα, αν ζήσω, έχει ο θεός.

Περπατούσε με βήμα κλονιζόμενο. Πο-νούς άράνταστα η καρδιά του.

Τό κεφάλι του τόν τρέλαινα επίσης από τόν πόνο. Σαν να τόν κτυπούσαν σφυ-ριά. Είχε άρχισει αυτός ο πόνος από τή στιγμή πού άντίκρισε τή Μάρθα, στην άν-γκαλιά τού άλλου. Μα τώρα ο πόνος δύνα-μιανε, τού έρχόταν ζάλη. Δέν έδλαπε πιά μπροστά του. Κι' όμως έπρεπε να φύγη, να τραβήξη μακριά, να βρισκεται σε μέ-ρος άσφαλισμένο πριν έμμερση.

Προχωρούσε, προχωρούσε στα τυφλά τά-ρα, σ' ένα δρόμο έπιαιότος. Κι' άξαφνα, σε μια στιγμή τού πόδι του κλονιστικαν. Δέν μπορούσε πιά. Δέν έδλαπε μπροστά του.

Έπεσε βαρύς στο χώμα, και σε λίγο όλα έδωσαν γύρω του.

Η λύπη, ο κλονισμός, ο άδάστατος πό-νος είχαν νικήσει τού νερό, νεανικό του κορμί.

ΣΤΟ ΠΡΟΕΙΣ: Η συνείδησι

Η θυσία της Ντόροθυ Έσφιλδ

Δέν υπάρχει τίποτα θραυότερο απ' τήν ά-ληθινή, τή χωρίς συμερση άγάπη. Και δέν είναι τίποτα μεγαλύτερο απ' τή θυσία ενός έρωτευμένου γιά τού καλό τού λατρευτού του προσώπου. Έχουν γραφί πολλά γιά τήν αυ-τοθυσία τών έρωτευμένων. Άνάλυση είναι και η ιστορία τού έρωτος τού 'Ιουλιανού Πάναεφορτ και της Ντόροθυ Έσφιλδ, πού άρχίζει από τις πρώτες μέρες πού ανέθηκε στο θάνατο της 'Αγγλίας ο 'Ερρίκος ο δος.

Τήν εποχή αυτή ο γενναίος 'Ιουλιανός κυ-δερνούσε κάποιο πλοίο πού βρισκόταν στα γα-λιανά νερά της Μεσογείου. Μα η Μεσόγειος τήν περίοδο αυτή, όπως κι' όλες οι θάλασσες, ήταν νεατή από πειρατικά πλοία. Οι πειρα-ταί τρομοκρατούσαν τά πάντα. Κούρσωναν τά καρβέλια κατ' όλο συνέθη μια μέρα και στο καρβέτι τού Πάναεφορτ. Μερικά κουρσάρικα ρι-χτηκαν εναντίον του κι' έπειτα από άγανα-μένο, άνισο και πολύωρο άγώνα τού αλμα-λώτισαν. Ο 'Ιουλιανός και τού μικρό του πλο-ίομα πιστώθηκαν αχμάλωτοι και μεταφέρθη-καν σε κάποιο κοντινό λιμάνι, όπου έξετέθη-σαν γιά πώλημα. Έκείνο πού έπακολούθησε κατόπιν αυτού μοιάζει με παθητική φαντασί-ση ιστορία. Ένώ ο δυστυχισμένος 'Ιουλιανός γόγγυζε άλυσσοδεμένος στην άγορά τού σκλα-δού, τραβήξε τήν προσοχή κάποιας πριγκιπο-πούλας της 'Ανατολής, πού τόν λυπήθηκε, τόν αγοράσε και τόν περιέλασε στο όχημα της προσωπικό.

Τά εκατομμύρια τού Ζαχαρία

Ένας απ' τούς τυχερώτερους χρυσόθη-ρες τού Καναδά ήταν κάποιος Στέφανος Ζαχαρίας, 'Ελληνορωμάς. Είχε άνακα-λύψει πλούσια χρυσόφορα κοιτάσματα κι' είχε άποκτήσει τόση περιουσία, ώστε στο-λισε τού σπύτι του με μια όλοκρουση προ-τομή του. Παρ' όλα αυτά τού πλούτη του, πέθανε τού 1902. Καθώς έζωυσε όλομύνα-χος, δέν είχε κληρονόμους. Τό Κράτος κατέγραψε τήν περιουσία του: 20 εκατο-μμύρια δολάρια κατοτεσμεμένα σε μια Τράπεζα τού Καναδά, 30 εκατομμύρια σε οικόπεδα στην πόλη της Πενσυλβανίας, 5 ασκάντες, πάνω στα οποία είχαν κτισθί μεγάλα ξενοδοχεία, και τέλος ένα χρυ-σωρυχείο με μεγάλη άπόδοσι. Όσο γιά τού χρυσό άνάλωμα, παρέλεσθη απ' τήν κα-τογραφή, γιατί θεωρήθηκε άσημάντο έμ-πρός σε τόσους άλλους θησαυρούς.

Τό Κράτος άρχισε άνεργείες, γιά να βρή τούς κληρονόμους τού Ζαχαρία. Έ-φτασε τότε στην 'Αμερική κάποιος Ρου-μάνος, όνομαζόμενος Βασίλι Μπόνδαν κι' έφωδισμένος με πιστοποιητικά πού άπε-δείκνυναν τού δικαιώματά του. Έπειδή όστός γέννηθηκεν άρισμένος άμφιβολίες, κι' έπειδή ακόμα άπορούσε να έμφανισθύν κι' άλλοι κληρονόμοι, οι άμερικανικές άρ-χές δέν παρέδωσαν προσωρινώς τήν κλη-ρονομία στο Μπόνδαν. Τούδωσαν μόνο τή χρυσή προτομή.

Σε λίγο καιρό, έφτασε στην 'Αμερική μια άλλη έπίδοσις κληρονόμου, η 'Ιωση-φίνα. Ότι, Είχε κι' αυτή άλλα τόσα πι-στοτοποιητικά. Δέν πήρε όστόσο τίποτε...

γιατί δέν υπήρχε δεύτερη προτομή! Ένώ η κληρονομία έμενε άκόμη άδίκη, οι Βα-σίλι κι' η 'Ιωσηφίνα άρχισαν ένα πόλεμο μεταξύ τους, βεβαιώνοντας ο καθένας ότι τού καρτιά τού άλλου ήταν πλαστά.

Μία μέρα, καθώς περνούσε ένα δρόμο, η 'Ιωσηφίνα παρασύρθηκε από ένα αυτοκι-νίτο και πάλινώθηκε θανάσιμα. Πριν ξεψυ-...

Η θέσι του δώος πολύ γρήγορα άλλαξε μέσα στο παραμυθένιο παλάτι της άραίας η-γεμονίδος, η οποία έρωτεύθηκε τόν 'Ιουλιανό μ' εκείνο τού πάθος πού μόνο οι άνατολίτιδες ξέρουν ν' άγαπούν. Και μια μέρα προσέφερε στον άραίο 'Αγγίλο τήν έλευθερία του, υπό τόν όρον όπως να συνδέει τή ζωή του μαζί της.

Φαντάζεσθε όμως τήν κατάληξη και τήν ά-γανάκτηση της εύαισθητής πριγκιποπούλας ό-ταν ο έλκεκτός της καρδιάς της άνήθηκε τόν συμδέσμο αυτό.

—'Οχι, δέν δέχομαι! της δήλωσε με θάρ-ρος. Σας εύχαριστώ γιά τήν τιμή πού μου κά-νετε, άλλα άρνούμαι.

—Πώς είπα; άπόρησε εκείνη.

—Δέν δέχομαι! έπανάλασε ο 'Ιουλιανός.

—Είνε πρωτάκουστο αυτό και προσκλητικό γιά μένα! φώναξε άγριμενέ η πριγκιποπούλα.

—Δέν θέλω να σας προσβάλω, μά δέν μπο-ρώ να σας άγαπήσω.

—Και γιατί άρνείσαι; τόν ρώτησε προσπα-θώντας να πνίξη τού θυμό της η άραία άνατο-λίτισσα ηγεμονίς.

—Γιατί έχει, κάτω, στην 'Αγγλία, μια νέα με γαλιανά μάτια, σαν τήν άπέναντη θάλασσα και έσθαλά μαλλιά σαν τού άγνυ χρυσόφι, στε-νάζει και λυώνει απ' τήν άγωνία της γιά μένα.

Η πριγκιπίσσα γέλασε ειρωνικά.

—Τι άφελής πού είσαι! έλεε. Η νέα γιά τήν όποια μιλάς, άσφαλώς θά σ' έχη ξεγάσει και άόχη χαρίσει τήν άγάπη της σε κάποιον άλλο.

—'Οχι, χίλιες φορές όχι! βροντούσε με πεποίθησι ο έρωτευμένος 'Αγγίλος. Είμαι βέ-βαιος ότι η λατρευτή μου Ντόροθυ, όχι μόνον δέν με ξέλασε, άλλα μπορεί να δώσει τά πά-να, ακόμα και τού δεξί της χέρι γιά να έξα-νυρίσω κοντά της.

Η πριγκιπίσσα έμεινε λίγες στιγμές σκε-πτική και κατόπιν τού δήλωσε ότι δέχεται γιά τόν πιστέψι, υπό έναν όμως όρον. Να της φέ-ρουν κομμένο τού δεξί χέρι της νεαρής 'Αγγί-λιδος. Διαφορετικά ο άτυχής 'Ιουλιανός θαμινε σκλάβος της σ' όλη τήν τή ζωή.

Ο καθένας μπορεί να φαντασθί τι ένοίωσε ο δυστυχής 'Ιουλιανός όταν άκουσε αυτό τού σκληρού και άπάνθρωπο όρο της έρωτευμένης πριγκιπίσσας. Τήν έκτευσε, έπιασε στα πόδια της, αλλ' άμετάπειστη εκείνη έστειλε άμέσως στην 'Αγγλία ένα σκλάβο της γιά να κοινο-ποιήση τήν άπόφασί της στην άγαπημένη τού 'Ιουλιανού.

Η Ντόροθυ Έσφιλδ, μόλις έμαθε τήν έρ-ι-δση, δέ

ΜΠΟΤΙΛΙΕΣ
στή θάλασσα

Γράμματα που ταξιδεύουν
στην τύχη

Έδω και δέκα χρόνια, ένα παιδί από το Μπράντφορντ του Καναδά, ο μικρός Τζόν Κάρμυλ, έριξε μία σφαγιγμένη μπουτίλια, που είχε μέσα ένα λιγδολόγο γράμμα, στο Μεγάλο Ποταμό. Με το σημείωμα αυτό παρακαλούσε το πρόσωπο που θα εβρίσκε τη μπουτίλια να έπιονταν μαζί του. "Ε, λοιπόν, αυτή τη μπουτίλια τού Κάρμυλ, την αφάρεσαν έδω και λίγο καιρό σε μία άγλυκη παραλία. Είχε φθάσει εκεί πέρα, αφού πρώτα πέσσε επιπλέοντας τις λίμνες "Εριέ και "Οντάριο, τόν ποταμό Σαιν-Λωράν και δλόκληρο τόν "Ατλαντικό "Ωκεανό!

Η νεαρή "Αγγλίδα που την βρήκε, η μίς Παμέλα Γκρέυ, έγραψε άμέσως στο Μπράντφορντ, απ' όπου της απάντησε η οικογένεια του Τζόν Κάρμυλ, εξηγώντας της ότι ο Τζόν, που ήταν τώρα 24 χρόνων, υπηρετούσε στο στρατό και βρισκόταν στην "Αγγλία, σε μία φρουρά του Ντεβόνσάιρ, που κατά παράξενη σύμπτωση ήταν κοντά στο μέρος που ζούσε η Παμέλα. "Ετσι, οι δύο νέοι, ο Καναδάς και η "Αγγλίδα, δέν άργησαν να γνωρισθουν. Αυτή η γνωριμία τους κατέληξε σ' ένα τρυφερό εδύλλιο και οι ερωτευμένοι πρόκεινται σε λίγο να παντρευθούν. Η ζωή λοιπόν δέν εινε γεμάτη εκπλήξεις;

Η μπουτίλια του Κάρμυλ σημείωσε ένα από τα μεγαλύτερα ρεκόρ αυτού του είδους. Μά υπάρχουν κι' άλλες περιέργες περιπτώσεις.

Ένας "Αγγλος αξιωματός στη Γερμανία, ο λοχίας Πέρου Ουίλλιαμς, έγγελασε μία ημέρα τούς φρουρούς του και κατάφερε να ρίξει μία σφαγιγμένη μπουτίλια στον ποταμό Βέζερ. Η μπουτίλια αυτή είχε μέσα ένα γράμμα για την οικογένεια του και άπαιδύοντο στον "Αγγλο πρόξενο, του μέρους όπου θα έφθανε. Το ρεύμα λοιπόν του ποταμού την έθωληε στη θάλασσα και τὰ κύματα την παρέσυραν μακριά. Πέρασε έτσι σ' άνοιχτά της Βρέμης και του Κιέλου, διέσχισε τη Βαλτική θάλασσα κι' έφθασε στη Ρωσία, απ' όπου το γράμμα του Ουίλλιαμς στάλθηκε, ύστερ' από δύο μήνες, στην "Αγγλία.

"Όσο παράξενο κι' αν φαίνεται, οι μπουτίλιες που ρίχνονται στα ποτάμια και στη θάλασσα φέρνουν πάντα το μήνυμά τους στον προορισμό του.

Ένας Αυστριακός συγγραφέας, ο Χανς Γκρούνμπεργκ, πήρε την άποψη μία ημέρα να πληροφορησθί τον κόσμο για τ' αφάνταστα μαρτύρια της πατρίδας του κάτω από το χιτλερικό ζυγό. Μία νύχτα λοιπόν δίχως φεγγάρι έβριξε κρυφά στο Δουάιντ μία μπουτίλια που περιείχε μία λεπτομερή περιγραφή των ναζιστικών εγκλημάτων στη Βιέννη και στις άλλες αυστριακές πόλεις.

Η μπουτίλια του βρέθηκε ύστερ' από λίγο καιρό σε μία παραλία της Τουρκίας και οι άποκαλύψεις του Γκρούνμπεργκ δημοσιεύθηκαν σε μία εφημερίδα της Κωνσταντινουπόλεως. "Από αυτήν δε τις πήραν οι άγγλικές και οι αμερικανικές εφημερίδες.

Ένα πρωί όμως, ο Αυστριακός συγγραφέας είδε τούς άνδρες τών "Ες-Ες να περικυκλώνουν το σπίτι του. Καί αυτοκτόνησε για να μην πέση στα χέρια τους.

Ξέρете τώρα ότι υπάρχει μία ελιεθής λέσχη της Μπουτίλιας στη Θάλασα; Η λέσχη αυτή ιδρύθηκε στο Βανκούβερ από τόν συνταγματάρχη Π. Μπαυλιέ και το κατ'αποστάσει της μεταφράστηκε σε διάδοχα γλώσσες και κλεισθηκε μέσα σε πολυάριθμες μπουτίλιες που ρίχθηκαν από μία θαλαμηγό στην Ειρηνική "Ωκεανό. Οι μπουτίλιες αυτές διασκορπίστηκαν κι' έφθασαν στις τέσσερις άκρες του κόσμου.

Σήμερα, η λέσχη αυτή έχει μέλη σ' όλα τὰ παράλια τών πέντε ηπείρων και υπηρετάνεεται που πρώτ' αυτή εφάρμοσε το σύστημα μίας διεθνούς αλληλογραφίας με τὰ θαλάσσια ρεύματα! Κι' αλήθεια, αμνήματα σ' μπουτίλιες, που απέπλεαν τραβώντας στην τύχη, διανύσαν εκπληκτικές αποστάσεις. Μία μπουτίλια του συνταγματάρχη Μπαυλιέ, που την είχε ρίξει σ' άνοιχτά του "Αγίου Φραγκίσκου, βρέθηκε σε μία άμερικανική της Παναγιάννας, απ' όπου

ΜΑΡΚ ΠΡΙΣΤΛΙΝΓ

ΟΙ ΣΟΥΛΦΑΜΙΔΕΣ
και οι κίνδυνοί τους

Τα νεώτερα πορίσματα της έπιστήμης

"Ο πολλές κόσμος έχει την έντύπωση ότι οι σουλφamidες γιατρεύουν όλες τις άρρώστειες, απ' τη χολέρα ως τη διφθερίτιδα, πάντοτε δε με ασφάλεια, γρήγορα και άπώδυνα. Τις θεωρεί δηλαδή θαυματουργό φάρμακο. Είναι άμετρητοι εκείνοι που παίρνουν εσουλφamidίνη ή σουλφαπυριδίνη μόλις κρουολογήσουν κι' άλλες τόσες οι μητέρες που δίνουν μικρές δόσεις αυτού του φαρμάκου στα παιδιά τους, κάθε φορά που έχουν πυρετό. "Αλλωστε, τὰ φάρμακα αυτά, που θεωρούνται "επανάκεια", πολύνονται συνήθως ελεύθερα στα φαρμακεία, χωρίς να χρειάζεται συνταγή γιατρού.

Στην πραγματικότητα όμως οι σουλφamidες παρουσιάζουν σοβαρούς κινδύνους. Πολλοί έχουν άρρωσθήσει απ' την αλόγιστη χρήση τους και μερικοί έχουν πεθάνει. Είναι δηλητηριώδεις και μπορούν να βλάψουν την καρδιά, τούς νεφρούς, το σπέντι ή και να προσβάλουν το κεντρικό νευρικό σύστημα και να προκαλέσουν τρέλλα και παράλυσι. Τέλος, κάνουν τόν οργανισμό άνηκαν να δεχθή διάφορα άλλα φάρμακα ή άκτινοθεραπεία ή ακόμα και το δυνατό ήλιακό φάος.

Πρέπει λοιπόν να δίδονται, σ' άρισμένες μόνον περιπτώσεις, κι' όχι στην τύχη, όχι σε κάθε άρρωστο που έχει πυρετό. Η θεραπεία μ' αυτές πρέπει να είναι όσο το δυνατόν πιο σύντομη κι' η συνολική ποσότη των να μην περνά την άπολύτως άναγκαία. Για να φέρουν άποτέλεσμα, χρειάζεται να τις πάρη κανείς εύθε ελ άρχής σε μεγάλη δόσι κι' όχι σε πολλές μικρές. Μόνον σε άξαιρητικές περιπτώσεις επιτρέπεται να διακόψη ή θεραπεία περισσότερο από 7 ημέρες και να υπερβή η συνολική ποσότη τα 30 γραμμάρια.

Τα τοξικά φαινόμενα που προκαλούν, ποικίλλουν απ' την άπλη ναυτία ως τόν ύπερο και την καταστολή τών λευκών αιμοσφαιρίων. Η τελευταία αυτή πάθηση έχει γίνει αίτια πολλών θανάτων. "Εξ άλλου, οι σουλφamidες έπηρεάζουν την "αδενυόνοσι" του αίματος, και γι' αυτό οι άρρωστοι μελανιάζουν συχνά. Υπάρχει τέλος ο κίνδυνος, έπειδή οι σουλφamidες είναι οχεδόν αδιάλυτες, να κρυσταλλωθούν απ' το αίμα μέσα στα νεφρά, να βουλώσουν τούς λεπτούς σωλήνες των, να σταματήσουν έτσι τη λειτουργία τους και να φέρουν το θάνατο.

Ένας νέος, στην Ουάσινγκτον, που έπεγχελησε να γιατρευθή μόνος του από μία σοβαρή άρρώστεια με σουλφamidη, έπαθε σοβαρή δηλητηρίασι και πέθανε σ' ένα νοσοκομείο. Ένας άλλος παρέλειψε να πη στους γιατρούς ότι είχε πάρει ήδη σουλφamidες. "Εκείνοι το δούσαν κι' άλλες κι' έτσι προσεβλήθη το νευρικό του σύστημα, έπαθε παράλυσι και πέθανε.

Μία κοπέλλα δοκίμασε να γιατρέψι με μεγάλες δόσεις μία άνωμαλία τών γυναικείων λειτουργιών της. Έπαθε λοιπόν δηλητηρίασι, μετεφέρθη άναίσθητη στο νοσοκομείο και πέθανε την άλλη μέρα.

Υπολογίζονται σε χιλιάδες οι θάνατοι που είχαν άμεση αίτια τις σουλφamidες. Στη Νέα "Υόρκη μόνον, έξαιριθώθηκαν 28 τέτοιοι θάνατοι μέσα σ' ένα χρόνο. Το πραγματικό δε εινε ότι, στις περισσότερες περιπτώσεις, τὰ θύματα είχαν πάρει τὰ φάρμακα για έλαφρές σχετικές άρρώστειες· μία γορά 60 έτών για άμυνδαλιτιδα, ένα κορίτσι 18 έτών για σπειρίτιδα του προσώπου, ένα παιδί 13 έτών γιατ' έπείφερε από ρευματισμούς... "Αλλοι, όλοι είχαν ασθένειες, απ' τις όποιες δέν υπήρχε φόδος να πεθάνουν!

Χαρακτηριστική ήταν μία περίπτωση στο Τορόντο: Ένας νέος σύμφωνα με τη συνταγή του γιατρού του προμήθευθηκε 12 χάπια σουλφαισαζόλης για ένα μολυσμένο δόντι του. "Αφού τὰ πήρε όλα, πήγε στο φαρμακείο και άγόρασε άλλα τόσα. Τὰ πήρε κι' αυτά, δηλητηριάθηκε και πέθανε!

Οι σουλφamidες, και σε κανονική άκόμη δόσι, προκαλούν ζάλη, σάν μεθυσί. Στην κατάσταση αυτή, δέν εινε πια κανείς σε θέση να καταβάλη την προσοχή που απαιτείται για να άδηνήσει αυτόκινητο ή για να έργασθί σε μία επικίνδυνη δουλειά. Κι' έτσι προκαλούνται πολλά δυστυχήματα. Γι' αυτό το λόγο, στην αμερικανική άεροπορία, δέν επιτρέπεται να πετάξή ένας πιλότος που έχει πάρει σουλφamidες.

Οι στατιστικές μας πληροφορούν ότι, επί 160 άρρώστων από πνευμονία, ο ένας δηλητηριάζεται απ' τις σουλφamidες. Είναι γεγονός βέβαια ότι σώζονται πολλοί περισσότεροι, γάρτις στη χρήση του φαρμάκου αυτού. Πάντως η άναλογία του έθνός θανάτων στους 160 δείχνει ότι οι σουλφamidες δέν επιτρέπεται να παίρνονται επιπόλαια, αλλά με προσοχή και με τις δηνήσεις του γιατρού.

Η αλόγιστη χρήσις τών σουλφamidών για άσημαντες άρρώστειες παρουσιάζει κι' έναν άλλο κίνδυνο: ότι κάποι σιγά-σιγά τόν οργανισμό να μην τις δέχεται πια κι' έτσι, όταν πάθι π. χ. ο άνδρας πνευμονία ή μηνιγγιτιδα, δέν μπορεί να άνεχθί το άφελίμο αυτό φάρμακο.

Ξέρουμε τούς κινδύνους αυτούς οι γιατροί δέν δίνουν συνήθως συνταγές για δόσεις μεγαλύτερες από 2-3 ημέρων, οι όποιες δέν μπορούν να κάνουν κακό, παρά μόνο σ' έλάχιστοι και ύπερσυσθιθτα άτομα. Ώπότερε δε να πάρουν τὰ φαρμακεία να πουλουν ελεύθερα σουλφamidες, γιατί ή σπουδαία αυτή ίατρική άνακάλυψις εινε σποσά "έθικοπο μαγαζί.

Και μία τελευταία συμβουλή, της έποχής! Μην παίρνετε ποτέ σουλφamidες για γριπποειδες και κρουολογήματα, γιατί δέν έχουν καμμία άπολύτως έπίδρασι στην περίπτωσι αυτή.

ΟΥ-ΓΛΙΑΜ ΠΑΧΝΕΡ

Άπεργοσπαστικές
εταιρείες

Στην "Αμερική υπάρχει και έχει οργανωθεί θαυμάσια σε άνώμους εταιρείες με μετωχές που παίζονται στο χρηματιστήριο, ένα παράδοξο έπάγγελμα! Οι άπεργοσπαστικές.

Στην καταπληκτική "Αμερική, βλέπετε, όλα παλόνται και άγοράζονται. Οι οισοδήποτε έργοσπαστικές μπορεί να ζητήσι τη βοήθεια τών "Εταιρειών αυτών και να πάρουν σίγουρος πώς ή δουλειά του θα γίνει.

"Ας πάρουμε παραδειγμα ένα μέτριο βιομήχανο, δικτητή έργοσπασίου που άπασχολεί χίλιους, ως χίλιους διακόσιους έργατες. Το προσωπικό του άπειλει άπεργία αν δέν άσείθι ο μισθός τους κατά μισό δολλάρια την ήμερα. Άλλαθι τού ζήτησε συνολικά 180.000 δολλάρια το χρόνο παραπάνω.

Το γεγονός πληροφορούνται άμέσως τὰ "πρακτορεία άπεργοσπαστών" με τὰ λαγωνικά τους. Και παρουσιάζονται άντιπροσώποι των σπ' βιομήχανο. "Ενα απ' αυτά τού προτείνει να ματαιώσι την άπεργία αντί 10.000 δολλάρια μόνον, τα όποια μάλιστα θα μετρηθούν μετά τη ματαίωσι.

Ο βιομήχανος δέν έχει παρά να δώσι τη συγκατάθεσι του. "Από τη στιγμή εκείνη ή δουλειά εινε παρμένη από την "Μπέργκοφ Σέρβις" της Νέας "Υόρκης ή την "Πίνκερτον Νάσιοναλ" ή την διάσημη "Ρ. Α. και Ζ Κόμπαν", ίσχυρες άπεργοσπαστικές έπιχειρήσεις που έκατονταπλασίασαν με τη δράσι τους την αξία τών μετωχών των σπ' χρηματιστήριο. Κι' ήταν πολύ φυσικό γιατί οι όργανώσεις αυτές έφτασαν σε ύψη έπιτυχίας. Η πείρα τους εινε πολυτίμη. Η "Μπέργκοφ Σέρβις" ίδρύθηκε στα 1907 κι' έχει σπασί 172 μεγάλες άπεργίες χωρίς να υπολογίζουμε τις χιλιάδες άλλες μικρότερες. "Εχει πέλατες τις πιο μεγάλες ναυτικές και τροχιδορμικές εταιρείες. Στα 1908 πληρώθηκε 25.000 δολλάρια για να σπασί την άπεργία τών δημοσίων υπαλλήλων της Ν. "Υόρκης.

Πώς δουλεύουν οι άπεργοσπαστικές εταιρείες;

Το μυστικό της έπιτυχίας τους το χρωστούν κυρίως στην όργάνωσι τους. "Εχουν πρώτα - πρώτα έναν μεγάλο άριθμό τέκνιτες, στρατιές από επαγγελματίες καυγά-πλήρες και έκατοντάδες έλδι-κευμένους τεχνίτες έτοιμους ν' άντικαταστήσουν τούς άπεργούς έργατες άπουδήποτε χρειασθί, ώστε να έλασφαλήσι ή κίνησις του έργοσπασίου. Τα υπόλοιπα εινε ύπόθεσις μάκροφας. Το ύπόθεσις δέν εινε να κινήθι το έργοσπασίο στην πραγματικότητα αλλά να καταπολεμηθί το ήθικό τών άπεργών με το να τους δώσι ή έντύπωση ότι τὰ πάντα λειτουργούν κανονικά και δίχως αυτούς. Τον πιο σπουδαίο ρόλο σ' άπεργοσπαστικά πρακτορεία παίζουν μερικές ομάδες από

άνδρες και γυναίκες προικισμένους με το χάρισμα της πειθούς. Άνακατεύονται με τούς άπεργούς στα μάπα ή στα καφενεία κι' άνοίγουν συζητήσι για να κατηγορήσουν τούς άρχηγούς της άπεργίας. Το κόλπο πάνει για καλά γιατί οι έργατες εινε τόσο πολλοί ώστε να πνίγνυνται μέσα στον όγκο της μάζας τους και να μη γνωρίζουν ούτε τόν άρχηγό τους. Στην άνάγκη οι πρακτορες παριστάνουν οι ίδιοι τούς έργατες, καταπιάνονται άπ' εύθείας με τούς προέδρους τών έργατικών συνδικάτων και δημοσιογούν καυγά για να στείλουν τούς άρχισπεργούς στο νοσοκομείο!

"Άλλοι πρακτορες μεταμφιεσμένοι σε ζητιάνους πηγαίνουν στα σπίτια τών άπεργών να γυρεύουν δήθεν έλεημοσύνη, άλλα στην πραγματικότητα για να βρούν τρόπο και να πούν στη γυναίκα του άπεργού:

—"Αχ, κυρά μου! Κι' ε-

Το φαινόμενο των μεταναστεύσεων των ζώων έχει παρατηρηθί από τόν άνθρωπο από χιλιάδων έτών, κι' όμως εξακολουθεί ν' άποτελή ένα απ' τὰ άινίγματα της φύσεως. Δέν έχει βρεθί ακόμη καμμία θετική και ίκανοποιητική

πάντως, εινε βέβαιο ότι οι περιοδικές μεταναστεύσεις διαφόρων ζώων ή πουλιών, που γίνονται σε ώριμένες έποχές του έτους, έχουν άμεση οχέσι με την διατήρησι του είδους των και τόν πολλαπλασιασμό τους. Υπάρχουν όμως και άλλες μεταναστεύσεις, σε μεγάλη κλίμακα, που συμβαίνουν ξαφνικά, σε άκανόνιστα χρονικά διαστήματα και χωρίς φανερή αίτια και που καταλήγουν πολλές φορές στην όμαδική αυτοκτονία έκατονταίων ζώων.

Παράδειγμα του δευτέρου είδους άποτελούν οι μετακινήσεις τεραστίων κοπαδιών μικρών άσπρων τρωκτικών, που μοιάζουν με άρουραίους και που κατοικούν στα βόρεια του Καναδά και της Νορβηγίας. Τα ζώα αυτά καταβιβάζουν στις άκτές, βουτούν στη θάλασσα και πνίγονται. "Επίσης στη Νότιο "Αφρική κοπάδια από μικρές όντιλότες, που άπλώνονται σε φάσεις το μάτι, έμφανίζονται ξαφνικά στις παραλίες, πέφτουν στο νερό και βρίσκουν όμαδικό θάνατο.

Οι έπιστήμονες που μελέτησαν τις μεταναστεύσεις των "ποντικών" της Νορβηγίας, εξακρίβωσαν διάφορες περιέργες λεπτομέρειες. Τα ζώα αυτά ζουν συνήθως σε ψηλά όροπέδια, όπου δέν υπάρχουν δένδρα, άλλα μόνο χόρτα και λειχήνες. Κάθε τόσο λοιπόν, ο άριθμός τους παρουσιάζει μία ξαφνική και καταπληκτική αύξησι. Συγκρούσεις γίνονται άφρα και βαρρακά, ενώ συνήθως εινε πολύ δειλά. "Επί τέλους, ο ύπερβολικός πολλαπλασιασμός τους τὰ άναγκάζει να ξεκινήσουν και να κατεβούν σε χαμηλότερα ύψη. Προχωρούν σάν ένα άπέραντο άσπρο χαλί που σκεπάζει τη γη. Και συγκρόνως εξακολουθούν να γεννοβολούν.

Το ταξείδι τους διαρκεί 2-3 χρόνια. Στο διάστημα αυτό, πνίγονται κατά διακεκομμένα καθώς περνούν ποτάμια και φιορό, φοφούν από έσθρους που τὰ παρακολουθούν. "Όταν φτάσουν στη θάλασσα, δέν μπορούν πια να σταματήσουν. "Εκείνα που έρχονται από πιά, σπρώχνουν τα πρώτα και τὰ άναγκάζουν να πέσουν στο νερό. Κοιμούνται όλα για ένα διάστημα κι' έπειτα πνίγονται.

Πού όφειλεται το φαινόμενο αυτό της όμαδικής ύστερίας; Γιατί τὰ τρωκτικά άρρίζουν να πολλαπλασιάζονται τόσο πολύ και γιατί μεταναστεύουν; Οι ζωολόγοι έδωσαν μία έξηγησι

γώ είχα τὰ καλά του θεού σάν κι' έσένα. "Αλλά έμεινα στους πέντε δρόμους γιατί κάποτε μου ήλθε ή τρέλλα να άπεργήσω στο έργοσπασί που δουλεύα. Μ' έδιωξαν και τώρα δυστυχά ενώ αυτοί που μ' έδιωξαν ν' άπεργήσω γλέντανε. Να παρακαλές το θεό, κυρά μου, να μη σου φέρουν τόν άντρα σου στο φορείο!

Η άφελής γυναίκα του άπεργού τρομοκρατείται έκαστ' τὰ έκαστο. Και παρακαλεί τόν άντρα της να έγκαταλείψι την άπεργία.

"Αν όλα τὰ κόλπα δέν φέρουν το ποθούμενο άποτέλεσμα ή άπεργοσπαστική εταιρεία βάσει σ' ένέργεια τὰ μεγάλα μέσα. Προκαλεί άιματηρές ταραχές μεταξύ τών πρακτόρων και τών άπεργών ώστε να έπέμψι ή άστυνομία κι' ο στρατός και να κρουχή ο στρατιωτικός νόμος που καταλήγει πάντα σε λύσι της άπεργίας. Σε τέτοιες συμφορές σε μία μονάχα άπεργία στον Σαν Φραντίσκο σκοτώθηκαν 48 άπεργοι και πρακτορες. Σε μίαν άλλη μεγάλη άπεργία της Νέας "Υόρκης χρησιμοποιήθηκαν από την άπεργοσπαστική εταιρία που ανέλαβε την καταστολή της άσφυξιογόνα άέρια άξιας 30.000 δολλάρια.

"Εννοείται ότι οι άπεργοσπαστικές εταιρείες έπειδή ένδιαφέρονται να προκαλούνται τακτικά άπεργίες για ν' άναλαμβάνουν την καταστολή τους, πληρώνουν κρυφά διαφόρους έργατες σ' έργοσπασία για να έσπκάνουν τούς άλλους σε άπεργία. "Όταν το κόλπο πετύχη και ο βιομήχανος άναβήσι την έντολή της προλήψεως ή καταστολής, οι ίδιοι έργατες προπαγανδίζουν για την έγκαταλείψι της ιδέας της άπεργίας! Κι' ή δουλειά πάλι ρω-

—"Αχ, κυρά μου! Κι' ε-

ΛΟΙ. Α. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Η Σουσου στην ηλεκτρική
εταιρεία

—... Καί άλλη φορά, πω-
χοι άνθρωποι, να μη διακό-
πτετε το ρεύμα, καθότι έ-
τοιμάζω το ρόφημά μου!

Το μυστήριο των μεταναστεύσεων

Πώς το έξηγούν οι έπιστήμονες

που φαίνεται αρκετά πιθανή. Διαπίστωσαν ότι, σε τέτοιες περιπτώσεις, τα ζώα παρουσιάζουν έξαιρετική άνάπτυξι των γεννητικών όργάνων τους και μία γενική ανατομική μεταβολή, που όφειλεται στην διατροφή τους, φαίνεται, δηλαδή, ότι ύπαισμένες λειψάνες περιέχουν βιταμίνες σε μεγάλη ποσότητα, κι' ότι αυτές οι ύψεις προκαλούν τις σωματικές μεταβολές και την υπερβολική νοσηρότητα των ζώων. Τέλος δε, τα τρωκτικά άρρίζουν το μεγάλο ταξείδι τους άναζητώντας έδω κι' εκεί τις έξαιρετικές αυτές λειψάνες, και καταλήγουν στα κύματα του "Ατλαντικού.

"Ανάλογη αίτια έχουν πιθανότητα οι ξαφνικές μεταναστεύσεις διαφόρων άλλων ζώων, οι όποιες συνοδεύονται από υπερβολικά πολλαπλασιασμό τους κι' από ύστερικά φαινόμενα.

Οι τακτικές περιοδικές μεταναστεύσεις έχουν έντελως διαφορετικό χαρακτήρα. Τα ζώα δέν χάνονται, δέν αυτοκτονούν όμαδικά, αλλά εξαγυρίζουν πάντοτε κανονικά στο μέρος απ' όπου άρχισαν το ταξείδι τους. Αυτό συμβαίνει π. χ. με τὰ χελιδόνια. "Επίσης οι έλέφαντες έπιχειρούν τέτοιες μεταναστεύσεις, που συμπληρώνονται μέσα σε 10 χρόνια. Ένα είδος πιθήκων της Νοτίου "Αμερικής πηγαίνονται κάθε λίγες βδομάδες από μία σε άλλη περιφέρεια του άσους.

Τα μεγάλα καθούρια της νήσου Ζαντίκα, που ζουν συνήθως μακριά από τη θάλασσα, μέσα σε οξισμές βράχων, κατεβαίνουν στην παραλία μία φορά το έτος, σε ώριμους έποχή, για να γεννήσουν τα αυγά τους. Στο ταξείδι τους αυτό, ακολουθούν πάντοτε το συντομώτερο όδόν, περνώντας πάνω απ' όποιο εύπαιδο συναντήσουν—άκουη και από δόλοφανα όπια.

Στις περισσότερες απ' αυτές τις περιοδικές μεταναστεύσεις ή αίτια εινε ίσως ή ίδια με των έντομων όμαδικών μετακινήσεων: Τα ζώα άναζητούν την πλούσια σε βιταμίνες άνοξιότικη θάσπι—και τὰ έντομα που τρέφονται μ' αυτήν. "Ο όργανισμός τους χρειάζεται τις βιταμίνες ως φάρμακο.

Οι άναπόφευκτες, τέλος, και τις μεταναστεύσεις έντομων, που όφειλονται σε έλλειψι τροφής ή σε άλλους άγνώστους άκρω λόγους. Οι άκρίδες π. χ. κατακλύζουν κάθε τόσο τις θερμές χώρες, κατά όμήνη. Ένα τέτοιο σμήνος είχε κάποτε έκτασι 2.000 τετραγωνικών μιλίων.

Ι. ΣΑΝΤΕΡΣΟΝ

— Πρόκειται για την κόρη
σας.

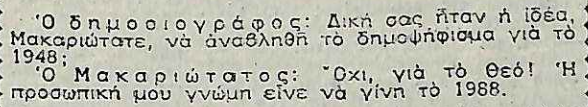
καὶ ἓνα χρόνον γὰρ ἐξ

MAN. PATRISTAE

Τὸ ἀκαταμάχητο κρυολόγημα

οιζότε πιο πολύ τις «σημαίες» και κάνει
το ελαχιστόν βαθύτερα το μίσημα.

ασφάλεια ζωής 25.000 δολλαρίων).

Είρηνόπόλεμος

Ἡ γρίππη
Βρίχων, κρυώνων καὶ ριγῶν, τονίζω μετὰ λύπης,
ὅτι ἔχομε γενικὴν ἐπιδημίαν γρίππης.
Ἡ παλαιὰ μας γνώριμος μᾶς ἐπεσκέφθη πάλι
καὶ ἐλπίσμεν ὅτι οὐδεὶς ἀπὸ τῶν κατ' οὐρανὸν

περνούν

με την σ' όλο το κορμί και με προσιμένα μάτια
αφού είνε γνωστότατον, νομίζω, κι' από πρίν
πως δεν απαγορεύεται πάλιν τό... οίκουρσιν.

Δεσμία

Λοιπόν, εἰ σὺ εἶς κατὰ τὴν ἐξουσίαν τὴν ἐξουσίαν

ΕΤΑ ΝΕΑ Σ
ΕΤΟΙΜΕ ΠΟ

οριστικώς τὸ ζήτημα τῶν σιγαρέττων λήγει.
Κι' ὕστερα στὸ περίπτερο ταχεῖς κατευθυνθῆτε
ἵνα τὰ σιγαρέττα σας ἐκεῖ προμηθευθῆτε,
ὅπως ἄρμोजει σὲ πιστὰ καὶ τακτικὰ πελάτη.
Κι' ἂν ἓνα μόνο πάρστε, βάλτε τὸ μου στὸ μάτι!

Επιδομικά

“Όλοι γίνηκαν εκδότες, τελευταίως στην ‘Ελλάδα
κι’ άλλοι βγάζουν βιβλίο κι’ άλλοι βγάζουν φυλ-
(λάδα.
Και καθένας, όπως πάμε, θάχη κι’ έντυπο δικό του,
τη δική του εφημερίδα, ή τὸ περιοδικό του.
Σὲ

...ές μας καταργούνται, οι σ

γιατί σίγουρα σε λίγο, θ' ανταλλάσουν (σκαρτές,)
και θα πάψουν, μεταξύ τους, ν' ανταλλάσσουν, (φύλλα)
(πλέον...) «κάρτες»!

πιθασιλεῦ Ἐπίνυιε.

'Ὁ παντοκράτωρ παρὼν
 καὶ τὰ πάντα... πληρῶν...
 'Ὁ κυνηγὸς τῶν ἀγαθῶν
 κ' ἀπὸ ὁδῶν... μεθῶν...
 Ἐλθε καί... σὺνελθὼν ὡς ποιμὴν...

15

Ευρύθυλοι και παραδόσεις

ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Κάτω απ' τον πανύψηλο πύργο του Ζελλόν, βρισκόταν άλλοτε μια καλύβα, στην όποια καθόταν η Μαριάμ, μια ώριμη νέα, δεκάξη χρόνων που κέρδιζε το ψαμί της μαζεύοντας λεβάντες του βουνού για το γειτονικό μοναστήρι.

Το άθωο αυτό πλάσμα αγαπούσε χωρίς να το καταλαβαίνει ένα βοσκό, τον Ζάν, που κι αυτός της είχε χαρίσει την καρδιά του. Πολλές φορές γυρίζοντας απ' το μοναστήρι ή Μαριάμ, αντίκρισε το βοσκό και μιλούσαν άρρες μαζί για το άσχημα που πλημυρίαζε τις καρδιές τους.

Μια μέρα, σ' ένα από τους μακρινούς περιπάτους του, ο άρχοντας ντε Λαρόζ συνάντησε τη Μαρία κι έμεινε καταγοητευμένος από τη δροσιά και την ωμορφιά της. Αποφάσισε λοιπόν να την κάνει δική του. Ο άρχοντας αυτός δε λογάριασε κανένα εμπόδιο και περιφρόνησε κι αυτές ακόμα τις «βούλες» του πάπα και τ' αναστάματα της εκκλησίας.

Πήγε άποστο να ζητήσει τη συμβουλή της Τεσσίνας, της γρηάς μάγισσας του Κλαμπέ, που έκανε τις νύχτες να ουρλιάζουν οι δαίμονες κι οι λύκοι, που ήξερε όλα τα μυστηριώδη βότανα και φίλτρα, που μύριζε τη χολή των κρεμμυδιών και την ανακάλυψε με σένα φειδίδο για να τρελλαίνει τους ανθρώπους.

Η Τεσσίνια είχε αγαθήσει άλλοτε θερμά και είχε έγκαιρα ταλειφθεί ασπίχνα. Από τότε είχε όρσιση μίσος κι εκδικήσι έναντι των ανθρώπων. Είχε παρακολουθήσει τη Μαριάμ και τον Ζάν, ήξερε την αγάπη τους και την αποκαλούσε στον κόμητα ντε Λαρόζ.

Χωρίς να χάσει καιρό ο κόμης πήγε μια μέρα στην καλύβα της Μαριάμ.

— Είμαι, της είπε απότομα, ο άρχοντας Λαρόζ. Μην σε τρομάξει το όνομά μου. Δεν έχω κακό σκοπό για σένα. Απεναντίας σ' αγαπώ κι αν δε-

χτής τον έρωτά μου, θα σε πάρω στον πύργο μου και θα σε περιποιηθώ σαν βασίλισσα.

— Μά δεν μπορεί, άρχοντά μου, είπε η Μαριάμ, ν' αφήσω τον Ζάν. Τον αγαπώ!

— Θα τον πάρουμε κι' αυτόν στον πύργο. Θα του δώσουμε τη θέσι του μάγιστρα.

— Προτιμώ, άρχοντά μου, να μείνω φτωχή αλλά ελεύθερη.

— Και στον πύργο μου θα είσαι ελεύθερη. Θα βγαίνεις περίπατο όποτε θέλεις.

— Και ο Θεός που θα με τιμωρήσει, γιατί αγάπησα δύο-δες και μεγάλες!

— Τι με νοιάζει για το Θεό; Ο κόμης μου είπε ο Σατανάς! Δεν θέλω να σε βιάσω όμως. Σκέψου καλύτερα...

— Θα ξαναγυρίσω!...

— Πρέπει να γίνω όπωσδήποτε δική σας, είπε η Τεσσίνια στον ντε Λαρόζ που την ξαναεισκέφθηκε. Αφού όμως αυτή δεν δέχεται, πρέπει να κάνουμε το βοσκό να την εγκαταλείψει και απελπισμένη πιά η Μαριάμ θα πέσει στην αγκαλιά σας. Ένα μέσον υπάρχει για το σκοπό αυτό: Να βάλετε μια απ' τις ανασταλτικές σκλάβες σας να ξελογιάσει το βοσκό.

Στόν πύργο του ο κόμης είχε φέρει απ' τη Συρία μια νέα, τη Μπιδιάν, η οποία ήξερε όλες τις τέχνες της μάγισσας. Τα μάτια της είχαν λάμψη, ψι καταχθόνια. Την είχαν δη πολλές φορές τις νύχτες να γλιστράει ψηλά στα σύννεφα, μέσα σ' ένα χρυσό άρμα που το τραβούσαν δυο μαύροι κύκνοι.

Αυτή σκέφθηκε να χρησιμοποιήσει ο κόμης. Κι η Μπιδιάν έδειχτηκε, γιατί έτσι άδαιχνε στον κύριο της όλη τη μαγική της τέχνη.

— Ένα απόγευμα ο Ζάν είχε πάει σ' ένα απομακρυσμένο λιβάδι δίπλα σ' ένα ποτάμι, να βοσκήσει τα πρόβατά του. Καθισμένος σ' ένα βράχο, ο νεαρότατος τη γλυκιά μορφή της αγαπημένης του Μαριάμ.

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΘΡΩΠΙΑ

Η γλωσσολογία των βασιλέων

Όλοι σκεδόν οι βασιλείς της Ευρώπης πρώην και νύν είναι γλωσσολογιστές.

Ο τώος Τσάρς μιλούσε τη γαλλική, την αγγλική, τη γερμανική και πολλές αλταικές διαλέκτους.

Ο αυτοκράτωρ Γουλιέλμος εγγνώριζε θαυμάσια την αγγλική, την οποία του έδιδε η μητέρα του, τη γαλλική, τη λατινική, την πολωνική και τη ρωσική, θαυμάσια επίσης.

Ο τώος Αυτοκράτωρ θρακικός Ιωσήφ της Αυστρίας, εκτός της γερμανικής και της γαλλικής, μιλούσε την ουνγκρική, την τσεχική, την πολωνική, τη σερβική, την κροατική, τη ρουμανική, την ιταλική και λίγο την εβραϊκή.

Ο βασιλεύς της Ιταλίας όμιλει τη γερμανική και τη γαλλική.

Ο βασιλιάς της Βουλγαρίας εγγνώριζε εκτός της γαλλικής, την αγγλική, τη γερμανική, τη ρωσική και βασιλεύς Πέτρος της Σερβίας, παπούς του σημερινού βασιλέως.

Ο βασιλεύς της Ελλάδος Γεώργιος Α' εγγνώριζε γερμανική και τη μπηρική του γλώσσα τη δανική.

Τέλος ο Σουλτάνος Μωάμεθ της Τουρκίας εγγνώριζε... όχι αρκετά καλά τη τουρκική, γιατί από ενδοιασμούς... για την ύγεια του, ο αδελφός του Χαμίτ τον άφησε αγράμματο.

Τα πολεμικά σκυλιά

— Κατά την εποχή των ρωμαϊκών χρόνων, οι φρουροί της νυκτός είχαν απαραίτητα και τα σκυλιά τους.

— Στη μάχη της Θυμαβραίας οι πολεμιστοί όνομαζαν τους σκύλους (τετράποδες στρατιώτες).

— Τα πολεμικά σκυλιά κατονέονται σε τέσσαρες κατηγορίες: σκύλους πολεμικούς, φρουρούς, αστυνομικούς και νοσοκομειακούς.

κι' έπαιζε με τη φλογέρα του σκοπούς νοσταλγικούς.

— Άξαφνα άκουσε δίπλα του, μέσα απ' το ποτάμι μια αιθέρια μουσική. Κι' απ' το καθαρό, σαν κρύσταλλο νερό πρόβαλε η μάγισσα Μπιδιάν με τα χαρακτηριστικά της Μαριάμ! Ψηλή, εύλογιστη, με το μέτωπο στεφανωμένο με κόκκινα τριαντάφυλλα, με τα ξανθά μαλλιά της λυμένα στους ώμους της.

— Ήχο, γλυκύτατοι λύρας αντήχησαν συγχρόνως και το λειβάδι γέμισε πολυχρώμα λουλούδια. Ο ούρανός πήρε έντονα χρώμα κόκκινο κι άρχισαν να πέφτουν σαν βροχή πέταλα από τριαντάφυλλα.

— Ο Άλβέρτος άπάντησε με τρεμάμενη φωνή:

— Σε πόνεσα κι' ήρθα να σε δω, Μπιδιάν. Μη μου μιλάς έτσι απότομα. Μη ξεχνάς ότι μάς χώρισε μια μικροπαρεξήγησης. Πες μου, έσθους στην καρδιά σου ή τόσο σου αγάπη; Δε μου λες τίποτα για το παιδί μας; Μιλώσε μου, σε ικετεύω.

— Η Μπιδιάν ήταν πολύ ταραγμένη και με φωνή πνιγμένη του αποκρίθηκε:

— Όχι, Άλβέρτε, μην επιμένεις, η χρυσή αλυσίδα που μάς ένωσε, έσπασε πιά. Επειτα έχω εργασία στο σχολείο. Οι μαθητρίες μου θα με περιμένουν. Πρέπει να πηγαίνω.

— Κι' αφήνοντας τον πραγματικά μπρός στη πόρτα του σπιτιού της έφυγε με βήματα γρήγορα σαν κυνηγημένη.

— Ο Άλβέρτος την άκολουθησε.

— Πες μου, τι κάνει η μικρούλα μας; Μην είσαι τόσο σκληρή. Είμαι πατέρας της. Θέλω να μάθω τι κάνει το παιδί μου.

— Το παιδί σου; Δεν του μίλησα ποτέ για σένα. Δεν ξέρει ότι έχει πατέρα. Είναι τόσο μικρούλα αλλιώτικη...

— Τα λόγια της αυτά έκαναν στον Άλβέρτο ν' άκουμπήσει σ' ένα τοίχο για να μη σωριασθή κάτω.

— Πνιγνώντας τη ταραχή της η Μπιδιάν, με το κεφάλι σκυφτό τραβήξε για το σχολείο.

— Ο Άλβέρτος, μόλις συνήλθε, μη βλέποντάς την εμπρός του τραβήξε πάλι για το σπίτι. Το παιδί του ήταν άρρωστο. Ήθελε να δει το παιδί του. Άξαφνα είδε να τυπώλ τη πόρτα ένα συμπαθητικό γρηαίο κύριο. Ήταν χωρίς άλλο ο γιατρός. Τον πλησίασε και του είπε συγχρόνως:

— Εδώ μένεις, σ' ένα παρακαλώ, η κ. φαρνέιν; Έγώ είμαι ένας παλιός γνώριμος της κυρίας. Περνώνας από δω θέλω να έμαθα ότι είναι οδισθέτο.

— Ο γιατρός τον πήρε μαζί του στη κρεβατοκάμαρα της άρρωστης.

— Ο Άλβέρτος διέκρινε στο κρεβάτι ένα άγγελικό προσωπάκι με σγουρά μαλλιά.

— Ήταν η μικρή του Άννα!

— Δεσποινίς, έφερα μαζί μου κι' ένα φίλο της μαμάς σας, της είπε ο γιατρός.

— Ο Άλβέρτος κύτταξε τη κορούλα του με τυποκαρόδι. Ο γιατρός εξέτασε το σφυγμό της και της είπε πρόσχα:

— Είσαι καλά πιά, μικρούλα μου, μπορείς να σηκωθείς όλημερινα.

— Γύρισε κατόπιν στην υπηρέτρια.

— Πήρε σήμερα το σιρόπι της η έκανα νόστιμα, της πρότεινε.

— Το πήρε, γιατρέ, του πήρε, άπάντησε εκείνη. Τώρα έκανε τη προσευχή της...

— Τη προσευχή της; Μα τότε δε εξακολουθήσει για να δει κι' ο κύριός τι καλό κορίτσι που έγινε η Άννα...

— Ο Άλβέρτος κύτταξε με συγκίνηση. Είπε τότε τα μικρά εκείνα κεράκια να κάνουν το σημείο του σταυρού κι' άκουσε μια γλυκιά φωνίτσα να προφέρει τα λόγια που της είχαν μάθει:

— Πάτερ ημών, ό εν τοις ούρανοις...

— Και στο τέλος παρακάλεσε το Θεό:

— Θεέ μου, φύλαγε το μπαμπά μου!...

— Ο Άλβέρτος μ' ένα κίνημα βρέθηκε κοντά της.

— Ξανάπε το αυτό... της είπε με χαρά. Την ίδια προσευχή κανείς κάθε πρωί;... Σου την έχει διδάξει η μαμά σου;...

— Κι' αγκαλιάζοντάς την τη γέμισε φιλία. Τα κελητή της άθάως Άννουλας του είχαν φανερώσει όλη την αλήθεια. Η Μπιδιάν τον άνοητους πάντα. Και του το απέδειξαν τα λόγια της μικρής, η οποία του παραχωρούσε έτσι, χωρίς να το φαντάζεται, τη συγγνώμη και του υποσχόταν την ευτυχία!...

ΖΥΛ ΜΑΚΕ

Μικροί ΑΡΙΣΤΟΚΡΗΜΑΤΑ

Η προσευχή της μικρούλας

Μόλις η Μπιδιάν άκουσε να της χτυπούν κι' άνοιξε την πόρτα της βρέθηκε ξαφνιασμένη μπροστά στον άντρα της. Είχε τέσσερα χρόνια να τον δει και χλωμίσε. Η καρδιά της άρχισε να χτυπάει δυνατά.

— Σ' έδω; Άλβέρτε! Τι ζητάς από μένα;

— Ο Άλβέρτος άπάντησε με τρεμάμενη φωνή:

— Σε πόνεσα κι' ήρθα να σε δω, Μπιδιάν. Μη μου μιλάς έτσι απότομα. Μη ξεχνάς ότι μάς χώρισε μια μικροπαρεξήγησης. Πες μου, έσθους στην καρδιά σου ή τόσο σου αγάπη; Δε μου λες τίποτα για το παιδί μας; Μιλώσε μου, σε ικετεύω.

— Η Μπιδιάν ήταν πολύ ταραγμένη και με φωνή πνιγμένη του αποκρίθηκε:

— Όχι, Άλβέρτε, μην επιμένεις, η χρυσή αλυσίδα που μάς ένωσε, έσπασε πιά. Επειτα έχω εργασία στο σχολείο. Οι μαθητρίες μου θα με περιμένουν. Πρέπει να πηγαίνω.

— Κι' αφήνοντας τον πραγματικά μπρός στη πόρτα του σπιτιού της έφυγε με βήματα γρήγορα σαν κυνηγημένη.

— Ο Άλβέρτος την άκολουθησε.

— Πες μου, τι κάνει η μικρούλα μας; Μην είσαι τόσο σκληρή. Είμαι πατέρας της. Θέλω να μάθω τι κάνει το παιδί μου.

— Το παιδί σου; Δεν του μίλησα ποτέ για σένα. Δεν ξέρει ότι έχει πατέρα. Είναι τόσο μικρούλα αλλιώτικη...

— Τα λόγια της αυτά έκαναν στον Άλβέρτο ν' άκουμπήσει σ' ένα τοίχο για να μη σωριασθή κάτω.

— Πνιγνώντας τη ταραχή της η Μπιδιάν, με το κεφάλι σκυφτό τραβήξε για το σχολείο.

— Ο Άλβέρτος, μόλις συνήλθε, μη βλέποντάς την εμπρός του τραβήξε πάλι για το σπίτι. Το παιδί του ήταν άρρωστο. Ήθελε να δει το παιδί του. Άξαφνα είδε να τυπώλ τη πόρτα ένα συμπαθητικό γρηαίο κύριο. Ήταν χωρίς άλλο ο γιατρός. Τον πλησίασε και του είπε συγχρόνως:

— Εδώ μένεις, σ' ένα παρακαλώ, η κ. φαρνέιν; Έγώ είμαι ένας παλιός γνώριμος της κυρίας. Περνώνας από δω θέλω να έμαθα ότι είναι οδισθέτο.

— Ο γιατρός τον πήρε μαζί του στη κρεβατοκάμαρα της άρρωστης.

— Ο Άλβέρτος διέκρινε στο κρεβάτι ένα άγγελικό προσωπάκι με σγουρά μαλλιά.

— Ήταν η μικρή του Άννα!

— Δεσποινίς, έφερα μαζί μου κι' ένα φίλο της μαμάς σας, της είπε ο γιατρός.

— Ο Άλβέρτος κύτταξε τη κορούλα του με τυποκαρόδι. Ο γιατρός εξέτασε το σφυγμό της και της είπε πρόσχα:

— Είσαι καλά πιά, μικρούλα μου, μπορείς να σηκωθείς όλημερινα.

— Γύρισε κατόπιν στην υπηρέτρια.

— Πήρε σήμερα το σιρόπι της η έκανα νόστιμα, της πρότεινε.

— Το πήρε, γιατρέ, του πήρε, άπάντησε εκείνη. Τώρα έκανε τη προσευχή της...

— Τη προσευχή της; Μα τότε δε εξακολουθήσει για να δει κι' ο κύριός τι καλό κορίτσι που έγινε η Άννα...

— Ο Άλβέρτος κύτταξε με συγκίνηση. Είπε τότε τα μικρά εκείνα κεράκια να κάνουν το σημείο του σταυρού κι' άκουσε μια γλυκιά φωνίτσα να προφέρει τα λόγια που της είχαν μάθει:

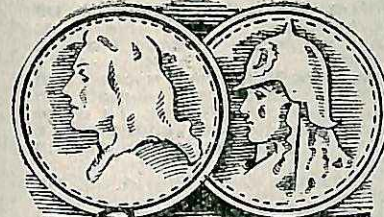
— Πάτερ ημών, ό εν τοις ούρανοις...

— Και στο τέλος παρακάλεσε το Θεό:

— Θεέ μου, φύλαγε το μπαμπά μου!...

— Ο Άλβέρτος μ' ένα κίνημα βρέθηκε κοντά της.

— Ξανάπε το αυτό... της είπε με χαρά. Την ίδια προσευχή κανείς κάθε πρωί;... Σου την έχει διδάξει η μαμά σου;...

Γυναίκες ΠΟΥ ΕΖΗΣΑΝ

σάν άνδρες

Ο λοχαγός Λουί

Όταν τα βασιλικά γαλλικά στρατεύματα, που τα διοικούσε ο ίδιος ο Δελφίνος, πέρασαν από την Λυών, κατά τους πρώτους μήνες του 1542, για να πάνε να πολιορκήσουν το Περπινιά, η Λουίζα Λαμπέ, κόρη εμπόρου, ήταν μόλις δεκάξη χρόνων. Είχε χρυσόξανθα μαλλιά, μεγάλα σκληρά μάτια, με έκφραση στοιχειαστική και δειληματική και ένα πρόσωπο εξαιρετικά έλκυστικό, που είχε κάμει πολλούς από τους νέους της εποχής της να έμπεροδραβιδάζονται κάτω από τα παράθυρά της.

— Άλλ' η Λουίζα έμενε άσυγκίνητη. Η μανία της ήταν τα γράμματα και, σ' αλήθεια, είχε μια μόρφωση σπανία για την ηλικία της, για την εποχή της και για την κοινωνική της θέσι: ήξερε πολύ καλά την ελληνική, τη λατινική και την ιταλική φιλοσοφία και μιλούσε θαυμάσια τα ισπανικά και τα γερμανικά, πράγμα που έκανε τον πατέρα της, που είχε πλούτισει πουλώντας σχολιά, ν' άπειλίζεται για την τύχη του κοριτσιού του.

Και, φαίνεται, πως δεν είχε άδικο. Γιατί το πέρασμα από τη Λυών των στρατιωτών του Δελφίνου, με τις άστραφτερές πανοπλίες, τις μακρές λόγχες και την άρρενική μεγαλόπρεπη εμφάνιση, έτυπωσε στην καρδιά της Λουίζας ένα καινούργιο πάθος. Το ίδιο βράδυ, πήρε κατά μέρος τον πατέρα της και του είπε:

— Πατέρα, άποφάσισα να γίνω στρατιώτης!

Μόνο που δεν λιποθύμισε ο γερο-Λαμπέ, άκούγοντας αυτά τα λόγια.

— Κόρη μου, ξεφώνισε, τρελλάθηκε! Τι είναι αυτά που...

— Άλλ' η Λουίζα τον σταμάτησε.

— Είναι περιττό να προσπαθήσεις να με κάμεις ν' αλλάξω γνώμη, πατέρα, είπε. Δεν αισθάνομαι καμιά κλίσι για το ρόλο της γυναίκας και, πολλές φορές, μου φαίνεται πως θα ήταν προτιμώτερο να ήμου άνδρας... Άδριο κίλας θα φύγω για το Περπινιά... Έκείνο που ζητάω από σένα είναι να φυ-

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

★ Η αλήθεια όπως και το λάδι, ποτέ δεν βυθίζονται.

★ Επί της γης δεν υπάρχει τόσο χώμα, όσο θα χρειάζεται για να ταφεί η αλήθεια.

★ Μην έμπιστεύεσθε στα έξωτερικά φαινόμενα. Το ταμπούρο μ' ένα το θόρυβο που κάνει είναι γεμάτο άερα.

★ Η εργασία δημιουργεί την άρετη.

★ Ποτέ να μη δανείζεσαι, άλλα ούτε και να δανείζεις.

★ Η μεγαλοφυία εκπέμπει φως όπως και ο ήλιος.

★ Ο πόλεμος μεταξεί δύο πολιτισμένων έθνών είναι προδοσία κατά της ανθρωπότητας.

★ Όπως και στο καθαρό ποτήρι, με το καθαρότερο νερό, βρίσκει κανένας κάποτε μόρια σκόνης, έτσι και στον έναρετο άνθρωπο, με την καλύτερη καρδιά, βρίσκει κανένας ελαττώματα.

★ Η αλήθεια πρέπει να κη πάντοτε και λίγη δόσι ψεύδους.

λάτρε το μυστικό μου. Δεν πρέπει να μάθ κανείς τίποτε.

Μερικές ημέρες άργότερα, η Λουίζα Λαμπέ είχε κιόλας καταταχθή στο στρατό του Δελφίνου. Το όνομά της ήταν τώρα Λουί Σαρλέν.

Ο δυστυχισμένος πατέρας της, που την είχε μοναχοκόρη και την έλάτρευε, άφησε το έμπορό του και άκολουθήσε το βασιλικό στρατό σαν προμηθευτής, για να μπορεί να βρίσκεται κοντά στην κόρη του.

Στην πολιορκία του Περπινιά, ο έθελοντής Λουί Σαρλέν διακρίθηκε, από την πρώτη στιγμή, για την τόλμη και την ανδρεία του και, μια μέρα, κάτρωθηκε ν' ανέβει στα τείχη της άχυρης πόλεως, που την υπερασπιζόταν ο Φερδινάνδος του Τολέδου και να στήση εκεί τη γαλλική σημαία. Έπειτα απ' αυτό το άνδραγαθήμα, ο Δελφίνος τον πήρε στους σωματοφύλακές του, τον έκαμε άνθυπολοχαγό και του άνέθεσε τη διοίκηση μιας διμοιρίας άκροβόλων.

Γεμάτος από ένθουςιασμό, ο νέος άειματικός έξακολουθούσε να άνδραγαθόματά του και δημιούργησε γρήγορα τέτοια φήμη γύρω του, που όλοι ήθελαν να υπηρετήσουν υπό τις διαταγές του. Σε λίγο, ο Δελφίνος τον τίμησε και πάλι για την ανδρεία του, κάνοντας τον λοχαγό.

— Άλλ' ο ήρωισμός του Λουί Σαρλέν ήταν ανεξάντλητος. Μερικές βρομάδες άργότερα, με καμιά διακοσάρια άνδρες μόνο, κατόρθωσε να ματαιώσει μια έξοδο του έχθρου και να προεξήγη μεγάλη φθορά στις τάξεις του. Έκαμε την άπερισπεία, όμως, να συνεχίσει την καταδίωξη έως κάτω από τα τείχη του Περπινιά, χωρίς να περιμένη τις ένοσχύσεις που του έρχόνταν. Τραυματίσθηκε τότε στο πόδι και δε έφευγε από χέρια των Ισπανών, αν ένας από τους στρατιώτες του δεν τον έβγαλε στον ώμο του και δεν τον άπομακρύνε από την επικίνδυνη ζώνη.

Η σύμπτωση αυτή ήταν μοιραία. Ο σωτήρας του, λοχαγός ήταν ένας μεγαλόσωμος άνδρας, με ώραιο παρουσιαστικό και φλογερά μάτια. Από το άλλο μέρος, ο λοχαγός... ήταν μια μικρο κοπελίτσα, δεκαεπτά χρόνων, που δεν μπορούσε να μείνει άσυγκίνητη ενώ προς την άφροσύνη του ανθρώπου με όλη την είχε σάσει. Τον άγάπησε με όλη τη θερμή της νεανικής της ψυχής κι' εκείνος, που δεν άργησε ν' ανακαλύψει το πραγματικό φύλο της, της άνταπέδωκε με την ίδια φλόγα την αγάπη της.

— Άλλά το έδουλιά τους έμεινε κρυφό και κανείς δεν μπόρεσε να μαντέψει την πραγματική μορφή που είχαν οι σχέσεις τους.

— Άργότερα, όταν λύθηκε η πολιορκία του Περπινιά, το περίεργο αυτό ζευγάρι άκολουθήσε το στρατό του Φρανκίσκου του Α' στην Ιταλία, όπου ο λοχαγός Λουί κέρδιζε καινούργιες δάφνες και παρασημοφορήθηκε από τον ίδιο το βασιλέα έμπρός στο Τουρίνο.

— Άλλ' η μοίρα είχε φθονήσει την ευτυχία του. Κατά τη μάχη του Μιλάνου, ο Πιέρ Λανβέν, ο άγαπημένος του σύμπροσθε έπεσε νεκρός πλάι του, τραυματισμένος από μια έχθρική λόγχη.

— Ο Λουί τον έκλαψε πικρά και, για άρκετό διάστημα, βρήκε κάποια άνακούφισι έκδικούμενος το θάνατό του. Όταν τελείωσε η έκστρατεία, έαναγύρισε στη Γαλλία, όπου τον γέμισαν νέες τιμές και τον προήγαγαν σε ταγματάρχη. Άρνήθηκε, όμως, να δεχθή αυτή την προαγωγή, φανέρωσε σ' όλους πως ήταν γυναίκα και άφησε όριστικά το στρατό.

Μερικούς μήνες άργότερα, η Λουίζα Λαμπέ παντρεύτηκε, τον Έννεμον Πιερόν. Κι, έαφ'ότι το παλιό της πάθος για τα γράμματα την κυριεύσε και πάλι, Άγόρασε μια ώραία έπουλι, την πλούτισε με μια θαυμάσια βιβλιοθήκη και με διάφορα έργα τέχνης και άρχισε να δέχεται στο σπίτι του τους λογίους και τους καλλιτέχνες της εποχής της. Φαίνεται, μάλιστα, ότι δεν περιοριζόταν μόνο σ' αυτές τις δεξιότητες, άλλα ότι τους περισσότερο έμπιστοσε από τους έπιτελείς του.

Σιγά-σιγά, η φήμη της Λουίζας Λαμπέ άπλώθηκε και έξω από τη Γαλλία και, όταν πέθανε, σε ηλικία σαράντα χρόνων, πολλοί Ιταλοί και Γερμανοί ποιητάι έγραψαν συγκινητικότερες έλεγείες για το θάνατό της έξαιρείται αυτής γυναίκας.

Ένας μυστηριώδης ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ

Τα υπόγεια της γερμανικής καγκελαρίας

Πολύς λόγος έγινε τελευταία για τα υπόγεια της καγκελαρίας του Χίτλερ. Άλλά εκείνος που θα φανταζόταν ότι πρόκειται για τα συνήθιστα υπόγεια ενός μεγάρου θα έκανε ένα μεγάλο λάθος. Γιατί, στην πραγματικότητα, πρόκειται για μια υπόγεια πόλη, που ακόμη δεν έχει όλοτελα έξερευνηθή.

— Έδώ, σε κάθε βήμα, συναντάς το άγνωστο, το άνεξιχνίαστο. Και κανείς δεν θα μπορούσε να πει από πού άρχίζει και πού σταματάει η ύπόγειος αυτή πόλις. Κάθε τόσο, από όλοτελα τυχαίες συμπτώσεις, ανακαλύπτονται και νέα διαμερίσματα που κανένας πριν δεν θα μπορούσε να υποπτευθή την ύπαρξή τους. Έτσι ανακαλύφθηκαν τελευταία τα «άληθινά υπόγεια» της καγκελαρίας. Μια μυστηριώδης κατασκευή, που άνοιξε μόλις άγγικε κανείς ένα από τα γυφίνα κομμάτια που έσκαπαζαν τον τοίχο ενός διαδρόμου, ώδηγούσε σ' αυτά.

Τα «υπόγεια» της καγκελαρίας περιλαμβάνουν τρία κύρια πατώματα, που δεν διαφέρουν καθόλου από τους όρόφους μιας σύγχρονης πολυκατοικίας. Έπειτα από τα τρία αυτά πατώματα, άρχίζουν τα κυρίως υπόγεια, που συγκοινωνούν μεταξύ των με άτελείωτες σκάλες και λαβυρινθώδεις διαδρόμους.

Είνε φανερό ότι πολύ λίγοι άνθρωποι είχαν προανατολισθή μέσα στην ύπογεια αυτή πόλη. Όλοι οι άλλοι θα ήσαν ένα μόνο τμήμα της, εκείνο στο οποίον εξούσαν και έξω από το οποίο δεν μπορούσαν να βγούν. Έτσι, κανείς δεν μπορεί να καυχώθ ότι γνωρίζει όλα όσα συνδέονται μέσα σ' αυτόν τον λαβύρινθο, που ποιος ξέρει πόσο δράματά έκυλίχθηκαν κατά τις τελευταίες έβδομάδες της καταρρέουσας της Γερμανίας και της καταλψέως του Βερολίνου.

Ο λαβύρινθος αυτός έχει μια ή περισσότερες μυστικές έξοδοι: Η πιο κοινή λογική άπάνται καταφάτκα σ' αυτό το έρώτημα: Πολλές. Και όμως καμιά απ' αυτές δεν έχει ανακαλυφθή ως αυτή τη στιγμή. Επρόφθοσε άρα γε ο Χίτλερ να χρησιμοποιήσει κάποια από τις έξόδους αυτές για να φύγει; Κανείς δεν είναι σε θέση να άπάντησθ σ' αυτά τα έρωτήματα, που εμφανίζονται μόνο τους μόλις βρεθεί κανείς μέσα σ' αυτό το τερατώδες υπόγειο.

Ο Χίτλερ, ο Γκαίμπελς και ο Ρίμμεντσοφ έμειναν στον δεύτερο όροφο των υπογείων. Είχαν και οι τρεις πολυτελέστατα διαμερίσματα με όλες τις σύγχρονες άνεσεις. Ο Χίμλερ και ο Γκαίριχ δεν φαίνεται να έμειναν εκεί τελευταίως.

Ποιο από όλα ήταν το διαμέρισμα του Χίτλερ; Οι πληροφορίες των άνδρων της ιδιαιτέρως σωματοφυλακής του, που συνελάμβαναν στα υπόγεια της καγκελαρίας, άλληλοσυγκρούονται στο ζήτημα αυτό. Και είναι πολύ πιθανόν ότι κανείς δεν το έγγνώριζε ακριβώς. Είνε επίσης πιθανόν ότι ο Χίτλερ δεν έμεινε σε ώρισμένο διαμέρισμα, άλλα άλλάζε διαρκώς κοίτωνα, για να μην είναι δυνατή άπόπειρα εις βάρος του.

Ένα πρόγμα που προκαλεί, όπωσδήποτε, έκπληξη είναι ότι περί τα πενήντα δωμάτια, σκορπισμένα στους τρεις αυτούς όρόφους, φέρουν στην πόρτα τους την έπιγραφή: «Υπόσπια της Χίτλερ». Είνε όλα πολυτελέστατα και μερικά απ' αυτά έχουν μυστικές έξ

ΠΑΛΛΑ

10^{ον} Η ΠΑΝΩΡΙΑ ΑΡΧΟΝΤΟΠΟΥΛΑ

«Όταν γύρισε ο υποδέχτης κρατώντας το κύπελλο. Ήπιε αουλόγιστο. Κι έπεισε νεκρός. Θ' άπορρησε κι' εσύ ο ίδιος. Δεν ξέρω αν κατάλαβες, επί τέλους τι είχε συμβεί. Βλάκα! Μήπως με νομίζεις κι' εσύ άδωα; Μην είσαι κι' εσύ τόσο ευπίστος σαν το γυίο σου; Τότε που ήλθες στο Μάλμορτ, ήθερα πως κάτω από την καρδιά μου κρυπώσε μία νέα καρδούλα, ένα νεογέννητο βλαστάρκι. Είχα μέσα μου την κόρη μου. Μά, εσύ δεν με είχες άγγιξει. Και για χατήρι της κόρης μου, για να μη της λένε μία μέρα πως ή μητέρα της ήταν άσημη γυναίκα, σε σκότωσα! Σου πρόσφερα το δηλητήριο. Νά, μέσα σ' αυτό το μπουκαλάκι το είχα φυλάγμένο. Το δηλητήριο που μοιράβε ο Περεγκρίν να φτιάχνω. Έχω φυλάξει ακόμα άρκετό εδώ.»

Εγόναλε με χέρια πούτρεμαν από την ταραχή της ένα κρυστάλινο μπουκαλάκι από τον κόρφο της, και τόβειξε.

—Τό βλέςεις; Δεν σου λέω ψέματα. Μήπως άπορρησε πως ήπια κι' εγώ και δεν έπαθα τίποτε; Άς είνε ευλογημένος ο Περεγκρίν που μου είχε μάθει να φτιάχνω και το αντίδοτο. Ήπια πριν εγώ το αντίδοτο, κι' έτσι δεν έπαθα τίποτα. Κατάλαβες πιά το μυστήριο; Δεκαεφτά χρόνια θα βασανίζης το μυαλό σου μέσα στον τάφο για να το καταλάβεις αυτό. Μά να άποψε τάμαθες όλα. Και τώρα πρόσεξε να είσαι φρόνιμος, άλλοιώς...

Δεν ήξερε τι να του πη για να τον φοβερίσω. Ο Βούλφ όμως τον άναγνώφω φωνάζον άπαθή, δεν του είχε κάνει καμία έντύπωση η άπίστα αυτή ιστορία.

«Η Χίλτρουντ συνήλθε ξαφνικά από την έξαψη της.

—Τι έπαθα σήμερα; Ψιθύρισε μ' ένα αλκινό γέλιο. Όλο άνειροφαντασίες βλεπώ και μου φαίνεται πως το μυαλό μου τρέχει εκεί που δεν πρέπει. Είμαι κουρασμένη, πρέπει να πέσω να κοιμηθώ.

Γύρισε τις πλάτες της στο μνημένο κι' έκανε ένα βήμα. Κι' άξαφνα, έβρισε σαν κεραυνόχτυπημένη. Μπροστά της, στεκόταν ή Πάλλα.

Στηριγμένης στο κοντάρι του, με το πένθιμο του ύφους, έβρισε άσάλευτος ο νεκρός.

—Άχ, πατέρα, βόγγηξε ο Βούλφριν. Ή ασιπή σου με καταδικάζει. Κατάλαβα γιατί δεν μιλάς.

Με χέρι μανιασμένο ύψωσε το παλλνκάρι τή σάβηννα από τή κελή του. Σήμανε με τρελλή δύναμη. Οί τοίχοι του Μάλμορτ τρεμούλιασαν, μά ο νεκρός δεν άλμψε. Άγκυαχώντας έφυγε ο Βούλφριν από τήν αυλή. Κι' όταν έφθασε στο τέικος, πήδησε κάτω, έξω, και ήπρε με τρελό τρέξιμο το δρόμο πούφερνε προς τήν κατασκήνωσι του αυτοκράτορα.

ΦΟΒΕΡΕΣ Σ' ΕΝΑ ΝΕΚΡΟ

«Όταν έφτασε ή Χίλτρουντ κάτω στην αυλή, όλα ήταν ήσυχια. Ζύγωσε το μνημό. Ο Βούλφ στεκόταν παντα άκίνητος, μαρμαρίνος, πένθιμος.

Άκούμπησε ή Χίλτρουντ το λυχνάρι της κάτω, κάθισε στις σκάλες του μνημείου, κι' άρχισε, με φωνή ψιθυριστή στην άρχη, έπειτα όλο και πιο δυνατή, και πιο βουβή, μνηνι από το πάθος:

—Κοκέ! Γιατί το κάνεις αυτό; Γιατί βασανίζεις τ' αυτιά μου μ' αυτό τον ήχο που ξέρεις πως τον μισώ; Γιατί θέλεις να ταραξής τον πύργο μου; Τώρα σκέφθηκες να ζητήσεις εκδίκηση; Ναι, ναι, σε καταλαβαίνω, κι' άς μένης άκίνητος, κι' άπαθής. Σκεφθήκες να με καταστρέψεις, και γι' αυτό έβάλες αυτή τήν άγάπη στην καρδιά του γυίο σου.

Ανάσανε, βαθεία, λαχανιασμένα, και συνέχισε:

—Μά άκουσε εδώ, νεκρέ μισημένο. Άν έξακολουθήσεις να σκέπτεσαι έτσι, να ξέρεις πως δεν θα διατάξω να καταστρέψω το γυίο σου. Θα τόν δικάσω, κι' αν επιμένει να θέλην να δικαστή σαν νάκανε τήν φοβερή τήν πράξη, θα τόν καταδικάσω. Ο Βούλφριν θα καθ' ευγνωμόνησα, Κι' όταν ο καπνός από τήν πυρά του θ' άνεβαίνει εκεί ψηλά, όπου βολέεσαι, να μη παραπονέθης σ' άλλον παρά στον έαυτό σου.

Εσύ το θέλεις.

—Ανάσανε, βαθεία, λαχανιασμένα, και συνέχισε:

—Μά άκουσε εδώ, νεκρέ μισημένο. Άν έξακολουθήσεις να σκέπτεσαι έτσι, να ξέρεις πως δεν θα διατάξω να καταστρέψω το γυίο σου. Θα τόν δικάσω, κι' αν επιμένει να θέλην να δικαστή σαν νάκανε τήν φοβερή τήν πράξη, θα τόν καταδικάσω. Ο Βούλφριν θα καθ' ευγνωμόνησα, Κι' όταν ο καπνός από τήν πυρά του θ' άνεβαίνει εκεί ψηλά, όπου βολέεσαι, να μη παραπονέθης σ' άλλον παρά στον έαυτό σου.

Εσύ το θέλεις.

—Ανάσανε, βαθεία, λαχανιασμένα, και συνέχισε:

—Μά άκουσε εδώ, νεκρέ μισημένο. Άν έξακολουθήσεις να σκέπτεσαι έτσι, να ξέρεις πως δεν θα διατάξω να καταστρέψω το γυίο σου. Θα τόν δικάσω, κι' αν επιμένει να θέλην να δικαστή σαν νάκανε τήν φοβερή τήν πράξη, θα τόν καταδικάσω. Ο Βούλφριν θα καθ' ευγνωμόνησα, Κι' όταν ο καπνός από τήν πυρά του θ' άνεβαίνει εκεί ψηλά, όπου βολέεσαι, να μη παραπονέθης σ' άλλον παρά στον έαυτό σου.

Εσύ το θέλεις.

—Ανάσανε, βαθεία, λαχανιασμένα, και συνέχισε:

—Μά άκουσε εδώ, νεκρέ μισημένο. Άν έξακολουθήσεις να σκέπτεσαι έτσι, να ξέρεις πως δεν θα διατάξω να καταστρέψω το γυίο σου. Θα τόν δικάσω, κι' αν επιμένει να θέλην να δικαστή σαν νάκανε τήν φοβερή τήν πράξη, θα τόν καταδικάσω. Ο Βούλφριν θα καθ' ευγνωμόνησα, Κι' όταν ο καπνός από τήν πυρά του θ' άνεβαίνει εκεί ψηλά, όπου βολέεσαι, να μη παραπονέθης σ' άλλον παρά στον έαυτό σου.

Εσύ το θέλεις.

—Ανάσανε, βαθεία, λαχανιασμένα, και συνέχισε:

—Μά άκουσε εδώ, νεκρέ μισημένο. Άν έξακολουθήσεις να σκέπτεσαι έτσι, να ξέρεις πως δεν θα διατάξω να καταστρέψω το γυίο σου. Θα τόν δικάσω, κι' αν επιμένει να θέλην να δικαστή σαν νάκανε τήν φοβερή τήν πράξη, θα τόν καταδικάσω. Ο Βούλφριν θα καθ' ευγνωμόνησα, Κι' όταν ο καπνός από τήν πυρά του θ' άνεβαίνει εκεί ψηλά, όπου βολέεσαι, να μη παραπονέθης σ' άλλον παρά στον έαυτό σου.

Εσύ το θέλεις.

—Ανάσανε, βαθεία, λαχανιασμένα, και συνέχισε:

—Μά άκουσε εδώ, νεκρέ μισημένο. Άν έξακολουθήσεις να σκέπτεσαι έτσι, να ξέρεις πως δεν θα διατάξω να καταστρέψω το γυίο σου. Θα τόν δικάσω, κι' αν επιμένει να θέλην να δικαστή σαν νάκανε τήν φοβερή τήν πράξη, θα τόν καταδικάσω. Ο Βούλφριν θα καθ' ευγνωμόνησα, Κι' όταν ο καπνός από τήν πυρά του θ' άνεβαίνει εκεί ψηλά, όπου βολέεσαι, να μη παραπονέθης σ' άλλον παρά στον έαυτό σου.

Εσύ το θέλεις.

»Όταν γύρισε ο υποδέχτης κρατώντας το κύπελλο. Ήπιε αουλόγιστο. Κι έπεισε νεκρός. Θ' άπορρησε κι' εσύ ο ίδιος. Δεν ξέρω αν κατάλαβες, επί τέλους τι είχε συμβεί. Βλάκα! Μήπως με νομίζεις κι' εσύ άδωα; Μην είσαι κι' εσύ τόσο ευπίστος σαν το γυίο σου; Τότε που ήλθες στο Μάλμορτ, ήθερα πως κάτω από την καρδιά μου κρυπώσε μία νέα καρδούλα, ένα νεογέννητο βλαστάρκι. Είχα μέσα μου την κόρη μου. Μά, εσύ δεν με είχες άγγιξει. Και για χατήρι της κόρης μου, για να μη της λένε μία μέρα πως ή μητέρα της ήταν άσημη γυναίκα, σε σκότωσα! Σου πρόσφερα το δηλητήριο. Νά, μέσα σ' αυτό το μπουκαλάκι το είχα φυλάγμένο. Το δηλητήριο που μοιράβε ο Περεγκρίν να φτιάχνω. Έχω φυλάξει ακόμα άρκετό εδώ.»

Εγόναλε με χέρια πούτρεμαν από την ταραχή της ένα κρυστάλινο μπουκαλάκι από τον κόρφο της, και τόβειξε.

—Τό βλέςεις; Δεν σου λέω ψέματα. Μήπως άπορρησε πως ήπια κι' εγώ και δεν έπαθα τίποτε; Άς είνε ευλογημένος ο Περεγκρίν που μου είχε μάθει να φτιάχνω και το αντίδοτο. Ήπια πριν εγώ το αντίδοτο, κι' έτσι δεν έπαθα τίποτα. Κατάλαβες πιά το μυστήριο; Δεκαεφτά χρόνια θα βασανίζης το μυαλό σου μέσα στον τάφο για να το καταλάβεις αυτό. Μά να άποψε τάμαθες όλα. Και τώρα πρόσεξε να είσαι φρόνιμος, άλλοιώς...

Δεν ήξερε τι να του πη για να τον φοβερίσω. Ο Βούλφ όμως τον άναγνώφω φωνάζον άπαθή, δεν του είχε κάνει καμία έντύπωση η άπίστα αυτή ιστορία.

«Η Χίλτρουντ συνήλθε ξαφνικά από την έξαψη της.

—Τι έπαθα σήμερα; Ψιθύρισε μ' ένα αλκινό γέλιο. Όλο άνειροφαντασίες βλεπώ και μου φαίνεται πως το μυαλό μου τρέχει εκεί που δεν πρέπει. Είμαι κουρασμένη, πρέπει να πέσω να κοιμηθώ.

Γύρισε τις πλάτες της στο μνημένο κι' έκανε ένα βήμα. Κι' άξαφνα, έβρισε σαν κεραυνόχτυπημένη. Μπροστά της, στεκόταν ή Πάλλα.

Στηριγμένης στο κοντάρι του, με το πένθιμο του ύφους, έβρισε άσάλευτος ο νεκρός.

—Άχ, πατέρα, βόγγηξε ο Βούλφριν. Ή ασιπή σου με καταδικάζει. Κατάλαβα γιατί δεν μιλάς.

Με χέρι μανιασμένο ύψωσε το παλλνκάρι τή σάβηννα από τή κελή του. Σήμανε με τρελλή δύναμη. Οί τοίχοι του Μάλμορτ τρεμούλιασαν, μά ο νεκρός δεν άλμψε. Άγκυαχώντας έφυγε ο Βούλφριν από τήν αυλή. Κι' όταν έφθασε στο τέικος, πήδησε κάτω, έξω, και ήπρε με τρελό τρέξιμο το δρόμο πούφερνε προς τήν κατασκήνωσι του αυτοκράτορα.

Στηριγμένης στο κοντάρι του, με το πένθιμο του ύφους, έβρισε άσάλευτος ο νεκρός.

—Άχ, πατέρα, βόγγηξε ο Βούλφριν. Ή ασιπή σου με καταδικάζει. Κατάλαβα γιατί δεν μιλάς.

Με χέρι μανιασμένο ύψωσε το παλλνκάρι τή σάβηννα από τή κελή του. Σήμανε με τρελλή δύναμη. Οί τοίχοι του Μάλμορτ τρεμούλιασαν, μά ο νεκρός δεν άλμψε. Άγκυαχώντας έφυγε ο Βούλφριν από τήν αυλή. Κι' όταν έφθασε στο τέικος, πήδησε κάτω, έξω, και ήπρε με τρελό τρέξιμο το δρόμο πούφερνε προς τήν κατασκήνωσι του αυτοκράτορα.

Στηριγμένης στο κοντάρι του, με το πένθιμο του ύφους, έβρισε άσάλευτος ο νεκρός.

—Άχ, πατέρα, βόγγηξε ο Βούλφριν. Ή ασιπή σου με καταδικάζει. Κατάλαβα γιατί δεν μιλάς.

Με χέρι μανιασμένο ύψωσε το παλλνκάρι τή σάβηννα από τή κελή του. Σήμανε με τρελλή δύναμη. Οί τοίχοι του Μάλμορτ τρεμούλιασαν, μά ο νεκρός δεν άλμψε. Άγκυαχώντας έφυγε ο Βούλφριν από τήν αυλή. Κι' όταν έφθασε στο τέικος, πήδησε κάτω, έξω, και ήπρε με τρελό τρέξιμο το δρόμο πούφερνε προς τήν κατασκήνωσι του αυτοκράτορα.

Στηριγμένης στο κοντάρι του, με το πένθιμο του ύφους, έβρισε άσάλευτος ο νεκρός.

—Άχ, πατέρα, βόγγηξε ο Βούλφριν. Ή ασιπή σου με καταδικάζει. Κατάλαβα γιατί δεν μιλάς.

Με χέρι μανιασμένο ύψωσε το παλλνκάρι τή σάβηννα από τή κελή του. Σήμανε με τρελλή δύναμη. Οί τοίχοι του Μάλμορτ τρεμούλιασαν, μά ο νεκρός δεν άλμψε. Άγκυαχώντας έφυγε ο Βούλφριν από τήν αυλή. Κι' όταν έφθασε στο τέικος, πήδησε κάτω, έξω, και ήπρε με τρελό τρέξιμο το δρόμο πούφερνε προς τήν κατασκήνωσι του αυτοκράτορα.

Στηριγμένης στο κοντάρι του, με το πένθιμο του ύφους, έβρισε άσάλευτος ο νεκρός.

—Άχ, πατέρα, βόγγηξε ο Βούλφριν. Ή ασιπή σου με καταδικάζει. Κατάλαβα γιατί δεν μιλάς.

Με χέρι μανιασμένο ύψωσε το παλλνκάρι τή σάβηννα από τή κελή του. Σήμανε με τρελλή δύναμη. Οί τοίχοι του Μάλμορτ τρεμούλιασαν, μά ο νεκρός δεν άλμψε. Άγκυαχώντας έφυγε ο Βούλφριν από τήν αυλή. Κι' όταν έφθασε στο τέικος, πήδησε κάτω, έξω, και ήπρε με τρελό τρέξιμο το δρόμο πούφερνε προς τήν κατασκήνωσι του αυτοκράτορα.

Στηριγμένης στο κοντάρι του, με το πένθιμο του ύφους, έβρισε άσάλευτος ο νεκρός.

—Άχ, πατέρα, βόγγηξε ο Βούλφριν. Ή ασιπή σου με καταδικάζει. Κατάλαβα γιατί δεν μιλάς.

Με χέρι μανιασμένο ύψωσε το παλλνκάρι τή σάβηννα από τή κελή του. Σήμανε με τρελλή δύναμη. Οί τοίχοι του Μάλμορτ τρεμούλιασαν, μά ο νεκρός δεν άλμψε. Άγκυαχώντας έφυγε ο Βούλφριν από τήν αυλή. Κι' όταν έφθασε στο τέικος, πήδησε κάτω, έξω, και ήπρε με τρελό τρέξιμο το δρόμο πούφερνε προς τήν κατασκήνωσι του αυτοκράτορα.

Στηριγμένης στο κοντάρι του, με το πένθιμο του ύφους, έβρισε άσάλευτος ο νεκρός.

—Άχ, πατέρα, βόγγηξε ο Βούλφριν. Ή ασιπή σου με καταδικάζει. Κατάλαβα γιατί δεν μιλάς.

Με χέρι μανιασμένο ύψωσε το παλλνκάρι τή σάβηννα από τή κελή του. Σήμανε με τρελλή δύναμη. Οί τοίχοι του Μάλμορτ τρεμούλιασαν, μά ο νεκρός δεν άλμψε. Άγκυαχώντας έφυγε ο Βούλφριν από τήν αυλή. Κι' όταν έφθασε στο τέικος, πήδησε κάτω, έξω, και ήπρε με τρελό τρέξιμο το δρόμο πούφερνε προς τήν κατασκήνωσι του αυτοκράτορα.

Στηριγμένης στο κοντάρι του, με το πένθιμο του ύφους, έβρισε άσάλευτος ο νεκρός.

—Άχ, πατέρα, βόγγηξε ο Βούλφριν. Ή ασιπή σου με καταδικάζει. Κατάλαβα γιατί δεν μιλάς.

Με χέρι μανιασμένο ύψωσε το παλλνκάρι τή σάβηννα από τή κελή του. Σήμανε με τρελλή δύναμη. Οί τοίχοι του Μάλμορτ τρεμούλιασαν, μά ο νεκρός δεν άλμψε. Άγκυαχώντας έφυγε ο Βούλφριν από τήν αυλή. Κι' όταν έφθασε στο τέικος, πήδησε κάτω, έξω, και ήπρε με τρελό τρέξιμο το δρόμο πούφερνε προς τήν κατασκήνωσι του αυτοκράτορα.

Στηριγμένης στο κοντάρι του, με το πένθιμο του ύφους, έβρισε άσάλευτος ο νεκρός.

—Άχ, πατέρα, βόγγηξε ο Βούλφριν. Ή ασιπή σου με καταδικάζει. Κατάλαβα γιατί δεν μιλάς.

Με χέρι μανιασμένο ύψωσε το παλλνκάρι τή σάβηννα από τή κελή του. Σήμανε με τρελλή δύναμη. Οί τοίχοι του Μάλμορτ τρεμούλιασαν, μά ο νεκρός δεν άλμψε. Άγκυαχώντας έφυγε ο Βούλφριν από τήν αυλή. Κι' όταν έφθασε στο τέικος, πήδησε κάτω, έξω, και ήπρε με τρελό τρέξιμο το δρόμο πούφερνε προς τήν κατασκήνωσι του αυτοκράτορα.

Στηριγμένης στο κοντάρι του, με το πένθιμο του ύφους, έβρισε άσάλευτος ο νεκρός.

—Άχ, πατέρα, βόγγηξε ο Βούλφριν. Ή ασιπή σου με καταδικάζει. Κατάλαβα γιατί δεν μιλάς.

Με χέρι μανιασμένο ύψωσε το παλλνκάρι τή σάβηννα από τή κελή του. Σήμανε με τρελλή δύναμη. Οί τοίχοι του Μάλμορτ τρεμούλιασαν, μά ο νεκρός δεν άλμψε. Άγκυαχώντας έφυγε ο Βούλφριν από τήν αυλή. Κι' όταν έφθασε στο τέικος, πήδησε κάτω, έξω, και ήπρε με τρελό τρέξιμο το δρόμο πούφερνε προς τήν κατασκήνωσι του αυτοκράτορα.

Στηριγμένης στο κοντάρι του, με το πένθιμο του ύφους, έβρισε άσάλευτος ο νεκρός.

—Άχ, πατέρα, βόγγηξε ο Βούλφριν. Ή ασιπή σου με καταδικάζει. Κατάλαβα γιατί δεν μιλάς.

γο. Ή Πάλλα άκολουθούσε σαν να μη μπορούσε να σκεφθεί, σαν να είχε φύγει κάθε θέλησι και κάθε πρωτοβουλία από τήν ψυχή της.

—Πέσε στο κρεβάτι του, πρόσταξε ή Χίλτρουντ όταν έφθασαν στην κάμαρά της. Μηνανικά υπάκουσε ή Πάλλα. Τα μάτια της όμως, τρομαγμένα δεν έπαυαν ούτε μία στιγμή να είνε καρφωμένα άπάνω στη μητέρα της.

Πήρε ή Χίλτρουντ ένα κάθισμα και κάθισε κοντά της.

—Και τώρα, είνε προσπαθώντας να δώση ένα τόνο φυσικό στη φωνή της, πές μου τι έχεις. Γιατί με κνττάς με μάτια τόσο παράξενα;

Άκούμπησε το χέρι της στοργικά στο χέρι της παιδούλας. Μ' αυτή το τράβηξε σαν να τήν είχε άναγκάσει φίλι, και ψύναξε:

—Μή μ' άγγιζής!

Κατέβασε ή Χίλτρουντ το χέρι της κι' έπνιξε ένα άναστεναγμό.

—Γιατί φέρεσαι έτσι; ρώτησε αλακά.

—Τ' άκουσα όλα! άποκρίθηκε ή παιδούλα, λα με φωνή άχνή.

Ή δικαστίνα σώπασε για μία στιγμή. Έπειτα ρώτησε, προσπαθώντας να χαμογέλαση:

—Τι θέλεις να πής, Πάλλα; Τί άκουσες;

—Μητέρα, άποκρίθηκε με σπαρταρή ή παιδούλα. Είνε... είνε φοβερό! Δεν μπορώ να σου επαναλάβω αυτά που άκουσα.

—Μά από ποιόν τάκουσες; ρώτησε ή Χίλτρουντ με το φυσικώτερο ύφος. Δεν μπορώ να καταλάβω τί λές; Τί άκουσες; Κι' από ποιόν;

—Από το δικό σου τή κελήν, μητέρα. Άκουσα λόγια τρομερά.

—Από το δικό μου τή κελήν; γέλασε ή δικαστίνα. Μά με ποιόν μιλούσα εγώ; Δεν με είδες μόνη κάτω στην αυλή; Τί σ' έπιασε, Πάλλα; Άκουσα τή σάβηννα του Βούλφριν, και πετάρικα έξω, να ιδώ ποιός τή σήμανε. Παραξενεύτικα. Για μία στιγμή μου πέρασε ή ιδέα πως ήταν ο πατέρας σου, πως σπώκθηκε από το μνημό του και τή σήμανε. Μά, τόν είδα να κομίζεται ήσυχος τόν αλινό του ύπνου. Γέλασα, γύρισα πίσω, και σε άντικρυστά έσένα κλινή, άναστατημένη. Τί έπαθες; Είδες κανένα άνειρο; Περιπατούσες μισητές κοιμημένη, και σου φάνηκε πως άκουσες τίποτε;

—Κι' έμένα με ζύπνιος ή σάβηννα, μητέρα. Ήλθα στην αυλή, και σε είδα μπροστά στο μνημό του πατέρα μου. Σ' άκουσα να του μιλάς... Και να του λές...

Ένας λυγμός έκωψε τή φωνή της κοπέλλας.

—Τί τούλενα, κουτό κορίτσι; ρώτησε καϊδευτικά ή Χίλτρουντ.

—Τούλενας, άποκρίθηκε ή Πάλλα τρέμοντας σύγκορη, πως εσύ τόν σκότωσες. Κι' ότι εγώ δεν είμαι κόρη του. Πως με είχες μέσα σου όταν παντρεύθηκες μ' αυτόν...

Ή Χίλτρουντ γέλασε δυνατά.

—Δεν είσαι στά καλά σου, κορούλα μου, το καταλαβαίνεις. Έγώ καθόμουν κι' έλεγα τέτοια πράγματα σ' ένα πεθαμένο; Με ξέρεις καλά, έμένα Πάλλα. Ξέρεις να είμαι καμμία προληπτική; Να καθώμαι να μιλάω με το άψυχο μάρμαρο; Με ποιο σκοπό;

—Δεν ξέρω μάνα, δεν καταλαβαίνω. Μά τ' άκουσα, τ' άκουσα με τ' αυτιά μου.

—Κι' εγώ σου λέω πως τή άνειρευτικές όλα. Καμμία φορά γίνεται αυτό. Να περπατά ο άνθρωπος κοιμημένος, και να βλέπει κι' άνειρα. Αυτό έπαθες ο Βούλφ. Από τόν καιρό που εξαφανίστηκες ο Βούλφ, από τήν ημέρα εκείνη που έπιασε σ' αυτό γκρεμό, είσαι ταραγμένη άυτό.

Νάλθες ακόμα, Γ' αυτό τόπεςες αυτό.

—Μάνα, άναστήνας ή Πάλλα. Κοιμημένη μπορώ να το πιστέψω. Είμαι κοιμημένη μπροστά σου, πές μου τή φωνή σου; Δεν μιλάμε; Δεν άκούω τή φωνή σου; Έτσι τήν άκουσα και κάτω, στην αυλή.

—Είσαι πολύ κουτή. Και θά στο άποδείξω. Πρώτο-πρώτα, γιατί θάλαξω αυτά τή λόγια, έστω κι' αν ήταν αλήθεια; Θα τάβγαλα ποτέ από τή κελήν μου; Είνε λογικό αυτό; Άν έκράτιστα ένα τό σ' άπορρησε, άπό τήν ημέρα εκείνη που έπιασε σ' αυτό γκρεμό, είσαι ταραγμένη άυτό.

Νάλθες ακόμα, Γ' αυτό τόπεςες αυτό.

—Μάνα, άναστήνας ή Πάλλα. Κοιμημένη μπορώ να το πιστέψω. Είμαι κοιμημένη μπροστά σου, πές μου τή φωνή σου; Δεν μιλάμε; Δεν άκούω τή φωνή σου; Έτσι τήν άκουσα και κάτω, στην αυλή.

—Είσαι πολύ κουτή. Και θά στο άποδείξω. Πρώτο-πρώτα, γιατί θάλαξω αυτά τή λόγια, έστω κι' αν ήταν αλήθεια; Θα τάβγαλα ποτέ από τή κελήν μου; Είνε λογικό αυτό; Άν έκράτιστα ένα τό σ' άπορρησε, άπό τήν ημέρα εκείνη που έπιασε σ' αυτό γκρεμό, είσαι ταραγμένη άυτό.

Νάλθες ακόμα, Γ' αυτό τόπεςες αυτό.

—Μάνα, άναστήνας ή Πάλλα. Κοιμημένη μπορώ να το πιστέψω. Είμαι κοιμημένη μπροστά σου, πές μου τή φωνή σου; Δεν μιλάμε; Δεν άκούω τή φωνή σου; Έτσι τήν άκουσα και κάτω, στην αυλή.

—Είσαι πολύ κουτή. Και θά στο άποδείξω. Πρώτο-πρώτα, γιατί θάλαξω αυτά τή λόγια, έστω κι' αν ήταν αλήθεια; Θα τάβγαλα ποτέ από τή κελήν μου; Είνε λογικό αυτό; Άν έκράτιστα ένα τό σ' άπορρησε, άπό τήν ημέρα εκείνη που έπιασε σ' αυτό γκρεμό, είσαι ταραγμένη άυτό.

Νάλθες ακόμα, Γ' αυτό τόπεςες αυτό.

—Μάνα, άναστήνας ή Πάλλα. Κοιμημένη μπορώ να το πιστέψω. Είμαι κοιμημένη μπροστά σου, πές μου τή φωνή σου; Δεν μιλάμε; Δεν άκούω τή φωνή σου; Έτσι τήν άκουσα και κάτω, στην αυλή.

—Είσαι πολύ κουτή. Και θά στο άποδείξω. Πρώτο-πρώτα, γιατί θάλαξω αυτά τή λόγια, έστω κι' αν ήταν αλήθεια; Θα τάβγαλα ποτέ από τή κελήν μου; Είνε λογικό αυτό; Άν έκράτιστα ένα τό σ' άπορρησε, άπό τήν ημέρα εκείνη που έπιασε σ' αυτό γκρεμό, είσαι ταραγμένη άυτό.

Νάλθες ακόμα, Γ' αυτό τόπεςες αυτό.

—Μάνα, άναστήνας ή Πάλλα. Κοιμημένη μπορώ να το πιστέψω. Είμαι κοιμημένη μπροστά σου, πές μου τή φωνή σου; Δεν μιλάμε; Δεν άκούω τή φωνή σου; Έτσι τήν άκουσα και κάτω, στην αυλή.

—Είσαι πολύ κουτή. Και θά στο άποδείξω. Πρώτο-πρώτα, γιατί θάλαξω αυτά τή λόγια, έστω κι' αν ήταν αλήθεια; Θα τάβγαλα ποτέ από τή κελήν μου; Είνε λογικό αυτό; Άν έκράτιστα ένα τό σ' άπορρησε, άπό τήν ημέρα εκείνη που έπιασε σ' αυτό γκρεμό, είσαι ταραγμένη άυτό.

Νάλθες ακόμα, Γ' αυτό τόπεςες αυτό.

—Μάνα, άναστήνας ή Πάλλα. Κοιμημένη μπορώ να το πιστέψω. Είμαι κοιμημένη μπροστά σου, πές μου τή φωνή σου; Δεν μιλάμε; Δεν άκούω τή φωνή σου; Έτσι τήν άκουσα και κάτω, στην αυλή.

—Είσαι πολύ κουτή. Και θά στο άποδείξω. Πρώτο-πρώτα, γιατί θάλαξω αυτά τή λόγια, έστω κι' αν ήταν αλήθεια; Θα τάβγαλα ποτέ από τή κελήν μου; Είνε λογικό αυτό; Άν έκράτιστα ένα τό σ' άπορρησε, άπό τήν ημέρα εκείνη που έπιασε σ' αυτό γκρεμό, είσαι ταραγμένη άυτό.

Νάλθες ακόμα, Γ' αυτό τόπεςες αυτό.

—Μάνα, άναστήνας ή Πάλλα. Κοιμημένη μπορώ να το πιστέψω. Είμαι κοιμημένη μπροστά σου, πές μου τή φωνή σου; Δεν μιλάμε; Δεν άκούω τή φωνή σου; Έτσι τήν άκουσα και κάτω, στην αυλή.

—Είσαι πολύ κουτή. Και θά στο άποδείξω. Πρώτο-πρώτα, γιατί θάλαξω αυτά τή λόγια, έστω κι' αν ήταν αλήθεια; Θα τάβγαλα ποτέ από τή κελήν μου; Είνε λογικό αυτό; Άν έκράτιστα ένα τό σ' άπορρησε, άπό τήν ημέρα εκείνη που έπιασε σ' αυτό γκρεμό, είσαι ταραγμένη άυτό.

Έγώ, Πάλλα; Ή δικαστίνα; Πού ή ζωή μου στέκει φωτεινό παράδειγμα για όλους σ' αυτό τόν τόπο; Πως ήταν δυνατόν να ξεχώρω τή θέσι μου και να κάνω ένα τέτοιο έγκλημα; Δεν με γνωρίζεις καλά; Δεν είμαι εγώ ή ψυχρή, ή ενάρετη γυναίκα, όπως πρέπει να είνε μία γυναίκα με το δικό μου το αξίωμα; Έκανα τόσα χρόνια τίποτε που να δικαιολογή μια τέτοια ύποψια; Το πιστεύεις εσύ; Το θεωρείς δυνατό; Πές μου!

—Όχι μητέρα, άποκρίθηκε ή κοπέλλα, γυρίζοντας τή μάτια της

Οι Πρωτόδικες της Έφορας

Το ρεύμα

— Καίρι τώρα λαχταρούσε η καρδιά μου νάρχω μια μέρα απ' το πρωί, αλλά αποστάσεις, κουμπάρα μου, ούρες, άχταρμάδες στα τραπέζια. "Αχ! έφετος πάλι ο χειμώνας θάγε ανταγινάτιστος, χωρίς φωτιά, χωρίς νερό, χωρίς κάρθουνα! Έλεγε η Καραμούρδαινα πόδυρε με μια τσουέρμα παιδία βίζιτο στην Έφταλια.

— Καλέ τί κακό! Έγώ τόσα στόματα τα πώς θά τα μπουκώσω.

— Εύτυχώς μια ιδέα άσπασε στο μυαλό της, και μπήκε κι είσε κρυφά στη παραδουλεύτρα, πούχε στη κουζίνα της: "Αδίκια βάζεις φροκαλιές, και αλάτι στο τζάκι, αλάτι, παιδί μου, έχει το σουρουνού το μούτρα! Για να τή κάρθω, πρέπει να ψήψω, πού σου είπα, άκου κι έμένα.

Κι εύχαριστημένη μπήκε πάλι στη σάλα.

— Για δές, Έφταλια μου, της είπε η Καραμούρδαινα, μη κάνεις φαγιά ιδιαιτέρως. Δέν είναι ξένι. Τό βρισκούμενο.

— Μα έγω δέν κούραζομαι, γιατί έχω παραδουλεύτρα κι ήθαλα τώρα και ήλεκτρικά κουζίνα και χουλούρεφ, είπε με πόζα η Έφταλια.

— "Αχ! όσες βάλατε ήλεκτροικές κάνατε άγια δουλειά, σωθήκατε!

— Πήρα, κουμπάρα μου, να σου κάνω λαχανένους ντομάδες, κι ένα άτζεμπούλαβο με γιαούρι, είτε πάλι η Έφταλια κι άρχισε τα χάδια και τα ψευτομαλιμάρια στο παιδί.

— Αλάφια μπήκε ή παραδουλεύτρα, κι όπως την είχε όρμημένη η Έφταλια, φώναξε:

— Κυρία, το ρεύμα κόπηκε!

— "Ηέοι, συμφορά μου, κι έχω μουσαφίρηδες. Αίντε γλήγορα να πάρης κάρθουνα να μαγειρέψουμε στο τζάκι.

— Μα σε λίγο μπήκε πάλι ή παραδουλεύτρα με χαρούμενα ξεφώνητα:

— Κυρία, κυρία, το ρεύμα ξανάρχη!

— "Αχ! μπράβο, μη πάρεις κάρθουνα, μόνο βάλε να ζεματίσης το λάχανο, και πάστρεψε το ρύζι για το πιάφι.

— Μου κάνει πολύ κόπο ν' άκούω πώς θά μου ψήσης τέτοια υπελαλίδικα φαγιά, Έφταλια μου.

— Καλέ, μά σωτα, δέ μπορώ να μη σε ταυριμονάρω στα χίλια χρόνια μια φορά πούρης σπιτί μου!

— Έξαφνα μπήκε πάλι ή παραδουλεύτρα και δθηκε άνακουφωσιασμένη κι άπελιπμένη φώναξε:

— "Αχ! κυρία μου, πάλι το κόψανε!

— "Ηέοι! πού να κοπή ή ζωή του;... ξεφώνησε ή Έφταλια. Καλέ νέ μπού; "Αχ! τι ντροπή, τι χολοπερήσει είνε αυτή που πήρα τρέμα σύσταλη!...

— Μα τόδερα να μνή έρρω. Δέν ήτανε να σποδός το ποδάρι μου! είτε πικαρισμένη ή Καραμούρδαινα γιατί κάτι μυρίστηκε.

— Καλέ, θεέ μου, φύλαγε, τί λόγια είνε αυτά; Μετασπίσου, χριστιανή μου, απ' τον τόπο σου.

— Κυρία, κυρία, ήρθε πάλι το ρεύμα! ξεφώνισε ή παραδουλεύτρα χαρούμενη.

— "Αχ! δόξα σοι ό Θεός! είτε ή Έφταλια.

— Μα την ίδια στιγμή ή παραδουλεύτρα απ' την κουζίνα έμπηξε πάλι τη φωνή:

— "Αχ! κυρία, το κόψανε πάλι!

— Η Καραμούρδαινα δέ βάσταζε πιά και ξεφώνησε:

— Καλέ άθεόφοβε, ακόμη το ίδιο βιολί; Μωρή πάει Ισπερίνός, λιγοθύμια μάς ήρθε απ' την πείνα και σείς την ίδια πλάκα: ακόπηκε το ρεύμα, ήρθε το ρεύμα, δέ μούτρα που θά με κοινοκάρουνε!

Και άφρισμένη και φρενιασμένη ήρθε τα παιδία της να φύγουνε.

— Έγώ φταίω που δέ σούβγαλα να στο τσίωω όμώ το λάχανο δέν κατόικη! φώναξέ ή Έφταλια και τα' έβλεισε την πόρτα κατάμουρνα. Κι εύχες μπήκε στην κουζίνα κι είτε στην παραδουλεύτρα γελώντας:

— Μωρή, άσπ' όλοσού! το κόπιο πέτυχε, τα' ήκανα κι άλλοιθώρηναν απ' την πείνα. Άκούθς εκεί να μου φέρη ένα κιολά μιστάραδοι! Μητε νάτανε λουκάνη το σπιτί μου.

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ Ο ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ

«ΓΙΑΓΝΙΣ»

— Ντέν ήμπορώ να κωνέψω, κούζουμ, ένα πιράμα, έλεγε πολλές φορές έκνευρισμένος ο Προδρόμος, ντέν ήμπορώ να κωνέψω κορίτσια όμο ιγγαλιά πναινούνε με Έγγλέζους.

— Γιατί, μωρέ Προδρόμε; — Ντροπής πιράμματα.

— Σώπα, μωρέ Προδρόμε, του παρατηρούσαν οι φίλοι. Σύμμαχοι δέν είνε:

— Σύμμαχοι άμμημα κορίτσια μάς ήπαίνουνε. Χίτε πού σωτα πιράμματα ντέν είνε αυτά. 'Υναικα ζήτας ύναικα ντέν βρίσκεις. Όλα τα κορίτσια, το χήρες, το έλαφρύ κόσμος με το Έγγλέζος πναινεί. Για μάς, κούζουμ, ντέν τα μείνι τίποτες:

— Πώ, πώ, πώ!

— Γιατί μπέ;

— Παντρεμένος άνθρωπος;

— Σους μπέ. Παντρεμένος-μαντρεμένος ντέν έκει. Έντ' ύναικες και το παντρεμένος αγαπάει και το υπεκρίαρι. Άμα τώρα όλα το Έγγλέζοι το παίνουνε, μπουκλα έμεις να μένουμε.

— Ήταν απ' τους βαθύτερους κούμους του. Δέν τόν εξεδίλωνε πάντα. Όσες φορές όμως έβλεπε κανένο ζευγάρι, κοπέλλα με Έγγλέζο, άναστέναζε βαθύα και έτρεξε τα δόντια. Γιατί ο' όλα τα άλλα — όπως τόν έζερτε άλλωστε — ο Προδρόμος μπορεί να ήταν συζυγος έν τάξει αλλά στο ζήτημα της συζυγικής πίστης τα έμούσκευε.

Ίδιοσυγκρασία θερμή δέ μπουρούσε να μείνι με τα χέρια σταυρωμένα. Ήξεραν τόν καύμο του αυτόν οι φίλοι του κι ένα βροδάκι τόν έρούσκαων.

— Προδρόμε είσαι μεγάλος σακλαμάρας. Λογός είσαι και τίποτε άλλο. Άν τυχόν και νομίζης πώς δέν είνε σωτό να πάνε οι κοπέλλες μάς με τους Έγγλέζους πρέπει να τους μιλάς όπου τις βρίσκεις. Τι τα λές ο' έμεις;

— Να υθρίζω μπέ;

— Και βέβαια.

— Άμα Έγγλέζος μαζί είνε, κούζουμ. Έγγλέζος μπέ — μου έφέρει, γροθιάς σπώνει άμα κανένα να ικάνω; Σους μπέ! Έλληνοαγγλικός φίλια έγώ ντέν ικαλάω.

— Είσαι κούτος.

— Γιατί, κούζουμ;

— Και πού θά καταλάβη ο Έγγλέζος; Έσύ όπου βρίσκεις κοπέλλα να συνοδεύεται από Έγγλέζο τράβα την κουθέντα σου. Αυτά τα ήλυκα πήγαν με τους Ιταλιάνους, πήγαν με τους Γερμανούς και τώρα πάνε και με τους Έγγλέζους. Είμαι ντροπή. Γιατί δέν είνε, βέβαια, όλες οι γυναίκες μάς. Οι έλαφρές είνε μονάχα. Οι ίδιες πάντα.

— Ναι, υπέ!

— Έτσι δέν είνε;

— Ναι, γιάδρουμ; Κιοπόνλου κιοπεκλέρ. Άμα από δώ και πέρα χίτε μπέ ύναικα με Έγγλέζο ντέν τα όίνω. Ρεζίλι να έκάνω.

Τό έλεγε ο Προδρόμος, τώκε καύμο αλλά δέν το μούσε να τό κάνει. Κι ένα βροδάκι πού ήταν και λιγάκι ρουφηγμένος, καθώς τραβούσε με τόν φίλο του τόν Περικλή τρεκλίζοντας έλαφρά, βλεπεί ένα ζευγάρι. Τόν φουσκώνει ο Περικλής. "Απει ο Προδρόμος. Ζυνάειν αινά-αινά. "Υστερα παίρνει άθροος. Κι άποφασίζει:

— Ντέν ντρεπέσαι, μωρή! Άμα ικαθήκανε το Έλληνες και πναινεις με το Έγγλέζος; Ότου έτεψήκω, άδιάντροπος πιράμα, έρωτας-μερωτας, κονσέρβα-μουέρβα, φιλιάν-φιστικ, ότου κιοπόνλου-κιοπέκ.

Κατάπληκτα ή κοπέλλα μπροστά ο' αυτόν τόν άναιδέστατο άνθρωπο γύρισε και τόν κύτταξε. Καί φιδύρισε στόν συνοδό της και γύρισε και κείνος. Κι άπότομα τού άποτεινεί του Προδρόμου το λόγο σε γνήσια πειραιώτικη διάλεκτο:

— Τι τρέχει, ρέ κιομπάρε;

— Ο Προδρόμος επάγωσε.

— Έγγλέζος ντέν είσαι, κούζουμ;

— Ο άλλος κύνιψε άπάνω του:

— Ρέ τσουφλί, τί σε νοιάζει τί είμαι και τί είσαι; Ποιός ο' έρώτησε, ρέ, και βρίζεις το κορίτσι; Άμα είσαι μεθυμένος τώρα σε ζεμεθάω γώ.

Και άρχίζει να τόν βαρά καρπαζιές.

— Βοήθεια!

— Σκαμός.

— Ανά! Γιαγνίς όλντου. Ένόμεια Έγγλέζος είσαι, γιάδρουμ. Γιαγνίς όλντου. Ούζο ήπια, κούζουμ. Παρδόν, γιάδρουμ.

Μα κείνους δέν όκυγε τίποτα. Πάρε και τούτι, όρος και κείνι, πάνω χέρι, κάτω χέρι τόν έκανε τ' αλάτιού.

— Στάσου, μπέ.

— Σκαμός, τούσπη!

— Τι βαράς, πάνουμ;

— Σκάσε, έρίφη!

Μέ δυσκολία τόν άποσπασαν από τα χέρια του. Γιατί ο στρατώτης ήταν Έλληνας και ή κοπέλλα άραβωνιστική του. Άπό τότε ο δυστυχής ο Προδρόμος έβαλε την ούρα υπό τα σκέλη και δέν νοιάζεται πλέον ποιός-ποιάν συνοδεύει.

— Μάτια του να ιθγάλουνε το γυναίκα, κούζουμ! Τι με νοιάζει έμένα.

— Άν τέλει με το Έγγλέζους να πναινούνε άν τέλει με Κινέζους. Χίτε μπέ ντέν άνακατεύομαι.

Και περιορίζεται άπλώς ν' άναστενάξη.

Οι Ιδιότητες του Περικλή

Ταξί

Μωρέ τί λές κοπέλλα μου! Βρέ για κούττασε μια άριστοκράτισσα, να θαμπώση το μάτι σας! "Ωστε έτοι δεσποινίς είσε! Για να σάς πάω μια βολτίτσα από το Σύνταγμα στο Ζάππειο, μού θέλεις τάξι; Δέν μπορείς χωρίς τάξι; Μα τί δές να μού παραστήσης δηλαδή; Την κυρία με τας άπειτήσεις, πού δέν περνάει χωρίς τάξι από το ένα πεζοδρόμιο στο άλλο, για να μην κουραστώδνε τα ποδαράκια της; "Η θέλεις να παραστήσης την κουρασμένη υπαίρη;

— Η την κυρία πού έχει συνήθει με κυρίου της άριστοκρατίας πού δέν τα λογαριάζουν τα λεπτά;

Βρέ δέν τα παρατάς αυτά λέω έγώ! Σε μένα βρίζες να τα πολλαίσεις αυτά κοπέλλα μου, πού σε έζρω από την καλή και ποιά είσαι και από πού κρατάει ή σκούφια σου; Μήπως δέν σ' έχω ιδή, κοπέλλα μου, να κόβης τα πόδια σου στόν ώμο και να παίρνης περή πέντε δόκλαρα χιλιόμετρα, από το τέμμα Πατησίων στην Όμόνοια, για να γλυτώσης το πενήντηνι του τράμ; Τότε γιατί δέν παίρνεις τάξι, καλή μου κοπελίτσα; Έσύ έχεις φάει την άσφαλο της δούδ Πατησίων με τα πόδια και ιθωκόπανε τα συνεργεία του Δήμου να τη μπάλωσουνε! Και τώρα μού θέλεις τάξι! Και μού λές ότι τόχεις συνήθει, ότι κουράζεσαι και ότι θά πεθαινες από μελαγχολία άν έλειπανε τα τάξι από τόν κόσμο! Δέν μπορεί χωρίς τάξι καλέ, ή δεσποινίς, πού έχει σπάσει το παγκόσμιο ρεκόρ του Μαραθωνέλου με τόν άνηλεή ποδοδρόμο πού τραβάει!

Βρέ ού να μού χαθής από δώ! Άλλά δέν φταίς έσύ. Φταίω έγώ πού καταδέχθηκα να σου δώσω σημασία και να σε τιμήσω με την προσοχή μου και το ενδιαφέρον μου. Ποιός; Έγώ! Ένας Πελοπίδας με τ' όνομα, πού τόν έχουν άνατήσει κυρίες και άν και άν ούτε γύρισε να τις έλεήσει μ' ένα βλέμμα προσοχής! Και μωρή να προσέξω έμένα, παληοσκαμνίδι! Βρέ μήπως νομίζεις ότι σ' έρωτεύθηκα; Αυτό μάς έλειπε τώρα! Βρέ έτσι για σακλαμάρα σου είπα, για να ιδώ σε πού βαθύο σπάνει ή ήλιθιότης σου και να διασκεδάσω λίγο τα νεύρα μου. Άλλά έσύ μού τα έήνεγες πάλι. Λοιπόν, χάσου από τα έπη μου! Όχι τάξι, αλλά ούτε κάρρα δέν σου παίρνω! Μόνο άν είνε να πές στο διάολο και να μη σε ξαναδώδν τα μάτια μου, δέχομαι να σου πάρω τάξι. Άλλοιώς βάλε λαδί στις σόλες σου και τράβε με τα πόδια στην δδόν Πατησίων! Άκούθς εκεί! Τάξι!... Βρέ ούστ!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Χιούμορ

ΟΙ ΑΙΩΝΙΕΣ ΦΙΛΕΣ

— Τάμαθες; "Η λιλικά παντρεύεται.

— Άλήθεια; Και ποιός είνε ο εύτυχής θνητός;

— Ο πατέρας της... πού την ξεφορτώνεται!

ΣΟΒΑΡΟ ΕΜΠΟΔΙΟ

— Η έπισκέπτρια; Γιατί, μπέμμη, δέν έρχεται να σε φιλήσω;

— Δέν μπορώ... "Η μαμά μουπε να μη σηκαθώ καθόλου απ' την καρέκλα, για να μη φανή ή τρύπα πού έχει ή ψάθα!

ΤΟ ΘΑΥΜΑ

— Ένας παπάς, διαβάζοντας το Εύαγγέλιο, τα υπέρεψε κι είτε κατά λάθος ότι «ό Χριστός με πεντακισχίλους άρτους έχόρτασε πέντε ανθρώπους».

— Και δέν σκάσανε, παπά μου; διακόπτεί ένας απ' τους πιστούς.

Κι ο παπάς, σπουδής να τα μπάλωση, άπαντώντας με έτοιμότητα:

— Άμ' αυτό ίσα-ίσα είνε το θαύμα!

ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

— Πόσων έτών είσθε, δεσποινίς;

— Μήκηκα στα τριάντα, κύριε πρόεδρε.

— Μα, και δέν ένώστετε πιά να βγήτε!...

Ο ΦΟΝΙΑΣ του μανδρινίου

Διήγημα τρόμου

Δέν είχε πιά καμιά έλπίδα ο Ζώρς ν' άμυρμυέλ. Άφοδ σπατάλησε την περιουσία πού του είχε άφσει ο πατέρας του, είχε φτάσει στο σημείο να τού κατασχέσουν όλα του τα έπιπλα. Αύριο, άκοχόνταν να τα πάρη ο δικαστικός κλητήρας.

Συγγνώμες, δοκίμασε και μια άλλη πικρή άπονοήτευσι! Είχε άναστήσει την Έρνεστίνα Μομυρόν, κόρη ενός πλούσιου βιομηχάνου, και τόν άγαπούσε κι έκείνη. Άλλά ο πατέρας της δέν ένώουσε με κανένα τρόπο να παντρήη την κόρη του μ' ένα νέο φτωχό και δίκαιο μέλλον.

Είχε δίκιο λοιπόν να είνε άσπετισμένος απ' τη ζωή ο Ζώρς, άσπες, πού θεωρούσε πάντα τόν έαυτό του άνικανο για μια κακή πράξη. Δέν ήταν πιά βέβαιος ότι θά μπορούσε ν' άντιστάθι στόν πειρασμό, άν τού παρουσιάζταν μια εύκαιρία δίχως κίνδυνο!... Χόρες ακόμα, είχε διαβάσει ένα άπόσπασμα απ' το βιβλίο ενός διασημού φιλοσόφου:

«Ας όποθέσουμε ότι ζή στην Κίνα, σεκάδες χιλιάδων χιλιόμετρα μακριά σου, ένας μανδρινός έντελός άγνωστός σας. Ας όποθέσουμε επίσης ότι ο θάνατός του πρόκειται να σάς κινή έκατομμυριοστό, κι ότι άρκεί μόνο να σηκάσετε το δάχτυλό σας, στο σπιτί σας, στη Γαλλία, για να πεθάνη άμέσως ο μανδρινός, χωρίς να σάς άνοήληση πού κανείς γι' αυτό. Τι θά κάμψτε; Θά σηκάσετε το δάχτυλό σας;».

Τα λόγια του φιλοσόφου σπριφονυρίζουν μέσα στο μυαλό του.

— Ας δοκιμάσωμ! φώναξε έξαφνα. Θά σκότώσω ένα μανδρινό! Ποιόν όμως;

— Η έφημερίδα πού βρισκόταν έμπρός του, μούσεσε για μια επανάστασι στην Κίνα κι άνέφερε τα όνηματα τόν μανδρινών Λίν, Λούν, και Λι. Ο Ζώρς διάλεξε τόν τελευταίο. Στάθηκε έμπρός στόν καθρέφτη, πήρε έπίσημο ύφος κι είτε δυνατά:

— Άν ο θάνατος του μανδρινίου Λι θά με κάνει πλούσιο και ισχυρό, άς πεθάνη!

Και σηκάσε το δάχτυλό του, Την ίδια στιγμή, ένας πορσελάνινος Κινέζος έππεσε πάνω απ' το τζάκι και κομματιάστηκε έμπρός στα πόδια του έκπληκτου Ζώρς.

Ο νέος τρώμαζε πιά μια στιγμή. "Επειτα βρήκε μια έξηγηση: Θά είχε βέβαια σπρώξει άπρόσχετα το μπιμπέλό, καθώς σήκωνε το χέρι του. "Ηυχος πιά, έπεσε να κοιμηθί. Κι όμως είχε καταδικάσει σε θάνατον το μανδρινό Λι, γιού του Μούγγκ, άρχοντα της 144ης τάξεως...

Λίγες βδομάδες άργότερα, είχε εγκατασταθί ο' ένα στωχικό δωμάτιο. Ένα πρωί, έπεσε από χέρια του μια έφημερίδα όπου διάβασε τις είδήσεις απ' την Κίνα: Ο έαφινικός κι άνεήνητος θάνατος του μανδρινίου Λι, πού ήταν μετροπιάσης όσο και δημοφιλής, είχε έξαγριώσει τους Κινέζους της Καντόν, οι όποιοι είχαν έσοπάσει σε σφαγές τόν πλούσιον Ευρωπαίων. Ένα απ' τα θύματα τους ήταν ο νέρος έμπορος Ρίτσαριντ Ο' Γκράντυ, πού όνινα μια περιουσία από 500 χιλιάδες λίρες. Η έφημερίδα προσκαλούσε τους κληρονόμους του να παρουσιασώδν στο συμβολαιογράφο Ούλλισμ Χάρισον, στο Λονδίνο.

— Ρίτσαριντ Ο' Γκράντυ; φώναξε ο Ζώρς. Μα είνε ο άδεκάφορ της υπέρτας μου, πού χόσε από χρόνια στις Έν-δλεξ!... Άλλοίμονο! Σκότωσα το μανδρινό Λι, αλλά και το θεο μου!... Οπασώδηψτε, ήταν ο μοναδικός κληρονόμος του έμπορου. Έτσι, μπέρες έβόλα να δανεισθί ένα πούνη για τα έξοδα του ταξιδιού του στην Άγγλία.

Όκτώ μέρες άργότερα, έγκατεστημένος ο' ένα πολυτέλεστο διαμέρισμα, στο Πικαντίλλυ, περιμένα έυνοήματα 40 χιλιάδες λίρες, πού θά τού έστειλε ο συμβολαιογράφος Χάρισον, άφοδ είχε πούλησει ένα φορτίο τσανιού. Λαχταρούσε ν' άγγίξη τόν πλούτο του, να ιδή προγυμναστούμενο το δειρά του! Έπί τέλους, ένας κλημάρης τού άνηγγείλε την έπικαιρη τού γραμματέως του Χάρισον. Σε λίγες στιγμές, μπήκε στο δωμάτιο ένας άνθρωπος άδύνατος, κοκκίνος, βροχμένος, με χοντρό και ά-

— Απ' όττα, ο Ζώρς άκούσεως όλη του τη ζωή και τη μεγάλη περιουσία του για την άνακούρσι τόν δυστυχισμένο. Δημιούργησε άουλα, όρθωνοφεία, κάθς είδους φιλοπρωτικά έπιρήματα.

Όσο για την Έρνεστίνα, αυτή δέν θέλησε ποτά να τόν ξαναίδί.

Κι ή όπτασία χάθηκε.

Απ' τότε, ο Ζώρς άκούσεως όλη του τη ζωή και τη μεγάλη περιουσία του για την άνακούρσι τόν δυστυχισμένο. Δημιούργησε άουλα, όρθωνοφεία, κάθς είδους φιλοπρωτικά έπιρήματα.

Όσο για την Έρνεστίνα, αυτή δέν θέλησε ποτά να τόν ξαναίδί.

Κι ή όπτασία χάθηκε.

Απ' τότε, ο Ζώρς άκούσεως όλη του τη ζωή και τη μεγάλη περιουσία του για την άνακούρσι τόν δυστυχισμένο. Δημιούργησε άουλα, όρθωνοφεία, κάθς είδους φιλοπρωτικά έπιρήματα.

Όσο για την Έρνεστίνα, αυτή δέν θέλησε ποτά να τόν ξαναίδί.

Κι ή όπτασία χάθηκε.

Απ' τότε, ο Ζώρς άκούσεως όλη του τη ζωή και τη μεγάλη περιουσία του για την άνακούρσι τόν δυστυχισμένο. Δημιούργησε άουλα, όρθωνοφεία, κάθς είδους φιλοπρωτικά έπιρήματα.

Όσο για την Έρνεστίνα, αυτή δέν θέλησε ποτά να τόν ξαναίδί.

Κι ή όπτασία χάθηκε.

Απ' τότε, ο Ζώρς άκούσεως όλη του τη ζωή και τη μεγάλη περιουσία του για την άνακούρσι τόν δυστυχισμένο. Δημιούργησε άουλα, όρθωνοφεία, κάθς είδους φιλοπρωτικά έπιρήματα.

Όσο για την Έρνεστίνα, αυτή δέν θέλησε ποτά να τόν ξαναίδί.

Κι ή όπτασία χάθηκε.

Απ' τότε, ο Ζώρς άκούσεως όλη του τη ζωή και τη μεγάλη περιουσία του για την άνακούρσι τόν δυστυχισμένο. Δημιούργησε άουλα, όρθωνοφεία, κάθς είδους φιλοπρωτικά έπιρήματα.

Όσο για την Έρνεστίνα, αυτή δέν θέλησε ποτά να τόν ξαναίδί.

Κι ή όπτασία χάθηκε.

Απ' τότε, ο Ζώρς άκούσεως όλη του τη ζωή και τη μεγάλη περιουσία του για την άνακούρσι τόν δυστυχισμένο. Δημιούργησε άουλα, όρθωνοφεία, κάθς είδους φιλοπρωτικά έπιρήματα.

Όσο για την Έρνεστίνα, αυτή δέν θέλησε ποτά να τόν ξαναίδί.

Κι ή όπτασία χάθηκε.

— Σας φέρνω τα χρήματά σας, κύριε ντ' άμυρμυέλ. είπα με μια φωνή έκνευριστική.

Προχώρησε άόνα, σάν να γλυτορούσε στο πάτωμα, μουρμουρίζοντας κάτι λέξεις άκατάληπτες. Έβγαλε απ' την τσέπη του ένα δέμα από χαρτονόμια, τα πλησίασε στο παράθυρο κι άρχισα να τα μετρή προσεκτικά.

Ένα άλλοςκο φανόμομο κατατρώμαζε το Ζώρς; Πρόσεξε ότι ο άνθρωπος έκείνος δέν έφηνε πια τον διόλου σκιά, καθώς στεκοταν έμπρός στο παράθυρο! Κι όπ άνάμεσα στο άσμα του, διαφανής σαν κρύσταλλο, έβλεπε τα άντικρύνα σπιτία!... Είθε συγχρόνως το μαύρο κοστούμι του να γίνεται πολύχρωμο, μπλέ, πράσινο και κόκκινο, και να ζωγραφίζεται άπάνω του ή εικόνα του Βούδα! Το φαλακρό κεφάλι του είχε τώρα μια κοτσίδα!... Έμοιαζε καταπληκτικά με τόν πορσελάνιν Κινέζο, πού είχε σπάσει τη νύχτα έκείνη — τη νύχτα τού θανάτου του Λι!...

Είχε τελειώσει πιά το μέτρομα, ισχυρότερο και ταχύτερο απ' αυτό. "Η ταχύτης τόν θάνατι τούς 33 κόμβους, πράγμα πού τού έππρέπει να συναγνίζετα τα ταχύτερα καταδρόμικά και άντιποπιλικά.

Ο βασικός όπλισμός του άποτελείται από 12 τηλεβόλα τών 406 χιλιοστών, πού είνε τοποθετημένα σε τέσσερες πυργίστους ανά τρία στόν καθένα.

Καθένας από τούς πυργίστους αυτούς ζυνίζε με τα τρία τηλεβόλα του, τα άπαραίτητα βλήματα και τα άλλα βοηθητικά μηχανήματα, πού τούς 1500 τόνους, όσον έππρέπει, άνα άντιποπιλικό μεσοίου έκτοπίαστος.

Οι άμοδροντίες τών τέσσερων σπών πυργίστων κάνουν ένα όθρυβο τόσο έκχωρσντικό, πού νομίζει κανείς ότι ο ούρανός πέφτει σε συντρίμια πάνω από τα κεφάλια του.

Τό βελανέδες τών τηλεβόλων του (Μισσοούρι, φάνει τα 20 μέλια (37,040 μέτρα). Στην άπόστασι αυτή, έκσφενδονίζοντς όθιδα του ενός τόννου, πού έχουν τεραστιά διατρητική δύναμη και μπορούν να διαπεράσουν τόν βώρκα όποιουδήποτε σκάφους.

Λόγω της τεραστιά άποστάσεως πού έχουν να διανύσουν και τών άπορρήτων πού μπορούν να παρουσιάζουν κατά τη διαδρομή κάθε όθιδα, ειδικό μηχανήμα κανονίζει την έκσφενδονίσι των με διαφορά μερικάν δεκάτων του τετρατολέμου της μιάς από την άλλη. Έτσι, άν σπυδή να πέσουν πάνω στην ίδια ακορδίσ τροχιά, άποσφενδονίται ο κίνδυνος να συγκρουσώδν μεταξύ των προτού να θάσουν στο στόχο. "Η ούμπνσις αυτή μπορεί να έπάρθι είτε λόγω ισχυ

Τὸ κήρυγμα τῶν γυμνιστῶν στὴν Ἀμερική

27

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΖΟΡΚΑΣ

Την εποχή εκείνη κατοικούσα στο Γκούργιεβο, μία παλιά ρουμανική πόλη, που, όπως λένε, την έχτισαν οι Γενοβέζοι και της έδωσαν τόνομα «Σάν Τζιόρτζιο».

Ένα δειλινό άφου τελείωσα τη δουλειά μου, δεν πήγα όπως πάντα, στο τουρκόικο καφεενάκι, να πιω τον καφέ μου, αλλά προτίμησα να κάνω ένα μικρό περίπατο στις όχθες του Δουναβίου. Πίσω μου ο ήλιος έριχνε τις τελευταίες ολόπορφες ακτίνες του. Άφου περπάτησα κάμποση ώρα, κάθισα να ξεκουραστώ σε μία πέτρα, μαδώντας όποιο λουλούδι κι ευρίσκα γύρω μου.

Καθώς έπαυα έτσι, άξαφνα κάποιος θορύβος αντήχησε μέσ' απ' τις καλαμιές, πράσινη την προσοχή μου. Τέντωσα τ' αυτιά μου κι άκουγκραστηκα.

— Τι διάβολο νάναι; σκέφτηκα. Κανένας λύκος; Μία λύκο, αυτή την εποχή δεν υπάρχουν εδώ.

Σηκώθηκα να φύγω. Εκείνη τη στιγμή όμως πετάχτηκε έξωφρα μέσ' απ' την καλαμιά μία όμορφη κοπέλα και με πλησίασε. Κατάλαβα αμέσως από το ντύσιμό της πως ήταν ταγιγάνια.

— Φοβήθηκες; μου είπε χαριτωτά. Μη φεύγεις, άς καθίσουμε λίγο μαζί. Δός μου το χέρι σου κι' εγώ θα σου πω τη Μοίρα σου...

Και χωρίς να περιμένω να της απαντήσω, μου πήρε το χέρι, ενώ συγχρόνως κορφοβόνα τα μάτια της πάνω στα δικά μου...

— Μία λένε Ζόρκα! μου είπε σε λίγο. Είμαι η θυγατέρα του Άρχιταγιγάνου απ' το Γιουσούκι.

— Ζόρκα! Τι όμορφο όνομα! της είπα.

Γέλασε. Τα κατάλευκα δόντια της φάνηκαν σαν δυο σειρές από μαργαριτάρια, στεφανωμένες από δυο ολόπορφες χείλη. Δυο σιροβόλα μάτια με κυττούσαν μέσα στο σκοτάδι της νύχτας. Ποιος δεν είδε τα μάτια των ταγιγάνων; Είνε γεμάτα μυστήριο ανεξιχνίαστο, κ' έχουν βλέμμα που διαβάσει μέσ' στα μάτια του άλλου τα περασμένα και τα μέλλοντα.

Από εκείνο το βράδυ, δεν ξαναπήγα πιά στο τουρκόικο καφεενάκι. Μόλις τελείωνα τη δουλειά μου, πήγαινα στο μέρος αυτό της άκροποταμιάς, όπου συναντούσα τακτικά τη Ζόρκα. Μονάχα ο Δούναβιος άκουγε τους στεναγμούς μας και τα φίλια που αλάλαζε.

Ηταν μόνιμη με τα χτυπήτα της φορέματα με διπλές σειρές φλοιοειδών στο κεφάλι, πόσες φορές η Ζόρκα, δεν χόρευε για το χατίρι μου, τους εξωτικούς χορούς της, εκεί βέβαια στην άκροποταμή του Δουναβίου, κάτω απ' τ' ασπασμένο φως του φεγγαριού!...

Μερικά βράδια έφερνε μαζί της κι' ένα μικρό μαχαίρι, με φιλιτσένια λαβή. Βγάζοντάς το απ' τον κόρφο της μου έλεγε:

— Άλλοι μόνον σου αν μ' άποχίσεις!...

Κι' αμέσως ριχνόταν στην άγκαλιά μου, κολλώντας τα χείλη της άχρυτα στα δικά μου.

Ένα βράδυ η Ζόρκα δεν ήρθε στο συνηθισμένο μας ραντεβού. Ήμουν άρωταυμένος

κι' αμέσως φαντάσθηκα χίλια δυο πράγματα. Μόυχε πη ότι ο άγριανθρωπος ο πατέρας της την είχε αρραβωνιάσει μεν χωρίν εκείνη να το θέλει με τον νέο ταγιγάνο Τζίρμα. Κι' η σκέψη αυτή μου βασάνιζε τώρα το μυαλό μου. Γιατί να μην έρθη η Ζόρκα; Μήπως είχε άνακαλώσει ο άρραβωνιαστικός της τις σχέσεις μας;

Εγώ τον γνώριζα τον Τζίρμα. Τον είχα ήδη πολλές φορές που έρχονταν στο Γκούργιεβο, πουλώντας μύλους και χαβάνια. Μία μέρα μάλιστα μου φάνηκε πως με κυττούσε προσεχτικά απ' το κεφάλι ως τα πόδια. Τον συνόδευε πάντα μία μικρή ταγιγανόπουλα, η οποία απ' εναντίας με κυττούσε με συμπάθεια. Ο Τζίρμα ήταν ένας φηλός κρεμνιστάλας, με μάτια κατάματα φρούδια. Φορούσε πάντα ένα πράσινο βελούδινο σακάκι με χρυσά κουμπιά.

Η μικρή ταγιγανόπουλα, που έμενε πάντα μαζί του, ήρθε κρυφά μια μέρα και μου άφησε στο σπίτι μου ένα σημείωμα με λίγες γραμμές:

«Π ρ ο φ υ λ ά ξ ε ς α π ο τ ο ν Τ ζ ί ρ μ α .

«Α σ σ α».

Καθώς λοιπόν περιμένα τώρα, χωρίς ελπίδα, με το κεφάλι χαμένο άναμεσα στις παλάμες μου, άξαφνα ένα χέρι άκούμπισε πάνω στον ώμο μου.

Τινάχτηκα με χαρά ενώ απ' τα χείλη μου έφύγε μια κραυγή:

— Ζόρκα!... Γύρισα και είδα πως είχα γελαστή. Ήταν η μικρή ταγιγανόπουλα, η Άσσα, που είχε φτάσει λαχανιασμένη.

— Φύγε, φύγε γρήγορα! μου είπε! Φύγε!

Προτού όμως ακόμα να σκεφθώ είδα να ξεπροβάλλει μέσ' απ' τις καλαμιές ένας όμιλος άστειγάνων, που κρατούσαν στα χ'ρια τους άστροφτερά μαχαίρια. Μας περικύκλωσαν και μ' έδεσαν σφιχτά, μπράτσο με μπράτσο, μαζί με την Άσσα. Σε λίγο βρισκόμουν στην κατασκήνωσι του ταγιγάνικου καρεβανιού, μπροστά στον άρχιταγιγάνο, τον πατέρα της Ζόρκας. Ο Τζίρμα πλάι στον άρχηγό, με κυττούσε με μάτια γεμάτα μίσος. Γύρισα το βλέμμα μου τριγύρω, προσπαθώντας να δω πουθενά τη Ζόρκα. Μία ο πατέρας της, σαν να το κατάλαβε, μου είπε ειρωνικά:

— Είνε περριτό να ψάχνεις να τη βρεις. Βγάλετο απ' το νου σου, δεν θα την ξαναδεις πιά!...

Και γυρίζοντας προς τον Τζίρμα του είπα με περηφάνεια:

— Ε. Τζίρμα, πάρτον, στόν παραδίδω!...

Κι' έφυγε προς τη σκηνή του, με άργυ και σταθερό βήμα. Ένα άδερμο μου φάνηκε πως κληρονομούσε τον πρόσωπό του.

Τότε ο Τζίρμα χτυπώντας το χέρι του στον ώμο, μου είπα:

— Εγκλημάτεις! Άνάπηρες μιά ταγιγάνια, την κόρη της άρχηγού μας. Θα τιμωρηθείς σκληρά γι' αυτό!

Και σ' ένα του νεύμα τέσσερες άτοιγάνοι μ' άρραξαν άνοιμένοι και με πίεσαν πάνω σε μερικά έδρα, σιμά σε μία σκηνή.

Δεν πέρασε όμως πολλή ώρα και μ' έκομαν να τινάχτω

μερικά πατήματα που τίκουσα στον ύπνο μου να πλησιάζουν προς το μέρος μου. Άναστήκωσα το κεφάλι μου κι' έγούρλωσα τα μάτια μου, προσπαθώντας να διακρίνω τη σκιά που πλησίαζε. Ήταν η Ζόρκα!

Μούκοψε τα δεσμά μου, έσκυψε στ' αυτό μου και μου είπε με τρεμμένη φωνή, δινοντάς μου ένα μαχαίρι:

— Νά, πάρτο και σήκα φύγε! Φρόντισε ν' άμυνθής μ' αυτό!...

Το πήρα στο χέρι μου και τ' άνεγνώρισα. Ήταν το ίδιο εκείνο μαχαίρι, με το οποίο μ' είχε άντικείσει άλλοτε στην έρημική φωλιάς μας να της όρκιστα αλάνια άγάπη. Οι φύλακες έβηλσαν και μας κυττούσαν σαν άποδοκίμενοι, μη τολμώντας να κινηθούν μπρος στη ευαγτέρα του άρχηγού τους.

Σηκώθηκα κι' άκολουθώντας τη Ζόρκα φύγαμε πτην άρχή σιγοπερπατώντας κι' όστερα με γοργό βήμα. Περπατούσαμε μέσ' στη σκοτεινισμένη νύχτα, ενώ γύρω μας μούρμουρίζαν τα νερά του Δούναβι.

Μά σε λίγο μάς έφτασε ο Τζίρμα. Οι φύλακες τον έλαχ έλδοποίησι και μ' άφανε το κατόπι. Η Ζόρκα γονέτισε μπροστά του και τ' άνακαλώσε να μ' άφήση έλευθερο. Ύστερα γυρίζοντας σε μένα μου είπα:

— Φύλαξε γι' άνάμνησι το μαχαίρι που σούδωσα. Θα σου φέρην εύτυχία πάντα στη ζωή σου!

Άμέσως κατόπιν έφυγαν. Σαν νάχαν κοπή με σπαθί τα γόνατά μου απ' τον τρόμο και τη συγκίνησι δε μπόρεσα να προχωρήσω. Ένοιωθα κάτι που με τραβούσε να γυρίσω πίσω...

Κι' έκανα πράγματι να γυρίσω, μά σε λίγο είδα ότι δεν μπόρεσα πιά να προχωρήσω προς το μέρος του ταγιγάνικου καρεβανιού απ' την άδυναμία μου. Σε λίγο εκεί πού ήμουν έσπλωμένος κάτω απ' ένα γέρικο δέντρο, άκουσα πάλι να παίζουν τα ταγιγάνικα βιολιά. Μά τη φορά αυτή ο ήχος τους δεν ήταν μελωδικός, αλλά θλιβερός και άγριος. Έμοιαζε με μοιρολόι.

Την άλλη μέρα έμαθα από την Άσσα το θλιβερό άγγελμα: Εκείνη τη νύχτα ο άρχιταγιγάνος έσφαξε τη θυγατέρα του, έπειδή πρόδωσε τον άρραβωνιαστικό της!

Κι' από τότε όποτε άκούω ταγιγάνικα βιολιά, εσχιζέται η ματωμένη μου καρδιά...

ΑΛΦΡΕΔΟ ΜΑΝΤΕΡΟ

Το όρδογραφικό λάθος

Το Νοέμβριο του 1943, βρέθηκε σε μία πόλη της Άγγλίας ένα γυναικείο πτώμα κομματοποιημένο, μέσα σ' ένα σακκί. Οι νεκρικοί της Σκότλαντ Γουόρδ έξακριβώσαν ότι ήταν κάποιος Καρόλινας Μάντον, και κάλεσαν τον άρχιταγιγάνο της για να τον άνακρίψουν. Εκείνος όμως τους βεβαίωσε ότι έβκαναν λάθος, ότι η γυναίκα που ήταν ζωντανή κι' ότι βρισκόταν στην πόλη Χαμπτον, απ' όπου του έγραφε τακτικά. Έδειξε μάλιστα και τα γραμμάτια της. Άλλα οι νεκρικοί πρόσθεσαν ότι το όνομα του Χαμπτον ήταν γραμμένο με μία άνορθογραφία. Έβαλαν τον σύζυγο να το γράψει, κι' είχαν ότι έκανε το ίδιο όρδογραφικό λάθος. Τον έπιασαν τότε και τον άναγκάσαν να όμολογήση την αλήθεια: ότι είχε σκοτώσει τη γυναίκα του κι' ότι έγραφε ο ίδιος τα γραμμάτια στον έαυτό του, για να δημιουργήσει ένα σάλλοι.

Ο Χότζας καρδοκύρης

Μία φορά ο Ναοτραδίν Χότζας ταξίδευε απ' το χωριό του πηγαινώντας στην Πόλη για κάποια του δουλειά. Την εποχή εκείνη τα ταξίδια κρατούσαν πολλών καιρό, ήταν πολύ δύσκολα, όλο περιπέτειες και κινδύνους.

Ο Χότζας είχε μαζί ο' ένα καράβι και τις πρώτες μέρες όλα πηγαινανε καλά.

Έξαφνα όμως συνέβη κάτι τρομερό. Ένας από τους ναύτες έπεσε άρρωστος βαρεια. Είχε παγουύκα!

— Άλλάχ, βάλε το χέρι σου, καχίκα-με!...

Μά το κοκό δεν σταμάτησε, άλλοι-μονο. Πέθανε την άλλη μέρα ο ναύτης. Και το χειρότερο κάλλησαν τη φοβερή άρρωστεια και οι άλλοι ναύτες, κι' αυτός ο καπετάνιος και μέσα σε δυο-τρεις μέρες πέθαναν όλοι τους και τους ρίξανε στη θάλασσα!...

Το καράβι έμεινε έτσι άκυβέρνητο. Οι επίβατες τα χρεοστάτηκαν.

— Τι θα γίνει τώρα, τζάνουμ; Είμαστε χαμένοι!... Ποιος θα κυβερνήση το πλοίο;

Κι' άρχισαν να ρωτούν ο ένας τον άλλο:

— Ξέρεις από θάλασσα; Έχεις κάνει καπέτνις;

Μά κανένας δεν ήξερε αυτή τη δουλειά. Μεγάλη άπελπίδια τους είχε πιάσει όταν άξαφνα πετάχθηκε στη μέση ο Χότζας.

— Τι χολοσκάτε; τους είπε. Εγώ θα κυβερνήσω το καράβι.

Έκείνοι έσφαινωθήκαν. — Εσύ, Χότζα; — Εγώ, τζάνουμ!

— Ξέρεις από τέτοιες μανούδρες; — Όλα, μπρέ, τα ξέρω εγώ. Βασισθήτε σε μένα και θα όπτε.

Τι να κάνουν; Άφου δεν μπορούσε να γίνει διαφορετικά, άναθέσανε στον Ναοτραδίν να κυβερνήση το καράβι. Για λίγη ώρα πηγαινανε καλά. Σαφικά όμως φανερώσε ένας άγριος έόρας. Τα κύματα άφρίζαν γύρω τους λυσσασμένα. Το καράβι χόρευε σαν καρδοτσουφλό.

Ο Χότζας τα έχασε. Τον έπιασε η θάλασσα, δεν ήξερε τί του γινότανε. Και συνέβη η συμφορά.

Ο άνεμος έσπρωξε το καράβι στην άκρογιαλιά και το κάθισε για καλά πάνω στα βράχια.

Τρομαγμένοι οι επίβατες τρέξανε στο Χότζα.

— Βρέ καταραμένο Ναοτραδίν, βρέ θεομπαίκτη, τι κακό είν' αυτό που πάθαμε, βρέ γρουσουζή!... Δεν μάς έπες, μπρέ, ότι ξέρεις να κυβερνήσης καράβι;

Ο Χότζας δεν τα έχασε. — Για να ξέρω-ξέρω, απάντησε. Τι σάς φταιω όμως εγώ πού... τελείωσε η θάλασσα;...

◆◆

Ένα πολύτιμο σκυλί

— Είνε η τρίτη φορά που ο σκύλος σας άναγκάην την πεθερά μου!

— Ε, και τί βέλτετε, κυρία μου; Νά τον σκοτώσω;

— Κάθε άλλο! Θέλω να τον αγοράσω!...

Τι αυτό πέθαναν...

— Τα σπόρ είνε άπαραίτητα για την ύγεια.

— Κι' όμως οι πρόγονοί μας δεν έκαν καθόλου σπόρ.

— Μά γι' αυτό πέθαναν όλοι!

Το παράδειγμα

Η σύζυγος: Κούτα, Γιόργκο! Ο παπαγάλος μας δεν ένοιε να μιλήση σήμερα...

Ο σύζυγος: Σου δίνει το καλό παράδειγμα!...

Η επίδοξος κληρονόμος

Ο προξενής στον ύποψιο γαμπρό: — Πώς τη βρήκατε λοιπόν τη μικρούλα;

— Χμ, έτσι κι' έτσι!

— Έχετε άδικο! Ξέρετε τι καλή επιχείρηση είνε; Άν την παντρεύτητε, θα πάρετε μία όμοια μεγάλη κληρονομιά.

— Άπαι; Από ποιόν;

— Έχει ένα θείο... ζητιάνο στη Νέα Υόρκη!

Τα πνεύματα ψεύδονται

Ο άρχηγός της άδυνωμίας Δόν Μιγκουέλ Έρλάνδο ήταν ένας ύψηλός άνδρας με σκληρό πρόσωπο και ζωηρά μάτια. Η δολοφονία του από τον άναρχικό Νέρρες βύθισε σε λύπη τους καλούς φίλους του του Μπουένος Άϊρες. Μα για το θάνατό του ληπτήθηκε ενώ ιδιαιτέρως γιατί μου έδειχνε μία ιδιαίτερη συμπάθεια και μου διηγόταν διαφορές επιτυχίες της άδυνωμικής του δράσεως. Ξερίεχτική μάλιστα έντυπιση μου είχε κάνει η παρακάτω διήγηση την οποία μου έκανε λίγες μέρες πρό του θανάτου του:

Μία νύχτα ο Δόν Μιγκουέλ είχε πάει στην έπαυλή της σενιόρας Άλθαρεζ που ζούσε με την όμορφη κόρη της Ρεγγίνα στο Ρίο Βερντε, δέκα χιλιόμετρα μακριά από την πόλη.

Η σενιόρα Άλθαρεζ έδινε τακτικά δεξιότητες και καλούσε στην έπαυλή της ένα σωρό κόσμο έλπιζοντας έτσι να παντρεύη τη κόρη της με κανένα πλούσιο γαιοκτήμονα. Σε μία τέτοια δεξίωση πήγε κι' ο Δόν Μιγκουέλ, ο οποίος ήταν τότες βοηθός του καλύτερου άδυνωμικού της εποχής Πέδρο Ναβάρρο, είκοσιεταίρου φίλου της σενιόρας Άλθαρεζ.

Ο ίδιος στην έπαυλή της εύθυμης κήρας περνούσαν με κέφι. Το βράδυ εκείνο η σενιόρα περνούσε ο' ένα σαλονάκι της ηλικιωμένες κυρίες και τους γιαιρούς φίλους της να παρουν μαζί τον καφέ, άφροντας μακριά τη θεοτρελή νεολαία να χορεύει.

Σε λίγο η σενιόρα Άλθαρεζ είχε οργανώσει γύρω από ένα τραπέζι, μία πνευματιστική συνεδρίαση. Ο Δόν Μιγκουέλ βρισκόταν κι' αυτός εκεί κι' από περιέργεια κάθισε να παρακολουθήση τις περιέργες κι' άνεξηγτες άποκαλύψεις των πνευμάτων.

Σαφικά κατά τα μεσάνυχτα το μυστηριώδες πνεύμα άνήγγειλε:

Αυτή η στιγμή, ο σενιόρ Σένδρο Περεζ δολοφονήθηκε στην έπαυλή του από ένα ξανθο και λεπτό νεό με γαλάνα μάτια και ώκρο πρόσωπο... Ο δολοφόνος κάρφωσε στην καρδιά του σενιόρ Περεζ μία μακριά ισπανική (ναθάγια) (μαχαίρι).

Μόλις άκούστηκαν τα λόγια αυτά, άλλοι πάγωσαν από φόβη κι' άλλοι γέλασαν, γιατί βρήκαν διασκεδαστική την είδησι. Γέλουσαν με την βεβαιότητα κι' δεν μπορούσαν να ήσαν αληθινά τα λόγια του πνεύματος. Ο μόνος που βρασιζόταν από άνηπυχία ήταν ο Δόν Μιγκουέλ.

Χωρίς λοιπόν να πη τίποτε στον Πέδρο Ναβάρρο, έφυγε κρυφά από την έπαυλή της σενιόρας Άλθαρεζ και με το άλογό του έφτασε σε λίγη ώρα μπρος στην έπαυλή του σενιόρ Περεζ, η οποία φαινόταν άκοιτηκή. Πήδησε αμέσως κάτω απ' το άλογό του και δένοντας το στην είσοδο χτύπησε τη πόρτα. Μά δεν του απάντησε κανείς. Έκανε τότε έναν κύκλο γύρω στην έπαυλή και πήδησε μέσα από ένα άνοιχτό παράθυρο του ίσογιου. Προχώρησε στα σκοτεινά, σπίνοντας τ' αυτή του μήπως άκούση τίποτε. Κατόπιν άναψε ένα κερί κι' ανέβηκε στο δεύτερο πάτωμα. Εκεί άντικρούσε μία πόρτα άνοιχτή και μπήκε μέσα. Αμέσως όμως όπισθοχώρησε από φόβη! Άπάνω στο κρεβάτι, μ' ένα μαχαίρι κάρφωμένο στη καρδιά κοιτόταν ο σενιόρ Περεζ, ο βαθυπλούτος γαιοκτήμων!

Ταραγμένος ο άδυνωμικός βγήκε στο διάδρομο μήπως βρή κανένα υπηρέτη. Σαφικά όμως βρέθηκε μπροστά ο' ένα ξανθο και λεπτό νεό που τον άρπαξε από τα χέρια και του φώναξε:

— Τι θέλτετε δω πέρα;

— Θα σας εξήγησω του απάντησε ασπασμένος ο Δόν Μιγκουέλ. Μά... έρεσις ποιος είστε;

— Είμαι ο Άλφόνσο Περεζ, ο άνεψιός του ιδιοκτήτου της έπαυλεως Περεζ, του απάντησε ο νεός. — Όποτε σε δελοφονήσατε το θείο σας; ρώτησε ο Δόν Μιγκουέλ. Και χωρίς πολλές διατυπώσεις ώρμησε επάνω του, τον έδεσε και τον μετέφερε με τ' άλογό του στο Μπουένος Άϊρες.

Το έγκλημα άναστάτωσε την πόλη. Ο δολοφόνος όμως δεν έκανε τίποτε άλλο παρά να φωνάξη ότι ήταν άθώος. Ίσχυριζόταν ότι στις δώδεκα ακριβώς πούνησε το έγκλημα βρισκόταν στο χωριό Σάν-Ζοζέ κι' ότι κατόπιν πήγε στην έπαυλή. Όρκιζόταν πως δεν ήταν αυτός ο δολοφόνος.

Όπως είπαμε η πνευματιστική συνεδρίασις της σενιόρας Άλθαρεζ είχε άποκαλύψει όχι μόνον την ώρα του έγκλήματος, αλλά και τα χαρακτηριστικά του δολοφόνου. Του κάκου λοιπόν ο νεαρός Περεζ προφαιζόταν το άλλοθι.

Θα καταδικάζονταν λοιπόν άσφαλώς σε θάνατο αν ο Δόν Μιγκουέλ, άνθρωπος με θετικό μυαλό δεν συλλογίζονταν, ότι ο νεαρός Περεζ μπορούσε να είχε πέσει θύμα καμιάς μοιραίας ουμπνώσεως. Πραγματικά άφου έκανε μία λεπτομερή έρευνα από χωριό Σάν-Ζοζέ πέτυχε τέλος έναν άγωνιάτη, ο οποίος τον βεβαίωσε ότι τη νύχτα του έγκλήματος είδε δη τον νεαρό Περεζ να μπαίνει κρυφά στις έντεκα η ώρα μέσα στο σπίτι του έμπορου Καρανίτο που είχε μία πενταπόρφη κόρη τη γοντιστική Κοντοίτα. Ο πατέρας της έλειπε εκείνο το βράδυ και η Κοντοίτα ήταν μόναχη με τη παρμανα της. Ο άγωνιάτης βεβαίωσε ακόμα, ότι κατά τις δώδεκα και μισή είχε ξαναβεί καθαρά τον νεαρό Περεζ να φεύγει απ' το σπίτι της αγαπημένης του.

Αυτή η μαρτυρία φώτισε το πνεύμα του Δόν Μιγκουέλ. Το άλλοθι του Περεζ ήταν αληθινό. Μά ο νεαρός Περεζ δεν ήθελε ν' άποκαλύψει ποτέ βρισκόταν ακριβώς τα μεσάνυχτα γι' να μην έκθεση την ώραία Κοντοίτα.

Ο Δόν Μιγκουέλ ωστόσο κατώρθωσε ν' άνακαλύψη ακόμη ότι η όμορφη Κοντοίτα ήταν άλλοτε φίλη της Ρεγγίνας της κόρης της σενιόρας Άλθαρεζ και ότι είχαν μαλωθεί έαφνικά. Η αιτία του καυγά τους ήταν ο Άλφόνσο Περεζ ο άνεψιός του δολοφονηθέντος. Από νηπθός του δολοφονήσαντος, η Κοντοίτα ήταν η Ρεγγίνα και η Κοντοίτα μτέρα της έμθαν ότι η Κοντοίτα ήταν έρωτευμένη τρελλά με τον Άλφόνσο, από την ημέρα εκείνη μίσησαν το έρωτευμένο ζευγάρι, γιατί η Ρεγγίνα συμπάσους το νεό γιατί η μτέρα της τον θεωρούσε πρώτης τάξεως γαμπρό για την κόρη της.

Ο Δόν Μιγκουέλ δεν ήθελε να μάθω περισσότερα. Έπικέφθηκε άμέσως τη σενιόρα Άλθαρεζ, της έμωσε ότι θεωρούσε αυτή και είχε καθαρά ότι έναχονος της όπτην κόρη της ως έναχονος της δολοφονίας του βαθυπλούτου Περεζ και κατόπιν ανέκρινε τους υπηρέτες. Έτσι κατώρθωσε ένας από τη νύχτα της δολοφονίας είχε τότε ήπποκρύψατε τη σενιόρα ως τη μία λείπει από τις έντεκα ο ήπποκρύψατε ου νεύθηθη κι' έπειδή δεν μπόρεσε ν' άποδείξη κι' έπειδή, τον πόνηψαν στον άνακριτή ως τον αληθινό δολοφόνο του Περεζ. Εκεί ο ήπποκρύψατε άποκάλυψε, ότι κατόπιν διατάγη της σενιόρας δολοφόνος τον γαιοκτήμονα, για να ένοχοποιήση εκείνη με τις ψευτικές πνευματιστικές άποκαλύψεις τον νεαρό Άλφόνσο, τον μόνο κληρονόμο του θείου του, που είχε άρνηση τον έρωτα της κόρης της Ρεγγίνας. Η δίκη αυτή άναστάτωσε επί τρεις ήμερες το Μπουένος Άϊρες. Όσο για τον Δόν Μιγκουέλ με τον θάνατό του αυτό έγινε δημοφιλέστατος κι' έφθασε ν' αναλάβη, όπως του έδειξε τη διεύθυνση της άδυνωμίας, για να πείσ άργότερα θύμα δολοφονίας.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ ΜΑΡΤΙΝΕΖ

Κλοπιμαία απ' την Άθρησυνία

Οι συμμαχικές άρχες βρήκαν στην Ιταλία διάφορα πράγματα... Ιδίως ασχημά και φορέματα—που είχαν κλέψει οι Ιταλοί απ' τα άνάκτορα του Χαλά Σελασίε. Όλα αυτά ζυγίζαν περί τις 300 όκάδες, έστάλησαν δε πίσω στην Άντις Άμπέμπα με ειδικό άεροπλάνο.

Τα αυτά καθαρίζονται μ' ένα μαλακό πανί βρεγμένο σε χλιαρό νερό. Το μάτι μ' ένα κομμάτι βαμπακι βρεγμένο επίσης σε χλιαρό νερό. Το κεφάλι πρέπει επίσης να είνε καθαρό. Το καθαρίζεται με λάδι ή γλυκερίνη κι' έπειτα με μαλακή βούρτσα και χτένι. Η άκαθαρσία του κεφαλιού προκαλεί πρόωρη φαλάκρα.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ ΜΑΡΤΙΝΕΖ

Κλοπιμαία απ' την Άθρησυνία

Οι συμμαχικές άρχες βρήκαν στην Ιταλία διάφορα πράγματα... Ιδίως ασχημά και φορέματα—που είχαν κλέψει οι Ιταλοί απ' τα άνάκτορα του Χαλά Σελασίε. Όλα αυτά ζυγίζαν περί τις 300 όκάδες, έστάλησαν δε πίσω στην Άντις Άμπέμπα με ειδικό άεροπλάνο.

Κλοπιμαία απ' την Άθρησυνία

Οι συμμαχικές άρχες βρήκαν στην Ιταλία διάφορα πράγματα... Ιδίως ασχημά και φορέματα—που είχαν κλέψει οι Ιταλοί απ' τα άνάκτορα του Χαλά Σελασίε. Όλα αυτά ζυγίζαν περί τις 300 όκάδες, έστάλησαν δε πίσω στην Άντις Άμπέμπα με ειδικό άεροπλάνο.

Κλοπιμαία απ' την Άθρησυνία

Οι συμμαχικές άρχες βρήκαν στην Ιταλία διάφορα πράγματα... Ιδίως ασχημά και φορέματα—που είχαν κλέψει οι Ιταλοί απ' τα άνάκτορα του Χαλά Σελασίε. Όλα αυτά ζυγίζαν περί τις 300 όκάδες, έστάλησαν δε πίσω στην Άντις Άμπέμπα με ειδικό άεροπλάνο.

Κλοπιμαία απ' την Άθρησυνία

Οι συμμαχικές άρχες βρήκαν στην Ιταλία διάφορα πράγματα... Ιδίως ασχημά και φορέματα—που είχαν κλέψει οι Ιταλοί απ' τα άνάκτορα του Χαλά Σελασίε. Όλα αυτά ζυγίζαν περί τις 300 όκάδες, έστάλησαν δε πίσω στην Άντις Άμπέμπα με ειδικό άεροπλάνο.

Κλοπιμαία απ' την Άθρησυνία

Οι συμμαχικές άρχες βρήκαν στην Ιταλία διάφορα πράγματα... Ιδίως ασχημά και φορέματα—που είχαν κλέψει οι Ιταλοί απ' τα άνάκτορα του Χαλά Σελασίε. Όλα αυτά ζυγίζαν περί τις 300 όκάδες, έστάλησαν δε πίσω στην Άντις Άμπέμπα με ειδικό άεροπλάνο.

Κλοπιμαία απ' την Άθρησυνία

Οι συμμαχικές άρχες βρήκαν στην Ιταλία διάφορα πράγματα... Ιδίως ασχημά και φορέματα—που είχαν κλέψει οι Ιταλοί απ' τα άνάκτορα του Χαλά Σελασίε. Όλα αυτά ζυγίζαν περί τις 300 όκάδες, έστάλησαν δε πίσω στην Άντις Άμπέμπα με ειδικό άεροπλάνο.

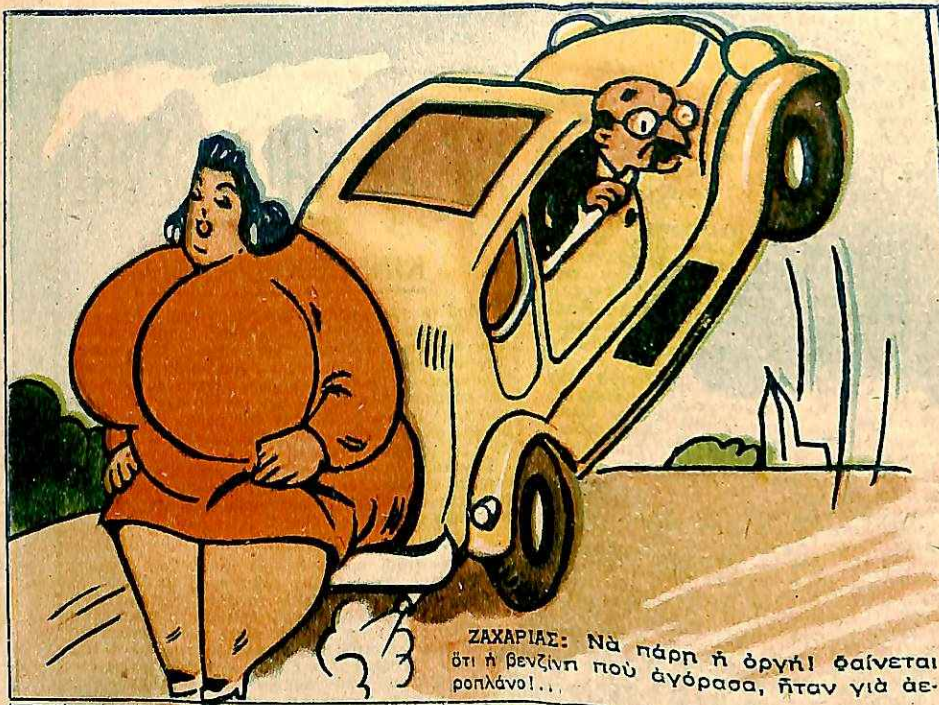
Κλοπιμαία απ' την Άθρησυνία

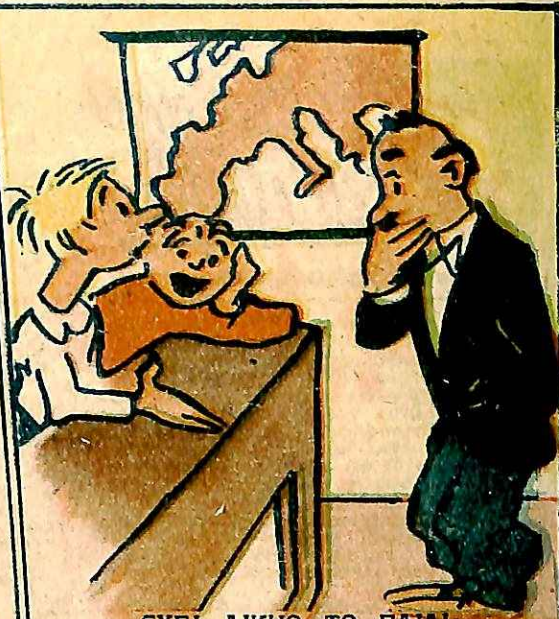
ΚΙΝΗΣΙΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

Από το προηγούμενο άρχισα να σας γράφω ειδικές άσκήσεις για την φυσιολογική διαμόρφωσι και την άισθητική ανάπτυξη του στήθους. Σας έγραφα την ύπ' αριθμ. 1 η οποία περιελάμβανε έσπορσι των χεριών προς τα όπισω μετά συγχρόνως έσπορσις και κατόπιν επαναφóρσιν των χεριών πρό του στήθους μετ' έκπνοης. Και την ύπ' αριθμ. 2 κατό την όποιαν έκτελούνται μερικά ημικυκλία δια των χεριών με μικρούς αλτήρες.

</

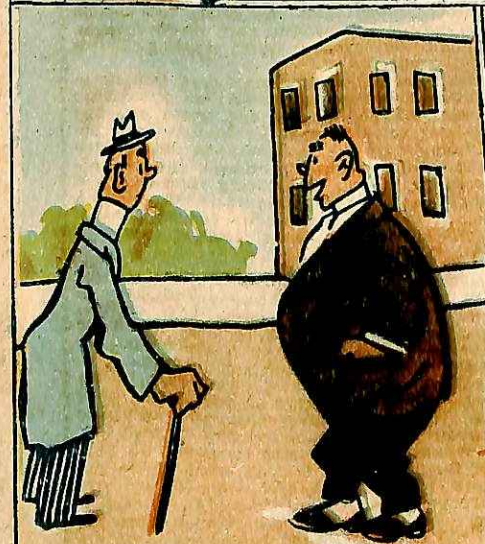

ΖΑΧΑΡΙΑΣ: Να πάρη η όργη! φαίνεται
ότι η βενζίνη που αγόρασα, ήταν για δε-
ροπλάνο!

ΕΧΕΙ ΔΙΚΗ ΤΟ ΠΑΙΔΙ

— Γιατί δεν έφτιασες το χάρτη της
Ευρώπης, Τερπελίδη;
— Μά... δεν είνε προτιμώτερο να
περιμένουμε λίγο καιρό ακόμα, κ. κα-
θηγητά;...

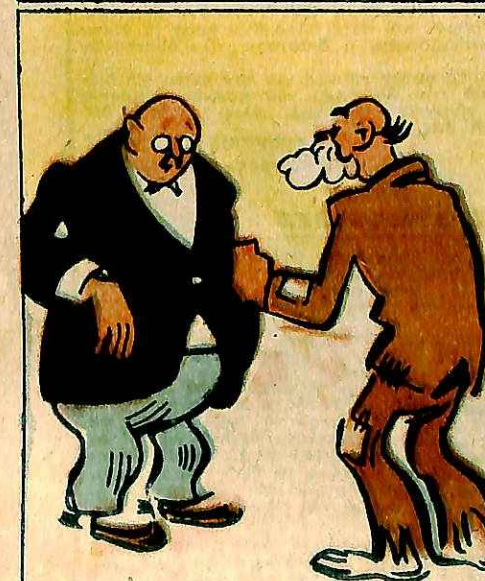

— Παντρεύτηκα για να ζήσω πιο ήσυχα.
— Περίεργο! Έγώ πήρα διαζύγιο για τον
ίδιο λόγο!

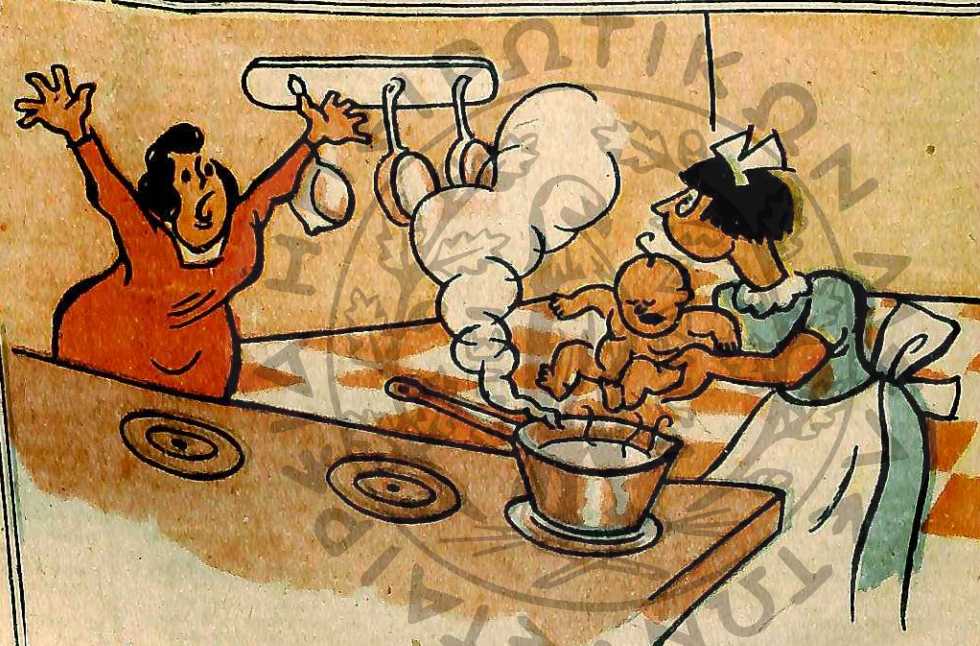

ΘΡΑΣΟΣ!

— Φαίνεται πως θάπαθε κανένα δυστύχημα, κ. χωροφύλακα. Ίσως νάσκυψε
πολύ απ' το παράθυρο...

— Έχετε, αφεντικό, να μου δώσετε κανένα
παλμό παντελόνι;
— Ρώτησε τη γυναίκα μου...
— Μά... το προτιμώ ανδρικό!

— Θεέ μου! Τι κάνεις εκεί, Μαρία; Θα βουτήξεις το μωρό στη κατσαρόλα;
— Δεν μούπατε, κυρία, πριν δώσω το γάλα στο μωρό, να το βράσω;...